

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 14 stycznia 1939 r.

Nr 1

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

USTAWA:

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW:

OBWIESZCZENIA MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIE ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

OBWIESZCZENIA PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

1

USTAWA

z dnia 3 stycznia 1939 r.

o przedłużeniu obniżenia komornego.

Art. 1. (1) Obniżenie komornego, przyznane art. 1 i 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie obniżenia komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 504) i przedłużone ustawą z dnia 1 lutego 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 45), przedłuża się na czas od dnia 1 stycznia 1939 r. do dnia 31 marca 1940 r.

(2) Począwszy od dnia 1 kwietnia 1940 r. wysokość komornego wzrastać będzie co kwartał o $2^1/_2\%$ podstawowego lub umownego komornego aż do osiągnięcia pełnej jego wysokości.

Art. 2. Ustawa niniejsza obowiązuje na obszarze województwa śląskiego tylko w zakresie komornego w budynkach, nie podlegających ochronie lokatorów, a należących do Skarbu Państwa, banków państwowych, związków samorządu terytorialnego, zakładów ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj prawa publicznego.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski
Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 stycznia 1939 r. Nr 1, poz. 1).

2

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 stycznia 1939 r.

o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień porozumienia między Polską a Szwajcarią dotyczącego zmiany tekstu wzoru świadectwa pochodzenia na szwajcarskie plecionki do kapeluszy.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia między Polską a Szwajcarią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 23 listopada 1938 r., dotyczącego zmiany tekstu wzoru świadectwa pochodzenia na szwajcarskie plecionki do kapeluszy.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piątego dnia po ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 stycznia 1939 r. Nr 1, poz. 2).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 stycznia 1939 r. (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 2).

Przekład.

POSELSTWO SZWAJCARSKIE
w Warszawie.

Warszawa, dnia 23 listopada 1938 r.

Panie Ministrze,

Powołując się na decyzje powzięte w Bernie w ciągu miesiąca lipca 1938 r. przez Komisje Rządowe Szwajcarską i Polską, przewidziane w artykule 3 Układu Dodatkowego z dnia 30 czerwca 1937 r. do Układu między Szwajcarią i Polską w sprawie uregulowania płatności handlowych, podpisanego dnia 31 grudnia 1936 r., i mając na względzie wyczerpanie kontyngentu celnego z poz. 704 p. 2 taryfy celnej polskiej, przyznanego Szwajcarii na podstawie Układu Dodatkowego do Konwencji Handlowej pomiędzy Szwajcarią a Polską z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisanego dnia 3 lutego 1934 r., mam zaszczyt zaproponować Waszej Ekscelencji w imieniu mego Rządu następujące Porozumienie:

1. Tekst wzoru świadectwa pochodzenia na szwajcarskie plecionki do kapeluszy, używanego dotychczas w obrotach handlowych pomiędzy Szwajcarią a Polską zastępuje się tekstem następującym:

No ....

Certificat d'origine.
Świadectwo pochodzenia.

La Chambre de Commerce d'Argovie à Aarau,
Izba Handlowa Argowiańska w Aarau,

sur la base de documents dignes de foi, présentés
na podstawie wiarogodnych dokumentów przedstawionych

par ....
przez

commerçant (kupca) [1]) domicilié à ....
industriel (przemysłowca) zamieszkałego w

certifie que les marchandises mentionnées ci-dessous
stwierdza, że poniżej wyszczególnione towary,

sont envoyées en Pologne en vertu du contingent douanier
wysłane do Polski na podstawie kontyngentu celnego

attribué à la Suisse pour les tresses pour la chapellerie
udzielonego Szwajcarii na plecionki do kapeluszy

du No 704 p. 2 du tarif douanier polonais
z poz. 704 p. 2 polskiej taryfy celnej

par voie de terre (drogą lądową)[1])

par voie de mer (nom du bâtiment) statkiem (nazwa statku)

sont des produits (są produktami)

d'origine (pochodzenia) (indication du pays) (nazwa kraju) ....

Signes et Nos Znaki i Numery	Quantité et manière d'expédition: Ilość i rodzaj przesyłek:	Dénomination de la marchandise: Wyszczególnienie towaru:	Poids brut: Waga brutto:	Poids net: Waga netto:	Valeur: Wartość:

....
lieu (miejscowość)

Date
Dnia ....

(signature et sceau de l'institution délivrant le certificat)
(podpis oraz pieczęć instytucji wystawiającej świadectwo)

[1]) à biffer ce qui ne convient pas.
niepotrzebne skreślić.

2. Niniejsze Porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne będą możliwie jak najwcześniej wymienione w Bernie.

Wejdzie ono w życie 30 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i obowiązywać będzie tak długo jak Układ Dodatkowy do Konwencji Handlowej między Polską i Szwajcarią z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisany dnia 3 lutego 1934 r.

Byłbym obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski przyjmuje Porozumienie proponowane w niniejszej nocie.

Zechce Pan, Panie Ministrze, przyjąć zapewnienie mego wysokiego poważania.

Henri Martin

J. E.

Pan Jan Szembek

Podsekretarz Stanu

w Ministerstwie Spraw Zagranicznych

w Warszawie.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr P. V. 82/Sw/3/38/38.

Warszawa, dnia 23 listopada 1938 r.

Panie Ministrze,

Notą swą z dnia 23 listopada 1938 r. zechciał Pan zakomunikować mi co następuje:

„Powołując się na decyzje powzięte w Bernie w ciągu miesiąca lipca 1938 r. przez Komisje Rządowe Szwajcarską i Polską, przewidziane w artykule 3 Układu Dodatkowego z dnia 30 czerwca 1937 r. do Układu między Szwajcarią i Polską w sprawie uregulowania płatności handlowych, podpisanego dnia 31 grudnia 1936 r., i mając na względzie wyczerpanie kontyngentu celnego z poz. 704 p. 2 taryfy celnej polskiej, przyznanego Szwajcarii na podstawie Układu Dodatkowego do Konwencji Handlowej pomiędzy Szwajcarią a Polską z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisanego dnia 3 lutego 1934 r. mam zaszczyt zaproponować Waszej Ekscelencji w imieniu mego Rządu następujące Porozumienie:

1. Tekst wzoru świadectwa pochodzenia na szwajcarskie plecionki do kapeluszy, używanego dotychczas w obrotach handlowych pomiędzy Szwajcarią a Polską zastępuje się tekstem następującym:

No ....

Certificat d'origine.
Świadectwo pochodzenia.

La Chambre de Commerce d'Argovie à Aarau,
Izba Handlowa Argowiańska w Aarau,

sur la base de documents dignes de foi, présentés
na podstawie wiarogodnych dokumentów przedstawionych

par
przez ....

commerçant (kupca) [1]) domicilié à
industriel (przemysłowca) zamieszkałego w ....

certifie que les marchandises mentionnées ci-dessous
stwierdza, że poniżej wyszczególnione towary,

sont envoyées en Pologne en vertu du contingent douanier
wysłane do Polski na podstawie kontyngentu celnego

attribué à la Suisse pour les tresses pour la chapellerie
udzielonego Szwajcarii na plecionki do kapeluszy

du No 704 p. 2 du tarif douanier polonais
z poz. 704 p. 2 polskiej taryfy celnej

par voie de terre (drogą lądową)[1])

par voie de mer (nom du bâtiment) statkiem (nazwa statku)

sont des produits (są produktami)

d'origine (pochodzenia) (indication du pays) (nazwa kraju) ....

Signes et Nos Znaki i Numery	Quantité et manière d'expédition: Ilość i rodzaj przesyłek:	Dénomination de la marchandise: Wyszczególnienie towaru:	Poids brut: Waga brutto:	Poids net: Waga netto:	Valeur: Wartość:

.... lieu (miejscowość)

Date
Dnia ....

(signature et sceau de l'institution délivrant le certificat)
(podpis oraz pieczęć instytucji wystawiającej świadectwo)

[1]) à biffer ce qui ne convient pas.
niepotrzebne skreślić.

2. Niniejsze Porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne będą możliwie jak najwcześniej wymienione w Bernie.

Wejdzie ono w życie 30 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i obowiązywać będzie tak długo jak Układ Dodatkowy do Konwencji Handlowej między Polską i Szwajcarią z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisany dnia 3 lutego 1934 r.

Byłbym obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski przyjmuje Porozumienie proponowane w niniejszej nocie".

Potwierdzając odbiór powyższej noty, mam zaszczyt zakomunikować Panu, że Rząd Polski przyjmuje Porozumienie zaproponowane w tej nocie.

Zechce Pan, Panie Ministrze, przyjąć zapewnienie mego wysokiego poważania.

Szembek

J. E.
Pan Henri Martin
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Szwajcarii
w Warszawie.

3

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW OPIEKI SPOŁECZNEJ I SKARBU

z dnia 21 grudnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianie rozporządzenia Ministrów Opieki Społecznej i Skarbu z dnia 23 marca 1938 r. w sprawie wyznaczenia władz powołanych do przyjmowania roszczeń i ustalania warunków do zaopatrzenia inwalidzkiego.

Na podstawie art. 6 i 77 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 31) zmienionej art. 121 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 522) oraz ustawami z dnia 14 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 225) i z dnia 31 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 192) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Opieki Społecznej i Skarbu z dnia 23 marca 1938 r. wydanym w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie wyznaczenia władz powołanych do przyjmowania roszczeń i ustalania warunków do zaopatrzenia inwalidzkiego (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 189) przepis § 1 pkt 13 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) starosta powiatowy pszczyński — dla osób zamieszkałych w powiatach: pszczyńskim, bielskim, cieszyńskim, frysztackim i rybnickim".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 stycznia 1939 r. Nr. 1, poz. 3).

4

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 grudnia 1938 r.

w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej przywozowej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwość.

Na podstawie art. 13 ust. 4 i art. 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) oraz art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 732) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla towarów wymienionych w wykazie, stanowiącym załącznik do niniejszego rozporządzenia, ustala się w tym załączniku odpowiednie pozycje (punkty, litery, cyfry, uwagi) taryfy celnej przywozowej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po dniu ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 października 1936 r. w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwości (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 603).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1938 r. Nr 102, poz. 675).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu
z dnia 12 grudnia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1939, poz. 4).

Wykaz towarów wraz z oznaczeniem pozycyj (punktów, liter, cyfr, uwag) taryfy celnej przywozowej, według których podlegają te towary ocleniu.

Grupa 2.

poz. 23.

Pestki chleba świętojańskiego, również bez łuski, należy clić według poz. 23 p. 1 taryfy celnej, jako nasiona drzew owocowych.

Grupa 3.

poz. 27.

Pestki chleba świętojańskiego zmielone należy clić według poz. 27 p. 3 taryfy celnej, jako mąkę osobno nie wymienioną.

Grupa 5.

poz. 58.

Owoce świeże, znane w handlu pod nazwą „nektariny", stanowiące pewną odmianę brzoskwiń, należy clić według poz. 58 p. 2 taryfy celnej.

poz. 64.

Ananasy obrane z usuniętym rdzeniem, pokrajane na plastry — suszone, należy clić według poz. 64 taryfy celnej.

poz. 67.

Ananasy w soku obrane, również krajane na krążki, sześciany, przywożone w opakowaniu niehermetycznym, należy clić według poz. 67 p. 1 taryfy celnej.

poz. 67, 68.

Miąższe jagodowe i owocowe, w tym i ananasowe, bez dodatku cukru, przywożone w opakowaniu niehermetycznym, należy clić według poz. 67 punktu odpowiedniego taryfy celnej; takież miąższe, przywożone w opakowaniu hermetycznym, należy clić według poz. 68 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Miąższe jagodowe i owocowe, w tym i ananasowe, z dodatkiem cukru niezależnie od opakowania należy clić według poz. 236 punktu 2 taryfy celnej.

poz. 74.

Orzechy kokosowe mielone, względnie krajane, należy clić według poz. 74 taryfy celnej.

Grupa 7.

poz. 89.

Używane w lecznictwie części roślin jak kwiaty i liście, osmykiwane, lecz nie poddane mechanicznemu procesowi rozdrobnienia, należy clić według poz. 89 punktu 1 taryfy celnej, jako używane w lecznictwie części roślin nierozdrobnione.

Owoce rośliny Eugenia Coryophyllata fam. Myrtaceae, znane w handlu pod nazwą „Anthopylli", w stanie nierozdrobnionym należy clić według poz. 89 p. 1 taryfy celnej.

Pulpę tamaryndową surową, stanowiącą zgniecione i sfermentowane strączki tamaryndy, należy uważać jako rozdrobnione części roślin używanych w lecznictwie i clić według poz. 89 p. 2 taryfy celnej.

Cechą charakterystyczną pulpy tamaryndowej surowej jest obecność w niej pestek i włókien strączków.

Środek do tępienia owadów pod nazwą „Katol", stanowiący sproszkowane kwiaty chryzantem z dodatkiem nieznacznych ilości chemicznych produktów organicznych, należy clić według poz. 89 p. 3 lit. odpowiedniej taryfy celnej.

poz. 91.

Mech finlandzki (Cladonia rangiferina) niebarwiony należy clić według poz. 91 p. 3 taryfy celnej.

Grupa 8.

poz. 93.

Kłącze (korzenie) kurkumy (Rhisoma Curcumae longae fam. Zingiberaceae) należy clić według poz. 93 taryfy celnej, jako części roślin farbiarskich.

Kurkuma ta znana jest również pod nazwą „ostrzysz żółcienia".

poz. 97.

Wyschnięty sok drzewa Fraxinus ornus, znany w handlu pod nazwą „manna", podlega odprawie celnej według poz. 97 p. 1 taryfy celnej.

Produkty kondensacji fenoli i formaliny o charakterze żywic, rozpuszczalne na gorąco w benzolu (benzenie) i terpentynie, należy traktować jako żywice sztuczne i clić według poz. 97 p. 2 taryfy celnej.

Produkty kondensacji fenoli i formaliny o wyglądzie żywic nierozpuszczalne na gorąco w benzolu (benzenie), terpentynie lub nawet częściowo w nich nierozpuszczalne, należy traktować jako materiały plastyczne i clić według poz. 488 p. 1 taryfy celnej.

Grupa 11.

poz. 115, 116.

Ryby żywe, przywożone na obcych statkach rybackich w basenach z przepływającą wodą, wbudowanych w statek, należy clić według poz. 116 punktu odpowiedniego z zastosowaniem uwagi 2 do poz. 115 i 116 taryfy celnej, przy czym wagę wymiarową netto należy ustalać przez faktyczne wyważanie ryb.

poz. 117.

Śledzie, nadchodzące w ropie śledziowej, o ile ropa ta zawiera powyżej 6% soli kuchennej, należy clić, jako śledzie solone, według poz. 117 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Śledzie, nadchodzące bez ropy śledziowej, o ile zawierają powyżej 6% soli kuchennej w stosunku do wagi śledzi, należy clić według poz. 117 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Śledzie w ropie, względnie bez ropy, w których zawartość soli będzie wynosiła 6% i mniej, należy clić według poz. 116 p. 3 taryfy celnej.

Grupa 14.

poz. 148.

Kamień wapienny grubokrystaliczny, nadchodzący w niewielkich nieforemnych odłamkach nie posiadających widocznych śladów obciosania lub opiłowania, należy traktować jako kamień skalny osobno nie wymieniony i clić według poz. 148 taryfy celnej.

poz. 150.

Glinkę białą, znaną w handlu pod nazwą „Bolus alba", należy clić według poz. 150 taryfy celnej nawet w przypadku, gdy jest sterylizowaną.

poz. 165.

Muszle ostryg rozdrobnione należy clić według poz. 165 taryfy celnej, jako kamienie osobno nie wymienione rozdrobnione.

Łupek bitumiczny szary w drobnych kawałkach należy clić według poz. 165 p. 2 taryfy celnej.

poz. 170.

Wszelkie gliny, oprócz osobno wymienionych, z dodatkiem węglokrzemu w ziarnach lub rozdrobnionego, należy clić według poz. 170 p. 2 taryfy celnej.

Grupa 16.

poz. 183.

Mieszaniny mechaniczne żelazo - chromu, węgla drzewnego i braunsztynu niemielonego, o ustalonym stosunku i określonej zawartości chromu, używane przy wyrobie stali szlachetnej, należy clić według poz. 183 taryfy celnej.

Grupa 17.

poz. 200.

Oleje do smarowania zegarków lub innych precyzyjnych aparatów pod nazwą „Huile Moebius pour horlogerie", składające się z 56% białego oleju mineralnego i 44% oczyszczonego oleju kostnego (kopytkowego), należy clić według poz. 200 p. 6 taryfy celnej jako olej smarowy zmieszany z olejem zwierzęcym.

Grupa 19.

poz. 205.

Olej oliwkowy odpadkowy, tzw. sulfurowy (Sulfuröl), koloru zielonego, otrzymywany przez ekstrakcję siarczkiem węgla zjełczałych oliwek, względnie ziarn lub makuchów oliwkowych, należy clić:

a) przy zawartości 45% i mniej wolnych kwasów tłuszczowych według poz. 205 p. 2 taryfy celnej jako olej oliwkowy (oliwa) „inny", a jeżeli jest skażony, według poz. 205 p. 1 jako oliwa skażona,

b) przy zawartości powyżej 45% wolnych kwasów tłuszczowych według poz. 221 p. 1 taryfy celnej jako kwas tłuszczowy roślinny. Produkt ten nie podlega skażeniu.

poz. 208.

Płyn składający się przeważnie z oleju rycynowego (około 56% wagowych) rozpuszczonego w acetonie (około 22% wagowych) lub z oleju rycynowego (około 56%) rozpuszczonego w spirytusie (około 36%), nadchodzący z zagranicy pod nazwą „Lockheed Brake Fluid Special Nr 5", względnie „Lockheed Brake Fluid Standard" należy clić według poz. 208 taryfy celnej jako olej rycynowy.

Grupa 22.

poz. 237.

Ananasy w soku, nawet bez dodatku cukru, obrane, również krajane na krążki, sześciany, przywożone w opakowaniu hermetycznym, należy clić według poz. 237 taryfy celnej.

Grupa 23.

poz. 256.

Konserwy rybne z ryb gatunków clupea spratus i clupea harengus (szproty i śledzie), przyrządzone w inny sposób niż wymieniony w pp. 1 i 2 poz. 256 taryfy celnej oraz przyrządzone w sposób wskazany w pp. 1 i 2 poz. 256, lecz z dodatkiem korzeni, przypraw itp., należy clić według poz. 256 p. 3 taryfy celnej, chociażby nadchodziły pod nazwą „anchois".

Konserwy rybne z właściwych sardeli (anchois) tj. z ryb gatunku „engraulis encrasicholus", przyrządzone w oliwie, sosach, faszerowane itp., podlegają cłu według poz. 256 p. 4 taryfy celnej.

Sardele właściwe czyli ryby z gatunku engraulis encrasicholus poławiane są przeważnie w morzach południowych, śledzie i szproty — przeważnie w morzach północnych.

Do wyrobu obu wymienionych gatunków konserw mogą być użyte ryby po usunięciu z nich ości i głów.

Grupa 24.

poz. 260.

Cukier krochmalowy (skrobiowy) zanieczyszczony dekstryną należy clić według poz. 260 p. 1 taryfy celnej.

Grupa 26.

poz. 279.

Płyny spirytusowe używane, ze względu na duże ilości rozpuszczonych w nich substancyj zapachowych i smakowych, jako przyprawy przy wyrobie koniaku, araku, rumu, nalewek itp. trunków spirytusowych, przy pieczeniu ciasta itd. należy clić według poz. 279 taryfy celnej, jako esencje, estry, ekstrakty ze spirytusem.

Wyroby, objęte poz. 279 taryfy celnej, nie nadają się do bezpośredniej konsumcji i mogą być użyte jako trunek po co najmniej 10-krotnym rozcieńczeniu mieszaniną spirytusu i wody.

Nadto należy mieć na uwadze, iż szereg esencji, estrów, ekstraktów już przy rozcieńczeniu podwójną ilością wody mętnieje lub rozwarstwia się w odróżnieniu od napojów spirytusowych, objętych pozycjami 276, 277 i 278 taryfy celnej, które przy takim rozcieńczeniu wodą pozostają klarownymi i które nadają się do konsumcji jako trunek.

Grupa 29.

poz. 296.

Wagę wymiarową gazów ciekłych lub sprężonych, clonych według poz. 296 taryfy celnej, nadchodzących w butlach metalowych, należy określać łącznie z wagą tych butli. Butle metalowe, jako stanowiące specjalne opakowanie służące do wielokrotnego przewozu oraz stałego przechowywania gazów, należy clić osobno według odnośnych pozycji taryfy celnej; jako wymiarową wagę butli należy przyjąć wagę butli uwidocznioną w sposób trwały na samej butli.

poz. 298.

Związek chemiczny, stanowiący połączenie chromu z tlenem CrO_3 w postaci czerwonobrunatnych kryształów, łatwo rozpuszczających się w wodzie, znany w handlu pod nazwą kwasu chromowego, należy clić według poz. 298 p. 8 taryfy celnej.

Sole kwasu fluorokrzemowego, oprócz osobno wymienionych, należy clić według pozycji przewidujących związki odnośnych zasad; na przykład: fluorokrzemian potasu należy clić według poz. 299 p. 24 taryfy celnej, fluorokrzemian magnezu — według poz. 302 p. 5 taryfy celnej.

poz. 300.

Produkt, stanowiący mieszaninę gliny z niewielką ilością chlorku amonu i azotanu sodu, znany w handlu pod nazwą „specjalna glina Kreidl", należy clić według poz. 300 p. 2 taryfy celnej.

poz. 303.

Produkt stanowiący mieszaninę roztworu chlorku wapnia i chlorku magnezu z zawartością nieznacznych ilości substancyj organicznych, znany w handlu pod nazwą „Reinhartin", należy clić według poz. 303 p. 1 taryfy celnej.

Krzemek wapnia (calcium silicium) należy clić według poz. 303 punktu 5 taryfy celnej, jako związek wapnia nieorganiczny osobno nie wymieniony.

Produkt stanowiący mieszaninę fluorku wapnia z chlorkami sodu, potasu i magnezu (częściowo w postaci soli zasadowej wobec nieznacznej ilości ługu) z domieszką nieznacznych ilości tlenku chromu, znany pod nazwą handlową „Hydrasal", należy clić według poz. 303 p. 5 taryfy celnej.

poz. 316.

Tlenek chromu Cr_2O_3 w postaci krystalicznej. należy clić według poz. 316 p. 1 taryfy celnej.

poz. 324.

Podwójne sole cyjanków, cyjanianów, rodanków, jak na przykład cyjanek potasowo-kadmowy, należy clić według poz. 324 taryfy celnej.

poz. 335.

Winian antymonu (Tartarus emeticus), stanowiący sól antymonową kwasu winowego, podlega cłu według poz. 335 taryfy celnej, przewidującej sole kwasu winowego.

Grupa 30.

poz. 360.

Emulgator, używany do zmiękczania i wypełniania kauczuku o składzie od 60 — 70% fosfatydów (fosfolipidów) i około 35% olejów tłuszczowych, znany w handlu pod nazwą „Rubberine-Gel", należy clić według poz. 360 p. 3 taryfy celnej — jako organiczne połączenie kwasu fosforowego.

poz. 378.

Skoncentrowane kolodium, nadchodzące w postaci żelatynowatych wilgotnych tafelek pod nazwą „Celloidin", należy clić według poz. 378 taryfy celnej.

poz. 380.

Ephedrin, jak również jego racemiczną odmianę — racedrin oraz theocin (1.3 dwumetyloksantyna) należy clić jako alkaloidy osobno nie wymienione według poz. 380 p. 9 taryfy celnej.

poz. 384.

Części kaktusa „Cactus grandiflorus" w spirytusie należy clić jako wyciągi farmaceutyczne według poz. 384 taryfy celnej.

Grupa 31.

Jako produkty „inne, oprócz osobno wymienionych" przewidziane pod poz. 393 p. 2, 394 p. 4, 395 p. 5, 396 p. 3, 397 p. 12, 398 p. 9, 399 p. 6 i 400 p. 2 taryfy celnej należy clić tylko takie związki chemiczne osobno w taryfie nie wymienione oraz ich sole, które niniejszym rozporządzeniem zostały przydzielone do jednej z wymienionych wyżej pozycyj taryfy celnej.

poz. 393.

Wszelkie chloro-pochodne węglowodorów aromatycznych, zawierające chlor w pierścieniu lub łańcuchu bocznym, jak również zawierające chlor w pierścieniu i łańcuchu bocznym, należy clić według poz. 393 p. 2 taryfy celnej.

poz. 394.

Nitroksylol, nitrodwuchlorobenzol należy clić według poz. 394 p. 4 taryfy celnej.

poz. 395.

Benzolosulfamid i jego chlorek, kwasy benzolosulfonowe, kwasy chlorobenzolosulfonowe, kwasy dwunitrostylbenodwusulfonowe, kwasy nitrobenzolosulfonowe, kwasy nitrochlorobenzolosulfonowe, kwasy nitronaftalinosulfonowe, kwasy ortonitrotoluolosulfonowe, kwasy toluolosulfonowe, paratoluolosulfamid i jego chlorek, nitrochlorek benzoilu oraz sole tych związków należy clić według poz. 395 p. 5 taryfy celnej.

poz. 396.

Acenaftenochinon, kwas antrachinonodwusulfonowy, benzantron, chloroantrachinon, chlorobenzantron, dwuchloroantrachinon, dwuchlorobenzaldehyd, kwasy chloroantrachinonosulfonowe oraz sole tych związków należy clić według poz. 396 p. 3 taryfy celnej.

poz. 397.

Dwusiarczek merkaptobenztiazolu, alkilopochodne aminodwufenyloaminy (grupa alkilo. $NH_2C_6H_3NH.C_6H_5$ lub $NH_2C_6H_4NHC_6H_4$ grupa alkilo) kumidyna (o - izopropyloanilina), dwufenyloguanidyna, dwutoliloguanidyna, merkaptobenztiazol, aldolnaftyloamina, kwasy naftyloaminotrójsulfonowe, kwasy benzyloanilinosulfonowe, kwasy fenylonaftyloaminosulfonowe, kwasy tolilonaftyloaminosulfonowe, kwasy anilinodwusulfonowe, kwasy ksylidynosulfonowe, aminobenzaldehyd, kwasy benzydynosulfonowe, kwasy benzydynodwusulfonowe, kwasy chlorotoluidynosulfonowe, dehydrotiotoluidyna, kwasy dehydrotiotoluidynosulfonowe, kwasy dwufenyloaminosulfonowe, kwasy aminodwufenyloaminosulfonowe, kwasy dwuaminodwufenyloaminosulfonowe, nitrometylobenzimidazol, jednoszczawiowo-fenylenodwuamina, metyloanilina, etyloanilina, kwasy toluidynosulfonowe, aminokarbazol, dwuaminokarbazol, metylopochodne kwasów aminodwufenyloaminosulfonowych, produkt kondensacji nitrobenzaldehydu z parafenylenodwuaminą, trójfenyloguanidyna, trójtoliloguanidyna, izatyna, acetooctonilid, acetooctotoluidyd, acetooctochloroanilid, tiokarbanilid, dwumetylotiokarbanilid (dwutolilotiomocznik), chloroaminoantrachinon, leukodwuaminoantrachinon (dwuaminoantrahydrochinon), chloroaniliny, pochodne dwuazowe związków objętych pp. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 12 poz. 397 oraz sole wszystkich wymienionych wyżej związków należy clić według poz. 397 p. 12 taryfy celnej.

Dwuazopochodne związków wymienionych w poz. 397 p. 11 taryfy celnej należy clić według tegoż punktu jedenastego poz. 397 taryfy celnej.

poz. 398.

Nitroanizol, nitrofenetol, nitrometylometoksybenzol, nitrometoksynaftalina, pirokatechina, kwasy fenolosulfonowe, chlorofenol, chlorokrezol, nitrochlorofenol, kwasy chlorooksynaftalinosulfonowe, kwasy chlorooksynaftalinodwusulfonowe, benzonaftol, nitrokrezol, kwasy nitrofenolosulfonowe, dwunitrokrezol, dwunitroanizol, nitrozofenol oraz sole tych związków należy clić według pozycji 398 p. 9 taryfy celnej.

poz. 399.

Metoksyaminodwufenyloamina ($NH_2C_6H_4NH.C_6H_4OCH_3$) i inne alkilooksypochodne aminodwufenyloaminy (grupa alkilooksy. $NH_2C_6H_3NH.C_6H_5$ lub $NH_2C_6H_4.NH.C_6H_4$ grupa alkilooksy), kwasy chloroaminofenolosulfonowe, mocznikowa pochodna kwasu J (2,5 aminonaftolo—7 sulfonowego kwasu), kwasy aminofenylonaftiminoazolooksysulfonowe, nitrobenzylidenoaminofenol, metyloaminofenol, metyloaminooksyfenazyna, chloroaminofenol, kwasy dwuaminofenolosulfonowe, kwasy dwuoksydwunaftyloaminodwusulfonowe, dwuaminoanizol, etoksybenzydyna, metoksynaftyloamina, fenetydyna, dwuaminofenol, aminooksyfenazyna, metoksy—pochodne kwasów aminodwufenyloaminosulfonowych, etoksy—pochodne kwasów aminodwufenyloaminosulfonowych, pochodne dwuazowe związków objętych pp. 1, 3, 4, 5 i 6 poz. 399 oraz sole wszystkich wymienionych wyżej związków należy clić według poz. 399 p. 6 taryfy celnej.

poz. 400.

Chloropochodne fenylometylopyrazolonu, kwasy sulfonowe chloropochodnych fenylometylopyrazolonu oraz sole tych związków należy clić według poz. 400 p. 2 taryfy celnej.

poz. 403.

Chlorek 3.6 dwuamino 10 metyloakrydyny w proszku, łatwo rozpuszczający się w wodzie z zabarwieniem pomarańczowo-czerwonym, znany w handlu również pod nazwą „trypafla-

vin", należy clić według poz. 403 lub 404 taryfy celnej, zależnie od opakowania.

Grupa 32.

poz. 410.

Łupek bitumiczny szary zmielony należy clić według poz. 410 p. 2 taryfy celnej.

Łupek bitumiczny palony niemielony (czarny) należy clić według poz. 410 p. 2 taryfy celnej.

Farby otrzymane z tlenku żelaza z dodatkiem substancji mineralnych mielonych jak gips, szpat ciężki, glina i tym podobnych produktów, które to dodatki nie stanowią w rozumieniu taryfy celnej farb mineralnych, należy clić według poz. 410 punktu 2 taryfy celnej.

Farby otrzymane z tlenku żelaza z dodatkiem substancji mineralnych, stanowiących w rozumieniu taryfy celnej farby mineralne, należy clić według pozycji przewidującej farby dodane;

Przykład I. Farba otrzymana z tlenku żelaza zawiera dodatek cynobru (farby rtęciowej) — farbę taką należy clić według poz. 415 taryfy celnej.

II. Farba otrzymana z tlenku żelaza zawiera dodatek chromianu ołowiu (farby chromowej) — farbę taką należy clić według poz. 414 taryfy celnej.

poz. 414.

Drobny bezpostaciowy zielony proszek, stanowiący związek chromu z tlenem Cr_2O_3, używany jako farba, należy clić według poz. 414 taryfy celnej.

poz. 423.

Lakiery sporządzone na benzynie lub benzynie i oleju roślinnym należy clić, jako lakiery osobno nie wymienione, według p. 3 poz. 423 taryfy celnej.

Roztwory substancji asfaltowych lub smołowcowych w benzynach lub węglowodorach aromatycznych, tworzące po wyschnięciu błonkę lakierową (np. tak zwany „Inertol" lub „Harco-Anstrichmasse"), należy clić według poz. 423 p. 3 taryfy celnej, jako lakiery osobno nie wymienione.

poz. 426.

Proszek koloru jasnokremowego, znany w handlu pod nazwą Tamol NNO, stanowiący produkt kondensacji metylowych pochodnych kwasu naftaleno - sulfonowego z aldehydem mrówkowym, należy traktować, ze względu na jego wybitne własności garbujące, jako garbnik syntetyczny i clić według poz. 426 taryfy celnej.

poz. 428.

Ług sulfitowy w stanie stałym, otrzymywany przez wyparowywanie surowego (nieprzerobionego) ługu sulfitowego, należy clić według poz. 428 p. 1 taryfy celnej.

Grupa 33.

poz. 431.

Proszek, stanowiący mieszaninę waniliny, nawet w niewielkiej ilości, ze sproszkowanymi śluzami roślinnymi, chociażby sztucznie zabarwiony, należy clić według poz. 431 p. 1 taryfy celnej, ponieważ o istotnej wartości tej mieszaniny stanowi wanilina.

Alkohol benzylowy, jako produkt posiadający aromatyczny zapach i z tego względu używany do aromatyzowania wyrobów kosmetycznych, należy clić według poz. 431 p. 2 taryfy celnej.

Wyciąg sosnowy o nazwie „Extractum Pini Crudum", będący gęstą, ciemnobrązową cieczą o zapachu żywicznych olejków eterycznych i dziegciu, należy clić według poz. 431 p. 2 taryfy celnej, jako naturalny osobno nie wymieniony produkt pachnący.

Estry w stanie stałym, aldehydy, ketony, laktony, alkohole i tym podobne związki nie wymienione osobno w taryfie celnej, posiadające aromatyczny zapach i używane do aromatyzowania, należy clić według poz. 431 p. 2 taryfy celnej.

poz. 437.

Puderniczki torebkowe, kieszonkowe, stanowiące jednocześnie opakowanie przywożonego w nich pudru kosmetycznego, nie mogą być zaliczane do opakowań, używanych zwykle w handlu, lecz powinny być traktowane jako opakowanie specjalne.

W związku z powyższym puder kosmetyczny, nadchodzący w takich puderniczkach, należy clić według poz. 437 taryfy celnej łącznie z wagą bezpośredniego opakowania, tj. puderniczki i niezależnie od tego — puderniczki, jako stanowiące specjalne opakowanie należy clić osobno według odpowiedniej pozycji taryfy celnej.

Puszków, znajdujących się często w puderniczkach torebkowych, kieszonkowych, nie należy wydzielać i clić osobno, lecz wagę ich należy doliczać do wymiarowej wagi puderniczek.

Grupa 35.

poz. 453.

Kremy mydlane, również z dodatkiem substancyj wypełniających, zaperfumowane, w których główną składową część stanowi mydło, należy clić według poz. 453 p. 2 taryfy celnej, na równi z mydłami toaletowymi płynnymi. Natomiast kremy perfumowane, składające się z wazeliny lub innych podobnych produktów o charakterze tłustym, tłuszczy niezmydlonych

obok małej ilości zmydlonych oraz innych substancyj wypełniających (talk, skrobia itp.), których to kremów cechą charakterystyczną jest to, że nie wytwarzają piany mydlanej, należy clić według poz. 437 taryfy celnej jako kremy kosmetyczne.

poz. 457.

Knoty nasycone używane do wyrobu świec, również knotki nasycone do lampek, należy clić według poz. 457 taryfy celnej.

poz. 459.

Smary do pasów przyrządzone z olejów mineralnych z domieszką olejów żywicznych, stosowane celem powiększenia zdolności pasów utrzymywania się na kołach, należy clić według poz. 459 p. odp. taryfy celnej, jako środki do smarowania.

Środek do czyszczenia pod nazwą „Vulcasit", składający się przeważnie ze szmerglu i gumelastyki, należy clić według poz. 459 p. 1 lit. odpowiedniej taryfy celnej.

Grupa 36.

poz. 467.

Produkt w postaci kleistej masy, otrzymany przez zmieszanie trocin korkowych lub drobnych odpadków korkowych z roztworem celuloidu w lotnych rozpuszczalnikach, używany przez przemysł obuwniczy do uszczelniania obuwia, należy clić według poz. 467 p. 2 taryfy celnej.

Produkt używany do hermetycznego uszczelnienia blaszanek, zamykanych przez zafalcowanie brzegów pokrywki, stanowiący gęstą masę, składającą się z mineralnych substancyj (przeważnie glinki) i mleka kauczukowego z dodatkiem środka utrwalającego, należy clić według poz. 467 p. 2 taryfy celnej jako kit osobno nie wymieniony.

Grupa 37.

poz. 476.

Róg zmielony, tak zwana mączka rogowa, bez domieszek, należy clić, bez względu na przeznaczenie, według poz. 476 taryfy celnej.

poz. 481.

Luźna masa, składająca się z trocin, azotanu wapnia i krzemionki z dodatkiem wapna, znana w handlu pod nazwą „Acboma", podlega cłu według poz. 481 taryfy celnej.

Grupa 38.

poz. 486.

Płyty porowate z wiskozy, chociażby w kształcie sztucznych gąbek do mycia, należy clić według poz. 486 p. 2 litery odpowiedniej taryfy celnej.

poz. 487.

Bawełnę kolodionową zwilżoną trójkresylfosfatem, nadchodzącą w postaci płatków lub wiórków, z lekka pomarszczonych, zewnętrznie podobnych do płatków lub wiórków z rogu, należy clić według poz. 487 p. 1 taryfy celnej, jako celuloid w łuskach.

poz. 488.

Masy plastyczne sztuczne na podłożu fenoli, chociażby nadchodziły z zagranicy pod innymi nazwami handlowymi niż „bakelit", należy clić według odpowiedniej litery p. 1 poz. 488 taryfy celnej.

Według poz. 488 p. 2 taryfy celnej należy clić masy plastyczne sztuczne na podłożu innym niż fenole (krezole).

Materiały plastyczne na podłożu fenoli (krezoli) i formaliny w postaci bloków, płyt, płytek, arkuszów, prętów, rur, — utworzonych z kilku różnobarwnych warstw, nawet spojonych tymże samym materiałem plastycznym, należy traktować jako sklejane i clić według poz. 488 p. 1 lit. b II taryfy celnej.

Płyty (arkusze) z innych mas plastycznych, objętych pozycją 488 p. 2 taryfy celnej, zawierające w swej masie nici z materiałów włóknistych, metali nieszlachetnych (szychu nieprawdziwego) należy clić według litery „b" punktu odpowiedniego poz. 488 taryfy celnej.

Masa plastyczna w postaci przezroczystych arkuszy otrzymana ze spolimeryzowanego estru kwasu akrylowego, znana w handlu pod nazwą „Plexiglas", podlega cłu według p. 2 litery „b" poz. 488 taryfy celnej.

poz. 490.

Dwutlenek krzemu, zwany również bezwodnikiem kwasu krzemowego, otrzymany w drodze chemicznej, należy clić według poz. 490 p. 1 taryfy celnej, jako przetwór chemiczny nieorganiczny osobno nie wymieniony.

Środek do plombowania zębów w postaci białego, względnie kremowego proszku, znany w handlu pod nazwą „cementu dentystycznego", należy clić według poz. 490 p. 1 taryfy celnej, jako produkt chemiczny, nieorganiczny, osobno nie wymieniony.

Środek ten należy clić według wskazanej pozycji i punktu również wtedy, gdy nadchodzi w oryginalnych opakowaniach, zawierających prócz proszku, buteleczkę z gęstym bezbarwnym płynem (kwasem fosforowym) oraz pipetę.

Luźna masa, składająca się z trocin i soli aluminiowych kwasów tłuszczowych z dodatkiem wosku ziemnego, znana w handlu pod nazwą „Voboma", podlega cłu według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Produkt „Membranit" w postaci lepkiej, gęstej, lekko kremowej masy, stanowiący mieszaninę zemulgowanych żywic sztucznych z emulgowanymi substancjami tłuszczowymi

(częściowo w postaci mydeł amonowych), należy clić jako przetwór chemiczny, organiczny, osobno nie wymieniony według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Produkt ten używany jest jako podkład do przyrządzania farb malarskich.

Produkt pod nazwą handlową „Euphylin" niedawkowany, w proszku — stanowiący połączenie teofiliny z etylenodwuaminą, należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Przetwory chemiczne kumaryny o nazwie handlowej „beta-methyl-ombelliferone" i „beta-methyl-esculetine" należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Przetwór „beta-methyl-ombelliferone" jest białym krystalicznym proszkiem o punkcie topliwości 185° i nie posiada prawie zapachu; przetwór „beta-methyl-esculetine" jest szarym krystalicznym proszkiem o punkcie topliwości 272° i posiada słaby zapach kumaryny.

Produkt w postaci gęstej oleistej cieczy koloru brunatnego, stanowiący kondensat białka z kwasami tłuszczowymi, znany w handlu również pod nazwą „Lamepon", należy clić, jako produkt chemiczny organiczny osobno nie wymieniony, według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Terpinhydrat, stanowiący prawie bezwonny krystaliczny produkt o punkcie topliwości 116 — 117°, należy clić jako przetwór chemiczny osobno nie wymieniony, według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Terpinhydratu nie należy identyfikować z hydroterpiną, wymienioną w poz. 349 taryfy celnej, która jest cieczą i która stanowi mieszaninę dekaliny z olejami terpentynowymi.

Produkt stanowiący roztwór przeważnie alifatycznych węglowodorów (ca 75%) w trójchloretylenie, używany do nadawania tkaninom jedwabistego połysku, należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Produkt ten znany jest w handlu pod nazwą „Glanzmittel 705 N".

Produkt pod nazwą „Mipolan", używany do izolowania przewodów elektrycznych, lontów itp., należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Mipolan jest chlorowanym produktem polimeryzacji pochodnych poliwinylowych i często bywa barwiony.

Produkt utworzony z sulforycynatu sodu, amoniaku i formaliny, znany w handlu pod nazwą „Hydrol", należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Przetwór, stanowiący podkład do wyrobu różnych maści, kremów, pomad itp., otrzymany z wazeliny oraz lanoliny, wosku, oliwy itp. należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Roztwór wodny aldehydu mrówkowego (Formol, Ameisensäurealdehyd, Formylhydrat, Metanal, Methylaldehyd, Formaldehyd) należy clić według poz. 343 taryfy celnej, natomiast produkty polimeryzacji aldehydu mrówkowego jak trójoksymetylen, czteroksymetylen, polyoksymetylen, paraformaldehyd (Paraform, Triformol) należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej, jako przetwory chemiczne organiczne, osobno nie wymienione.

Paliwo suche w postaci białych tabletek z metaldehydu, znane pod nazwą „Meta", należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej, jako przetwór chemiczny organiczny, osobno nie wymieniony.

Związek chemiczny „Metylocykloheksanon", znany w handlu również pod nazwą „metyloanon", należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Preparat „Cuprex" w oryginalnym opakowaniu, stanowiący roztwór związku miedzi w płynnych związkach chemicznych organicznych, używany przeciw pasożytom, należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Grupa 39.

poz. 492.

Skóry kozie, koźlęce — surowe, posiadające włosy zniszczone (np. przez wystrzyżenie włosów na grzbiecie, częściowe wypadnięcie włosów na skutek choroby zwierzęcia itp.), nie nadające się w takim stanie do wyprawy na skóry futrzane, należy clić według poz. 492 taryfy celnej.

Skóry świńskie surowe nie pozbawione szczeciny (włosów) należy clić według poz. 492 taryfy celnej.

Skóry reniferowe i sarnie — surowe, posiadające włosy zniszczone (np. przez wystrzyżenie włosów na grzbiecie, częściowe wypadnięcie włosów na skutek choroby zwierzęcia itp.) nie nadające się w takim stanie do wyprawy na skóry futrzane, należy clić według poz. 492 taryfy celnej.

Skóry surowe ze zwierząt „peccari", nawet z nieuszkodzonymi włosami, należy clić według poz. 492 taryfy celnej.

poz. 493.

Skóry baranie oraz kozie — surowe, pozbawione włosów, stanowiące w tym stanie materiał do wyrobu skór wyprawionych, należy clić według poz. 493 taryfy celnej.

poz. 500.

Skóry świńskie wyprawione czernione, barwione, z wyciśniętym deseniem należy clić według poz. 500 taryfy celnej.

poz. 503—506.

Skóry miękkie wyprawione pekary (peccari), używane do wyrobu rękawiczek, należy clić według poz. poz. 503 — 506 pp. i liter odpowiednich, jako skóry wyprawione osobno nie wymienione.

Skóry te posiadają liczko podobne do liczka skór świńskich, lecz pochodzą ze zwierząt południowych, gatunku świń, mniejszych i nieco odmiennych w budowie od świń zwykłych.

poz. 510.

Skóry świńskie lakierowane, brązowane, srebrzone, złocone, malowane itp. należy clić według poz. 510 taryfy celnej.

Grupa 40.

poz. 528.

Skóry baranie o wadze powyżej 0,4 kg w sztuce surowe suche, mokro-solone, sucho-solone również kwaszone — nie pozbawione włosów, oraz skóry kozie osobno nie wymienione surowe suche, mokro-solone, sucho-solone nie pozbawione włosów—stanowiące w tym stanie materiał do wyrobu skór futrzanych należy clić, jako skóry futrzane surowe, według poz. 528 p. 2 lit. „a" taryfy celnej.

poz. 530.

Skóry reniferowe i sarnie — surowe nie pozbawione włosów, stanowiące w pierwszym rzędzie surowiec do wyrobu skór futrzanych, należy clić według poz. 530 p. 1 taryfy celnej.

Grupa 42.

Przędzę, objętą grupami 42, 43, 44 i 45 taryfy celnej przywozowej, o nietrwałym zabarwieniu należy clić na równi z przędzą niebarwioną, oczywiście z uwzględnieniem procesów bielenia, merceryzowania, opalania itd., jeżeli procesy te miały miejsce.

poz. 561.

Dodatek do cła, przewidziany uwagą 2 do poz. 561 taryfy celnej należy stosować tylko do przędzy z jedwabiu naturalnego, na szpulkach, kartonach, w kłębkach, pasemkach itp., w przystosowaniu zewnętrznym do detalicznej sprzedaży, o wadze przędzy wraz ze szpulką, kartonem, kłębkiem, pasemkiem itp. powyżej 20 g.

Przędza z jedwabiu naturalnego na kanetkach, szpulkach (cewkach) itp. przystosowana do fabrycznego użytku, niezależnie od wagi (czy powyżej czy poniżej 20 g) podlega cłu od wagi netto według odpowiedniego punktu i litery poz. 561 taryfy celnej bez zastosowania uwagi 2 do tejże pozycji.

poz. 572, 573.

Przędza z jedwabiu sztucznego na kanetkach, tutkach, cewkach itp. przystosowana do fabrycznego użytku, niezależnie od wagi (czy powyżej czy poniżej 20 g) podlega ocleniu od wagi netto według odpowiedniego punktu i litery poz. 572 i 573 taryfy celnej.

poz. 575.

Słomka i włosie, wykonane z jedwabiu sztucznego i niebarwione, lecz pokryte kleidłem zabarwionym, należy uważać jako barwione i clić według poz. 575 p. 2 lub 3 taryfy celnej.

Grupa 43.

poz. 590.

Odpadki, otrzymywane przy przerobie nie tylko wełny owczej, lecz również i wszelkiego innego surowca włókienniczego pochodzenia zwierzęcego, objętego poz. 589, należy clić według poz. 590 taryfy celnej.

poz. 571, 592, 610.

Towar noszący nazwę „noppy", otrzymywany przez rolowanie i ściskanie surowców lub odpadków włókienniczych, należy clić jak następuje: noppy wełniane, bawełniane — jak odpowiedni niedoprzęd, noppy z jedwabiu sztucznego — jak odpadki włókien sztucznych.

poz. 598, 599.

Szale wełniane utkane z przędzy wełnianej (nieczesankowej lub czesankowej), chociażby posiadały zakończenia w postaci występujących poza brzeg tkaniny końców osnowy lub wątku, nie powiązanych we frędzle, należy clić jako tkaniny wełniane według poz. 598 punktu i litery odpowiednich, o ile są wykonane z przędzy nieczesankowej, i według poz. 599 punktu i litery odpowiednich, o ile są wykonane z przędzy czesankowej.

Szale wełniane, utkane chociażby częściowo z szenili wełnianej, należy clić według poz. 603 taryfy celnej.

Wymienione wyżej szale obrębione lub zakończone frędzlami, otrzymanymi przez powiązanie występujących poza brzeg tkaniny końców nitek tworzących szal (tkaninę), należy clić według wskazanych wyżej pozycyj taryfy celnej z zastosowaniem uwagi 22 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej.

Grupa 44.

poz. 606.

Końce tkackie bawełniane, stanowiące krótkie, splątane, często różnokolorowe kawałki przędzy, należy clić według poz. 606 p. 1 taryfy celnej.

poz. 610.

Wytwór przędzenia wstępnego bawełny, którego cechą charakterystyczną jest luźny skręt, powodujący, że przy rozciąganiu tego wytworu włókna nie przerywają się lecz ześlizgują, należy uważać za niedoprzęd bawełniany i clić według poz. 610 taryfy celnej.

Ześlizgiwanie się włókien jest nieodzownym warunkiem przy dalszej przeróbce niedoprzędu bawełnianego na właściwych maszynach przędzalniczych (samoprząśnicach obrączkowych lub wózkowych).

Grupa 47.

poz. 645.

Wojłoki nieimpregnowane w kształcie płyt prostokątnych, posiadające brzegi wyrównane wyłącznie przez przycięcie ich, należy clić według poz. 645 p. 1 lub 2 taryfy celnej, zależnie od jakości materiału.

poz. 650.

Węże wykonane z materiałów włóknistych i nadto gumy, chociażby wzmocnione spiralą me-

talową należy clić według poz. 650 p. 2 taryfy celnej.

poz. 664.

Sznurki bawełniane w postaci pojedynczego skręconego pasma przędzy bawełnianej lub skręconego z kilku pasm takiej przędzy, ściśle pokrytych (opancerzonych) masą ceratową (olejową), przeważnie kolorową, należy clić według poz. 664 taryfy celnej jako wyroby z ceraty.

poz. 668.

Tkaniny pokryte masą osobno nie wymienioną tak, że jedna lub obie strony zatracają wygląd tkaniny, tj. rysunek splotu jest niewidoczny, należy clić według poz. 668 taryfy celnej, o ile wyrób taki imituje skórę.

Tkaniny przesycone lub pokryte masą tak, że splot ich jest widoczny na obydwóch powierzchniach tkaniny, jako nie imitujące w takim stanie skóry, należy clić według pozycji i punktu taryfy celnej przewidującej odnośną tkaninę.

poz. 674.

Wojłoki nieimpregnowane w kształcie płyt prostokątnych, posiadające wszystkie brzegi zakończone przez obrobienie ich w inny sposób niż przycięcie, należy clić według poz. 674 p. 1, względnie 2 taryfy celnej.

poz. 677.

Tkaniny z przędzy papierowej, chociażby lakierowane, barwione, impregnowane, lecz bez domieszki innych materiałów, nawet zastępujące plecionki ze słomki do wyrobu kapeluszy, należy clić według poz. 677 p. 1 taryfy celnej.

Grupa 48.

poz. 698.

Wyroby dziane z przędzy bawełnianej i nici gumowych, chociażby obrębione, w kształcie getrów, pończoch i temu podobnych wyrobów używane przeciw tzw. żylakom, należy clić przy zastosowaniu autonomicznej taryfy celnej według poz. 698 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej, zależnie od wagi tuzina sztuk oraz wykończenia.

poz. 698—703.

Pasy biodrowe dziane, względnie uszyte z materiałów dzianych, należy clić w zależności od materiału i stopnia wykończenia według odnośnych pozycyj i punktów taryfy celnej przewidujących wyroby dziane osobno nie wymienione (poz. 698 — 703 taryfy celnej).

poz. 699.

Szale wełniane dziane, nawet zszyte z wykrojów, należy clić według poz. 699 punktu i litery odpowiednich.

poz. 704.

Plecionki z przędzy papierowej, chociażby lakierowane, barwione, impregnowane, należy clić według poz. 704 p. 1 taryfy celnej.

Taśmy plecione z tagalu owiniętego lub pokrytego jedwabiem sztucznym należy clić według poz. 704 p. 2 taryfy celnej jako wyroby plecione z jedwabiu sztucznego.

Grupa 49.

poz. 707, 709—712.

Wszelkie szablony krawieckie, wykonane z tkanin itp. wyrobów włókienniczych, stanowiące modele czyli wzory bielizny lub odzieży nie zszyte lecz sfastrygowane, należy traktować jako odpowiednią bieliznę, względnie odzież przykrojoną i clić według uwagi 1 do pozycji obejmujących bieliznę, względnie odzież.

Przy obliczaniu zatem sumy cła przypadającego od powyższych towarów, należy postępować tak, jak przy odprawie gotowej (tj. uszytej) bielizny lub odzieży, zmniejszając otrzymaną sumę o 15%, względnie o 10%.

poz. 715.

Szale otrzymane drogą zszywania wykrojów z tkanin wełnianych należy clić według poz. 715 taryfy celnej jako konfekcję.

Przy określaniu materiału konfekcji (poz. 715 taryfy celnej) za podstawowy materiał należy uważać właściwy materiał włóknisty, z którego jest ona sporządzona z uwzględnieniem zewnętrznych jego cech, wpływających na taryfikację, jak to splotu (gładki, wzorzystotkany, kolorowo-tkany, broszowany), stopnia wykończenia (surowy, bielony, barwiony, merceryzowany, drukowany, ręcznie malowany, wytłaczany, glansowany, olejony, przełożony, nasycony gumą, z nitkami gumowymi) oraz ilości nitek osnowy i wątku w 1 cm². Natomiast przy określeniu podstawowego materiału, wymagającego ustalenia wagi 1 m² należy przyjmować za podstawowy materiał ten, który ze względu na wagę powoduje najwyższą stawkę celną, przewidzianą dla tkanin o rozmaitej wadze 1 m².

W myśl powyższego należy np. clić konfekcję osobno nie wymienioną:

1) wykonaną z tkaniny z jedwabiu naturalnego, gładkiej — według poz. 563 p. 1 lit. odp. plus poz. 715,

2) wykonaną z tkaniny bawełnianej, barwionej o gęstości w 1 cm² 40 nitek osnowy i wątku, bez względu na wagę 1 m² — według pozycji 615 p. 4 lit. „a" plus poz. 715,

3) wykonaną z bielonej tkanej taśmy bawełnianej z nitkami gumowymi — według poz. 661 p. 1 lit. „a" plus poz. 715,

4) sporządzoną z haftów wykonanych przędzą z materiałów włóknistych oprócz osobno wymienionych na tkaninach wełnianych — według poz. 644 p. 1 lit. „b" plus poz. 715.

O ile konfekcja, wymieniona w poz. 715, posiada przybranie, podlega ona, niezależnie od dodatku 75% do podstawowego materiału, po-

nadto dodatkowi, przewidzianemu za to przybranie.

Grupa 50.

Uwagi do działu VIII.

Uwaga 1 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej postanawia, że przędza, tkaniny, materie dziane, wyroby plecione i inne podobne, sporządzone z kilku materiałów włóknistych, podlegają cłu według jakości tego składnika danego wyrobu, który podlega wyższej stawce, o ile sama taryfa nie postanawia inaczej. Np. tkanina wełniana z przędzy nieczesankowej, drukowana po utkaniu, o wadze 1 m kw. 250 g i mniej, z domieszką przędzy wełnianej czesankowej, podlega cłu na mocy powyższej uwagi, według poz. 599 p. 2 lit. „c" jako tkanina z przędzy wełnianej czesankowej.

W wypadkach, gdy stosowanie powyższego przepisu nasuwa wątpliwości wobec tego, że składniki danego wyrobu włóknistego podlegają jednakowym stawkom celnym, należy stosować odpowiedni punkt tej pozycji taryfy celnej, która posiada w dalszych swych punktach lub literach stawkę celną wyższą od najwyższej stawki celnej pozycji, mogącej być również zastosowaną przy cleniu tego wyrobu. Np. gładkie taśmy bielone, sporządzone z przędzy bawełnianej i lnianej, zawierające powyżej 40 nitek w 1 cm², mogące podlegać cłu według poz. 633 p. 2 lit. „b" ze stawką 1200 zł jako tkaniny lniane lub według poz. 620 p. 1 lit. „a" ze stawką 1200 zł jako taśmy bawełniane gładkie bielone— należy clić według poz. 620 p. 1 lit. „a" taryfy celnej, ponieważ najwyższa stawka tej pozycji tj. 2800 zł jest wyższa od najwyższej stawki poz. 633 wynoszącej 1200 zł.

Grupa 52.

poz. 733, 737.

Obuwie i rękawice gumowe, nawet przeznaczone do ochrony przeciwgazowej, należy clić: obuwie według poz. 733, rękawice według poz. 737 taryfy celnej; obuwie i rękawice te, stanowiące nieodłączną całość ze specjalną odzieżą przeciwgazową, należy clić razem z tą odzieżą według poz. 1165 taryfy celnej jako sprzęt przeciwgazowy.

poz. 745.

Węże wykonane z gumy miękkiej należy clić według poz. 745 p. odpowiedniego taryfy celnej.

Produkt zastępujący gutaperkę, w postaci cienkich, często zabarwionych pałeczek, używanych przez dentystów do tymczasowego plombowania zębów (Citopercha i inne), należy clić według poz. 745 p. odpowiedniego taryfy celnej jako wyroby osobno nie wymienione z surogatów kauczuku (gumy miękkiej).

Grupa 53.

poz. 750.

Pałeczki nieokorowane o specjalnym zapachu, służące do wyrobu cygarniczek, cybuchów do fajek itd., cięte z drewna egzotycznego „Prunus Mahaleb", niewłaściwie zwanego „drewnem wiśniowym", należy clić według poz. 750 p. 1 taryfy celnej.

poz. 755.

Opiłki drzewne poddane specjalnemu preparowaniu, znane w handlu pod nazwą „Mammut-Biospäne", „wiórki Mammut Bio", należy clić według poz. 755 taryfy celnej.

Opiłki te służą do przyśpieszania fermentacji piwa oraz do jego uszlachetniania.

poz. 760.

Szalówki pod tynki, wykonane z cienkich listewek lub prętów — nieobrobionych, ułożonych równolegle i połączonych ze sobą drutem w ten sposób, że tworzą rodzaj luźnej plecionki, podlegają cłu na równi z wyrobami ciesielskimi według poz. 760 p. odpowiedniego taryfy celnej.

poz. 772.

Klejone płyty (dychty), posiadające z jednej lub obydwóch stron naklejony fornier z innego gatunku drewna, aniżeli całość płyty, należy clić według poz. 772 p. 2 taryfy celnej.

poz. 773.

Płyty dowolnej wielkości i grubości powstałe przez sklejanie kilku warstw fornierów z tego samego gatunku drewna należy clić według poz. 773 taryfy celnej, chociażby wewnętrzna warstwa płyty, tak zwany „rdzeń", była wykonana z szeregu deseczek lub listewek.

W płytach klejonych (dychtach) poszczególne warstwy fornierów sklejone są w ten sposób, że kierunek ich włókien drzewnych jest względem siebie prostopadły lub ukośny.

poz. 778.

Pochwy składane do parasoli, wykonane z drewna lub fornierów, nadchodzące osobno, należy clić jako wyroby drewniane osobno nie wymienione według odpowiednich liter i punktów poz. 778 taryfy celnej zależnie od wykończenia i wagi.

Pochwa ta po umieszczeniu w niej parasola tworzy z rączką parasola laskę (poz. 1196).

Kije bilardowe drewniane należy traktować jako wyroby drewniane osobno nie wymienione i clić według odpowiednich punktów i liter poz. 778 taryfy celnej.

Grupa 54.

poz. 787.

Płyty o grubości powyżej 1 mm z rozdrobnionej i następnie zespojonej kory drzewa korkowego podklejone tkaniną bawełnianą należy clić:

1) według poz. 787 punktu 2 taryfy celnej jako płyty korkowe z dodatkiem innych materiałów, o ile waga płyty korkowej jest większa niż waga tkaniny i

2) według pozycji przewidującej odnośną tkaninę bawełnianą, o ile waga tkaniny przewyższa wagę płyty korkowej.

Grupa 55.

poz. 791.

Tkaniny, materie dziane, plecionki itp. wyroby, wykonane czy to sposobem ręcznym, czy mechanicznym z wszelkich materiałów włóknistych, roślinnych, których włókna uprzednio nie zostały poddane procesowi przędzenia, lecz użyto je w stanie surowym (np. łyko rami, konopi itp.) należy pod względem taryfowym traktować na równi z plecionkami w arkuszach, wykonanymi z surowców roślinnych nieprzędzonych, i clić według poz. 791 taryfy celnej.

Grupa 57.

poz. 797.

Tektura koloru naturalnego wyrobiona z masy papierowej celulozowej z dodatkiem mączki skórzanej, tzw. „tektura szewcka", podlega cłu według poz. 797 punktu 2 taryfy celnej.

poz. 798.

Tekturę barwioną w masie, posiadającą na swej powierzchni ledwo dostrzegalny deseń o rysunku splotu płóciennego, należy clić według poz. 798 p. 1 taryfy celnej bez zastosowania dodatku do cła, przewidzianego punktem 6 uwagi umieszczonej po poz. 821, ponieważ deseń ten nie jest wynikiem specjalnego uszlachetniającego zabiegu, lecz nieraz powstaje przypadkowo w trakcie wytwarzania tektury nie podnosząc jej wartości oraz nie zdobiąc jej.

poz. 802.

Paski prostokątne, wykonane z tektury, stanowiące półfabrykat do wyrobu tak zwanych kart żakardowskich do przyrządu Żakarda w maszynach włókienniczych, nawet zaopatrzone we wszystkich czterech rogach w zawiaski metalowe, służące do spinania poszczególnych pasków, należy traktować jako tekturę w paskach do warsztatów Żakarda i clić według poz. 802 taryfy celnej.

poz. 806.

Filtry, używane w przemyśle, w kształcie czworoboków z zaokrąglonymi rogami, wykonane całkowicie z celulozy, należy traktować jako wyroby z tektury nie malowane, nie lakierowane, bez ozdób i clić według poz. 806 p. 1 taryfy celnej, jeżeli metr kwadratowy tych filtrów waży powyżej 350 g.

poz. 807.

Fibra wulkanizowana w rolach lub arkuszach, nawet o wadze poniżej 350 g w 1 m³ oraz w prętach i rurach podlega cłu według poz. 807 punktu 1 taryfy celnej.

poz. 815.

Papier barwiony w masie na kolor niebieski, posiadający na całej powierzchni z obydwóch stron plamki bezkształtne również koloru niebieskiego, lecz o nasileniu zabarwienia nieco intensywniejszym, tworzące deseń wyraźnie nieokreślony, naśladujący w pewnej mierze siatkę, podlega ocleniu według poz. 815 p. 1 lit. b taryfy celnej, o ile zawartość masy drzewnej w tym papierze przekracza 30% lub według poz. 815 p. 2 lit. b taryfy celnej, gdy papier ten nie zawiera masy drzewnej, względnie gdy ilość jej wynosi 30% i mniej.

poz. 819.

Karton, papier — sklejany z dwu lub więcej arkuszy, z których chociażby jeden jest barwiony w masie, a inne niebarwione, należy traktować jako karton, papier sklejany z dwu lub więcej arkuszy — barwione w masie i clić według poz. 819 p. 2 litery odpowiedniej taryfy celnej.

Specjalny karton rysunkowy, składający się z dwu warstw papieru z wklejoną pomiędzy te warstwy usztywniającą wkładką z blachy aluminiowej, o grubości tej blachy od 0,15 mm do 0,25 mm, należy clić według punktu i litery odpowiednich poz. 819 taryfy celnej jako karton sklejany z dwu lub więcej arkuszy.

Uwaga po poz. 821.

Tarcze i taśmy papierowe do samoczynnych aparatów rejestrujących, posiadające liniaturę jednobarwną lub wielobarwną, napisy i częstokroć dziurkowanie, należy clić według pozycji taryfy celnej, obejmującej podstawowy materiał tj. papier, z którego są wykonane, z zastosowaniem właściwych punktów uwagi, znajdującej się po poz. 821 taryfy celnej, przy czym jeden otwór, znajdujący się w centrum tarcz papierowych, nie pociąga za sobą stosowania do nich punktu 5 wymienionej wyżej uwagi, przewidującej dodatek cła za dziurkowanie.

Podkładki pod kufle z piwem w postaci wykrojonych z tektury krążków lub kwadratów z nadrukowaną na nich nazwą firmy produkującej piwo należy clić według pozycji przewidującej odnośną tekturę z zastosowaniem p. 4 lit. „a", względnie „b", i p. 7 uwagi umieszczonej po poz. 821 taryfy celnej.

Krążki papierowe o średnicy powyżej 24 cm należy clić według jakości papieru z dodatkiem przewidzianym w lit. „b" p. 4 uwagi po poz. 821 taryfy celnej za pocięcie papieru na krążki, ponieważ uwaga powyższa nie przewiduje ograniczeń co do średnicy samych krążków.

Arkusze papieru lub bibuły z umieszczonym na nich znakiem fabrycznym — wodnym lub wyciśniętym, należy clić według właściwej pozycji taryfy celnej przewidującej odnośny papier (bibułę) bez zastosowania dodatku ustalonego punktem 7 uwagi umieszczonej po poz. 821 za znaki wodne i wyciśnięte.

poz. 825.

Tektura, papier, karton nasycone lub powleczone środkami, wymienionymi w poz. 825 taryfy celnej, nawet drukowane, lakierowane lub barwione na powierzchni, należy clić według odpowiednich punktów poz. 825 taryfy celnej.

poz. 832.

Witraże papierowe przełożone papierem— w rolach, opakowane jeszcze częstokroć w tuby tekturowe, należy clić według poz. 832 p. 2 taryfy celnej od wagi witraży bez wagi papieru, którym są przełożone i bez wagi tub tekturowych, w których są opakowane.

Papier barwiony na powierzchni, chociażby lakierowany, jak również drukowany o ciągłym deseniu, o ile nadchodzi w rolkach o szerokości 45—75 cm i długości wstęgi od 3,5 do 8,5 metrów, należy traktować jako obicia i szlaki papierowe i clić według punktu pierwszego litery odpowiedniej poz. 832 taryfy celnej.

Wymieniony wyżej papier sprowadzany w rolkach o innej szerokości i długości wstęgi oraz w arkuszach, należy clić według odpowiednich punktów i liter poz. 812 taryfy celnej.

poz. 834.

Wyroby kartonażowe osobno nie wymienione, oklejone papierami różnobarwnymi w tym i brązowanymi, srebrzonymi, złoconymi, lecz bez dodatku innych materiałów, należy clić jako wyroby kartonażowe bez ozdób, według poz. 834 p. 1 lit. „a" taryfy celnej.

Grupa 58.

poz. 841.

Fotografie, nadchodzące w oprawach podlegających cłu wyższemu niż przewidziane jest dla fotografii, należy clić według pozycji, przewidującej odnośne oprawy; fotografie osób, nawet w postaci pocztówek, nadchodzące w pojedynczych egzemplarzach w zwykłych oprawach tekturowych, względnie kartonowych, tzw. „passe-partout" należy clić według uwagi do poz. 841 taryfy celnej; fotografie inne, przewidziane uwagą do poz. 841 taryfy celnej, nadchodzące w oprawach oraz fotografie osób w innych oprawach niż zwykłe oprawy tekturowe, względnie kartonowe (passe-partout), należy clić według pozycji przewidującej odnośne oprawy.

Fotografie, wymienione w poz. 841 taryfy celnej, nadchodzące w oprawach podlegających cłu niższemu, niż przewidziane jest dla fotografii, należy clić według poz. 841 taryfy celnej.

Fotografie poszczególnych scen z obrazów filmowych, tak zwane fotosy, nadchodzące w pojedynczych egzemplarzach, należy odprawiać według poz. 841 i uwagi do tej pozycji.

Takież fotografie (fotosy) nadchodzące w dwóch lub więcej jednakowych egzemplarzach należy clić według poz. 841 taryfy celnej.

poz. 842.

Luźne kartki do albumów z wykonanymi graficznie reprodukcjami znaczków pocztowych należy clić według poz. 842 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

poz. 845.

Karty z tektury, papieru, kartonu, nawet o wymiarach pocztówek, z wydrukowanymi na nich rysunkami, reklamującymi pewną firmę, lecz nie posiadające nadruków charakteryzujących pocztówki, należy clić jako reklamowe plakaty, według litery odpowiedniej p. 1 poz. 845 taryfy celnej.

Reklamowe książki, broszury, plakaty, cenniki, katalogi, prospekty itp. objęte poz. 845 p. 1 taryfy celnej, podlegają odprawie według poz. 845 p. 1 lit. „c" taryfy celnej, o ile oprócz właściwej im treści, posiadają wyraźnie uwidocznioną nazwę reklamującej się firmy zagranicznej wraz ze wskazaniem adresu jej siedziby. Nazwa firmy wraz z adresem jej siedziby powinna być wykonana drukiem.

Katalogi znaczków pocztowych do celów filatelistycznych w postaci książek, częstokroć w oprawie introligatorskiej, posiadające wyraźnie wymienioną w nich nazwę zagranicznej firmy wydawniczej wraz ze wskazaniem adresu jej siedziby, należy traktować jako reklamowe katalogi firmy zagranicznej i odprawiać bez cła według poz. 845 p. 1 lit. c taryfy celnej.

Programy ilustrowane przedstawień filmowych, wymieniające artystów — wykonawców ról w danym filmie oraz podające streszczenie akcji filmu, należy clić według poz. 845 punktu 1 litery odpowiedniej taryfy celnej jako programy, chociażby ze względu na tytuł oraz inne zewnętrzne cechy wydawnictwa programy te posiadały pozory ilustrowanych pism periodycznych.

Papier wszelki do zawijania lub pakowania z drukowaną na nim raz lub wielokrotnie nazwą firmy należy clić według poz. 845 p. 1 lit. „a" lub „b" taryfy celnej zależnie od wykończenia.

Używane do cechowania towarów drobne wykroje z papieru z wydrukowanymi na nich numerami, cyframi, literami, chociażby posiadały obwódki, należy clić według poz. 845 p. 1 lit. „a" lub „b" taryfy celnej, zależnie od wykończenia, na równi z etykietami.

Blankiety czeków podróżniczych (traveler's cheks) banków zagranicznych, nadsyłane do polskiego obszaru celnego, należy clić według uwagi do p. 3 poz. 845 taryfy celnej jako książeczki czekowe banków zagranicznych.

Blankiety czeków oraz blankiety nadawcze przekazowo-przelewowe banków zagranicznych i zagranicznych pocztowych kas oszczędności, należy traktować na równi z książeczkami czekowymi banków zagranicznych i stosownie do uwagi, znajdującej się po punkcie 3 poz. 845 taryfy celnej, odprawiać bez cła.

Grupa 59.

poz. 855.

Materiał niepalny używany do izolacji, wyrabiany ze szlaki pieców hutniczych, znany w handlu pod nazwą „wata mineralna" lub „wata żużlowa" należy clić według poz. 855 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Luźna masa, składająca się z trocin i krzemionki z dodatkiem szkła wodnego, znana w

handlu pod nazwą „Iboma", podlega cłu według poz. 855 p. 1 taryfy celnej.

poz. 856.

Przędzę otrzymaną z włókien azbestu pokrywających przędzę bawełnianą nitkowaną należy clić według poz. 856 p. 2 taryfy celnej.

Grupa 60.

poz. 869.

Szary proszek, składający się z grafitu, tlenku krzemowego, gliny, węgla i sody, używany jako sztuczna zaprawa do form odlewniczych, należy clić według poz. 869 taryfy celnej.

poz. 878.

Krążki rzutowe w postaci talerzyków, chociażby z wkładkami papierowymi, używane w sporcie strzeleckim, w celu rzucania i strzelania do nich, wykonane z gliny z dodatkiem substancyj spajających, należy clić według poz. 878 punktu odpowiedniego taryfy celnej, jako wyroby garncarskie gliniane, nieogniotrwałe, osobno nie wymienione.

poz. 883.

Kształtki w postaci niewielkich rurek o różnej grubości ścianek, czy też stożków ściętych z otworem wzdłuż osi stożka—wykonane z masy steatytowej, mające zastosowanie jako formy przy fabrykacji elektrod z masy grafitowo-węglowej, należy clić jako osobno nie wymienione wyroby steatytowe do celów technicznych według poz. 883 taryfy celnej.

poz. 886.

Filtry (wkładki) do fajek, wykonane z białej glinki, należy clić według poz. 886 punktu odpowiedniego taryfy celnej, na równi z naczyniami fajansowymi.

poz. 887.

Za wyroby porcelanowe z obwódkami, przewidziane w p. 3 poz. 887 taryfy celnej, należy uważać wyroby z obwódkami o szerokości 2 mm i mniej, umieszczonymi na dowolnym miejscu wyrobu, lecz równolegle do krawędzi tego wyrobu w ilości nie większej niż trzy.

Powyższe wyroby z obwódkami w postaci nawet najpospolitszego wzoru, względnie z obwódkami umieszczonymi nierównolegle do zasadniczej linii brzegu, również posiadające części (np. uszka) inaczej zabarwione niż same wyroby, względnie barwne lub złocone kreski, a także inne ozdoby — podlegają cłu według poz. 887 p. 4 taryfy celnej, jako wyroby porcelanowe z malowidłami, malowanymi wzorami, szlakami itp.

Wyroby porcelanowe osobno nie wymienione bez ozdób, chociażby z obwódkami, pokryte glazurą koloru kremowego, należy clić według poz. 887 p. 3 taryfy celnej.

Wyroby porcelanowe, objęte pp. 3 i 4 poz. 887, z obwódkami, względnie ozdobami platynowanymi, należy clić według lit. „b" punktu 3 poz. 887, względnie według lit. „a" punktu 4 poz. 887 taryfy celnej, zależnie od tego czy posiadają obwódki, czy ozdoby.

Grupa 62.

poz. 897.

Produkt stanowiący subtelnie zmieloną mieszaninę o następującym składzie: ca 62% skalenia, ca 17% kwarcu, ca 10% magnezytu, ca 6% kaoliny i ca 3% dolomitu wraz z kilkoma procentami tlenku metalu (np. tlenku miedzi, kobaltu), dodanego celem otrzymania po wypaleniu określonej barwy, należy clić według poz. 897 p. 3 taryfy celnej, jako emalię w proszku osobno nie wymienioną.

poz. 899.

Słoje szklane do stałego przechowywania cukierków, nadchodzące z nałożonymi na nie pokrywkami z metali pospolitych, należy clić razem z pokrywkami według poz. 899 p. 3 taryfy celnej, jako naczynia ze szkła wszelkiej barwy z dodatkiem innych pospolitych materiałów.

poz. 900.

Wyroby osobno nie wymienione ze szkła kryształowego białego nieszlifowane, niepolerowane, nierżnięte i bez ozdób, podlegają cłu według poz. 900 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej.

Buteleczki ze szkła jenajskiego białego o pojemności przeważnie ca 250 cm³ z podziałkami wykonanymi farbami, przeznaczone do odmierzania określonej ilości płynnego pokarmu przy karmieniu niemowląt, należy clić jako osobno nie wymienione wyroby ze szkła białego według poz. 900 p. 2 lit. b taryfy celnej.

Naczynia ze szkła białego i półbiałego nieszlifowane i nierżnięte posiadające wtopioną płytkę ze szkła porowatego, służące do sączenia w laboratoriach, również i same płytki ze szkła porowatego należy clić według poz. 900 p. 4 lit. b taryfy celnej jako naczynia laboratoryjne osobno nie wymienione.

Wyroby osobno nie wymienione, mające kształt cylindrycznych słoików, wykonane z rurek szklanych, służące do opakowania pastylek, granulek, drażetek itp. z nałożonymi lub nakręconymi na nie zamknięciami z pospolitych materiałów, należy clić według poz. 900 p. 4 lit. b lub 904 p. 2 lit. a (zależnie od barwy szkła) z dodatkiem, przewidzianym w poz. 905 taryfy celnej, jako wyroby z rurek szklanych z dodatkiem pospolitych materiałów, nie stanowiących ozdób.

poz. 901, 902.

Naczynia ze szkła mlecznego, posiadające kształt spłaszczonej butelki o zagiętej szyjce, służące do przechowywania środka do płukania ust pod nazwą „Odol", należy clić jako naczynia do przechowywania wyrobów kosmetycznych— według poz. 901 lub 902 taryfy celnej, zależnie od wykończenia, z ewentualnym dodatkiem, wymienionym w poz. 905 taryfy celnej, o ile butel-

ki te posiadają dodatek pospolitych materiałów nie stanowiących ozdób.

poz. 903.

Naczynia laboratoryjne ze szkła białego szlifowane, polerowane, rżnięte, należy clić według poz. 903 taryfy celnej.

poz. 903, 904.

Wyroby szklane o kształtach sieczki lub paciorków — szlifowane, rżnięte, należy clić według poz. 903, względnie poz. 904 p. 3 taryfy celnej jako wyroby ze szkła szlifowane, rżnięte.

poz. 904.

Wyroby osobno nie wymienione z białego szkła opalizującego, niezależnie od sposobu nadania szkłu własności opalizujących, należy clić na równi z wyrobami ze szkła barwionego w masie według poz. 904 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

poz. 906.

Wyroby ze szkła dętego w postaci różnych figurek, zwierząt itp., chociażby przeznaczone do przechowywania w nich wyrobów perfumeryjnych, lecz posiadające dodatek innych materiałów w celach ozdoby, należy clić według poz. 906 taryfy celnej, jako wyroby ze szkła wszelkiego gatunku z ozdobami z pospolitych lub kosztownych materiałów.

Wyroby ze szkła pod postacią drobnych łusek posrebrzanych, często ponadto pokrytych lakierem kolorowym, należy clić według poz. 906 taryfy celnej.

poz. 911.

Watę szklaną umocowaną na arkuszach tektury, nawet przeznaczoną do użycia jako materiał izolacyjny, należy clić według poz. 911 p. 1 taryfy celnej.

poz. 920.

Lusterka samochodowe, składające się ze zwierciadła szklanego, nawet wypukłego, w oprawie z materiałów pospolitych, chociażby z ramieniem do umocowania na samochodzie z boku siedzenia kierowcy, należy clić według poz. 920 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Takież lusterka, lecz ze zwierciadłami metalowymi, należy clić według materiału i stopnia obrobienia.

poz. 924.

Łepki ze szkła barwnego prasowane z wtopionym krążkiem mosiężnym, używane do wyrobu oprawek do żarówek elektrycznych, należy clić według p. 2 poz. 924 taryfy celnej.

Grupa 63.

poz. 925.

Mieszaniny mechaniczne żelazo - krzemu, węgla drzewnego i braunsztynu niemielonego, o ustalonym stosunku i określonej zawartości krzemu, używane przy wyrobie stali szlachetnych, należy clić według poz. 925 p. 3 taryfy celnej — jako żelazo-krzem

poz. 930.

Blachę stalową transformatorową i dynamową niczym niepokrytą, w arkuszach o szerokości powyżej 700 mm, używaną do wyrobu rdzeni, tworników, biegunów itp. części maszyn elektrycznych i transformatorów, należy clić według poz. 930 p. 1 litery odpowiedniej taryfy celnej, jako blachę stalową zwykłą niczym niepokrytą.

Powyższą blachę oklejoną papierem w celu izolacji należy clić, na równi z blachą pokrytą farbą, lakierem, według poz. 930 p. 1 litery odpowiedniej taryfy celnej z dodatkiem przewidzianym uwagą 3 lit. „b" I do tej pozycji.

poz. 946.

Walce stalowe lane lub kute, przywożone osobno, tak nie obrobione jak i obrobione, również z kanałami wewnątrz dla przepuszczania gorącej pary celem ogrzania walca w czasie pracy, należy clić według poz. 946 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

poz. 947.

Drut żelazny o specjalnym przekroju, jak uwidoczniony na rysunku [ ), posiadający jeden bok o kantach ostrych, a drugi bok o kantach zaokrąglonych, należy clić według punktu odpowiedniego poz. 947 plus uwaga 1 do tejże pozycji taryfy celnej.

poz. 947, 948.

Drut żelazny, stalowy — cięty i nadto pokryty warstwą chemikalii, używany do spawania, należy clić według poz. 948 taryfy celnej, natomiast drut żelazny stalowy — cięty, nawet wyżarzony lub pokryty nieszlachetnymi metalami, chociażby i był przeznaczony do spawania, należy clić jako drut żelazny (stalowy) według poz. 947 punktu odpowiedniego i uwagi 2 z ewentualnym zastosowaniem uwagi 4, o ile jest pokryty nieszlachetnymi metalami.

poz. 951.

Gwoździe druciane szklarskie, tak zwany drut szklarski, używane do przymocowywania szyb okiennych do ram, w postaci odcinków żelaznego drutu, posiadającego w pewnych odstępach (1 do 2 cm) nadcięcia uczynione w celu zaginania w tym miejscu i odłamywania poszczególnych gwoździ, należy traktować jako gwoździe druciane i clić według poz. 951 p. 1 taryfy celnej z ewentualnym zastosowaniem uwagi 1 do tej pozycji, o ile są pokryte nieszlachetnymi metalami, lakierem, emalią.

Gwoździe żelazne ochronne tzw. „harpunowe", służące do wbijania w podeszwy obuwia wojskowego, turystycznego itp., w celu zabezpieczenia tych podeszew od ścierania się, należy clić według poz. 951 p. 3 lit. odpow. taryfy celnej, jako „gwoździe inne", — z ewentualnym

zastosowaniem uwagi 1 do tej pozycji, o ile pokryte są materiałami przewidzianymi tą uwagą.

Gwoździe te wykonane są z jednego kawałka żelaza, posiadają krótką nóżkę w kształcie harpuna, główkę zaś półkulistą, stożkową, piramidalną itp.

poz. 959.

Spinacze do pasów napędnych, o nazwach „Crescent", „Regent" i innych, w postaci płytek z blachy żelaznej, posiadających po obu stronach po 2 rzędy otworów do założenia nitów, należy clić według poz. 959 taryfy celnej.

poz. 960.

Gwoździe żelazne, stalowe, z żeliwa kowalnego — zaopatrzone w główki z blachy żelaznej o grubości blachy 4 mm i mniej, w wypadku, gdy główka gwoździa waży więcej niż jego nóżka, należy clić według poz. 960 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej, zależnie od wykończenia i wagi.

Osobno nie wymienione wyroby z żelaza taśmowego polerowanego, mrożonego, pokrytego nieszlachetnymi metalami, farbą, lakierem, należy clić według poz. 960 punktu odpow. taryfy celnej, zależnie od wykończenia, ponieważ żelazo taśmowe polerowane, mrożone, pokryte nieszlachetnymi metalami, farbą, lakierem, traktuje się jako blachę i cli się według poz. 930 taryfy celnej. Osobno nie wymienione wyroby z żelaza taśmowego surowego należy clić według poz. 964 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Foremki wykonane z żelaznej lub stalowej blachy o grubości 4 mm i mniej należy clić według poz. 960 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej, zależnie od wykończenia i wagi.

Pierścienie wysztancowane z blachy żelaznej o grubości 4 mm i mniej należy clić jako wyroby z blachy żelaznej osobno nie wymienione według poz. 960 punktu odpowiedniego taryfy celnej, chociażby pierścieniom tym nadany był, za pomocą dalszej mechanicznej obróbki, kształt pierścieni z drutu dowolnego przekroju.

Wiązadła z blachy żelaznej, tak zwane „Trix-Schlauchbinder", służące do przymocowania węży gumowych do rur metalowych, należy clić według poz. 960 p. 3 lit. odpow. taryfy celnej. Wiązadła te składają się z rodzaju klamry z blachy poniklowanej o grubości 4 mm i mniej, do której przymocowany jest z jednej strony wąski pasek z blachy ocynkowanej, z drugiej zaś strony wstawiona jest wtyczka żelazna poniklowana.

Szpulki do nawijania taśm do maszyn do pisania sprowadzane osobno, a wykonane z blachy żelaznej grubości 4 mm i mniej, należy clić według poz. 960 punktu odpowiedniego taryfy celnej zależnie od wykończenia.

poz. 964.

Pręty stalowe szlifowane, malowane lub inaczej obrobione, zgięte w kształcie magnesu, lecz jeszcze nie namagnesowane, należy clić według poz. 964 punktu odpowiedniego taryfy celnej, jako wyroby stalowe obrobione osobno nie wymienione.

Prowadnice do drzwi przesuwalnych marki „Renova", „Perkeo" itp., składające się z szyny żelaznej, po której przesuwa się na kulkach żelazna listwa z łapami do przymocowania drzwi, należy clić według poz. 964 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej, jako wyroby żelazne obrobione osobno nie wymienione.

Szkielety stalowe, chociażby z przymocowaną blaszką pelotową, do wyrobu pasów rupturowych należy clić według poz. 964 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Haki do wieszania odzieży wykonane z przylutowanego do blaszki żelaznej prętu żelaznego o średnicy powyżej 6 mm, zakończonego gałką drewnianą lakierowaną, należy clić według punktu odpowiedniego poz. 964 taryfy celnej.

Takież haki lecz wykonane z drutu żelaznego, tj. z pręta o średnicy 6 mm i mniej, należy clić według lit. b p. 1 poz. 1016 taryfy celnej.

Samozamykacze do drzwi systemu „Yale", „B. K. S.", działające za pomocą spiralnej sprężyny, umieszczonej w żeliwnej obudowie napełnionej oliwą, należy clić według poz. 964 p. 1 litery odpowiedniej taryfy celnej.

Tak zwane kaloryzowane rury dmuchawkowe do oczyszczania kotłów wodno-rurkowych z sadzy i lotnego popiołu należy clić jako wyroby stalowe obrobione według poz. 964 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Zarazem wyjaśnia się, że kaloryzowane rury dmuchawkowe są to zakute z jednego końca ciągnione rury stalowe o długości od 1 do 5 metrów i o średnicy zewnętrznej od 48 do 60 mm; drugi koniec tych rur posiada nacięty gwint, na całej zaś długości rury jest umieszczony szereg wpawanych dysz. Rury te są kaloryzowane, to jest uodpornione na działanie wysokiej temperatury.

Dyble żelazne o długości 2,5 do 3,5 cm, służące do łączenia ze sobą deszczułek, wykonane z wąskiego taśmowego falistego żelaza i z jednego boku dwustronnie zaostrzone, należy clić według poz. 964 punktu 1 lit. c taryfy celnej, bez względu na szerokość dybla.

poz. 964, 1016.

Łańcuchy żelazne, stalowe, wymienione w pozycji 962 punkcie 1 taryfy celnej, o grubości ogniwa powyżej 6 mm, o ile są zakończone karabinkiem, kołkiem itp., należy clić według poz. 964 punktu odpowiedniego; takież łańcuchy o grubości ogniwa 6 mm i mniej zakończone karabinkiem, kołkiem itp., należy clić według poz. 1016 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej.

poz. 965.

Produkt, pod nazwą „Ciment Metalique", stanowiący sproszkowaną mieszaninę około 60% żelaza z siarczanem magnezu, węglanem wapnia i nierozpuszczalnymi w kwasach mine-

ralnymi substancjami a nie będący właściwym cementem, tak ze względu na słabe własności hydrauliczne jak i na swój skład, należy clić według poz. 965 p. 2 taryfy celnej na równi z opiłkami żelaznymi.

Grupa 64.

poz. 968, 971.

Blachy cynkowe w arkuszach jednostronnie obrobione sposobem mechanicznym, tzw. grenowaniem, używane do litografii, podlegają ocleniu według poz. 968 p. 3 lit. b taryfy celnej, na równi z blachami cynkowymi szlifowanymi.

Takież blachy, lecz posiadające dodatkową obróbkę jak: zaokrąglone rogi, wycięte otwory, obrobione brzegi itp. należy traktować jak wyroby z blachy cynkowej i clić według poz. 971 p. 3 taryfy celnej.

poz. 970.

Wszelkiego rodzaju koła zębate wykonane ze stopu cyny, jako nie wymienione w poz. 1084 p. 8 taryfy celnej, należy clić według poz. 970 p. 2 litery odpowiedniej taryfy celnej, obejmującej wszelkie osobno nie wymienione wyroby z cyny i jej stopów.

poz. 975.

Według pozycji 975 taryfy celnej należy clić foremki wyrobione z metali, objętych grupą 64 taryfy celnej, i ich stopów.

Grupa 65.

poz. 987.

Niple mosiężne do kołowców, sprowadzane osobno, należy clić według poz. 987 punktu odpowiedniego.

poz. 994.

Etykiety wykonane z cienkiej blachy (lecz nie z folii) aluminiowej lub miedzianej naklejonej na papier, chociażby wyciskane lub z nadrukami, należy traktować jako wyroby z metali, objętych poz. 977 — 981, obrobione z dodatkiem pospolitych materiałów i clić według poz. 994 p. 2 litery odpowiedniej taryfy celnej.

Foremki do czekoladek, cukierków, wykonane z cienkiej blachy aluminiowej, podlegają ocleniu według poz. 994 punktu 2 litery odpowiedniej taryfy celnej, jako wyroby z aluminium osobno nie wymienione obrobione.

Pierścienie mosiężne otrzymane z rur mosiężnych za pomocą odcinania podlegają ocleniu według poz. 994 p. 2 litery odpowiedniej taryfy celnej jako wyroby ze stopów miedzi obrobione.

Wyroby, wykonane z metali i stopów objętych poz. 977 — 981, na których powierzchni za pomocą trawienia otrzymano ozdoby wklęsłe lub wypukłe należy traktować jako wyroby z ozdobami rżniętymi i clić według poz. 994 p. 3 taryfy celnej.

Napisy trawione na wyrobach nie uważa się za ozdoby.

poz. 997.

Wykroje w formie etykiet ze sprasowanego z papierem metalu płatkowego aluminiowego, chociażby zaopatrzone w napisy lub wzory, należy clić według poz. 997 punktu 3 litery „c" taryfy celnej.

Grupa 66.

poz. 1001.

Podsadzaki kowalskie wszelkie, a więc i zaopatrzone w otwory do osadzania ich na trzony, jak też z czworobocznym zakończeniem do osadzania ich w odpowiednie otwory kowadła, należy clić według poz. 1001 p. 6 taryfy celnej.

poz. 1002.

Obcęgi żelazne do rozwierania zębów pił tarczowych i trakowych należy clić według poz. 1002 p. 4 taryfy celnej.

Śrubokręty, składające się z oprawki, wykonanej ze stopów miedzi, i właściwego narzędzia, wykonanego ze stali, które może być zmieniane stosownie do potrzeby, należy clić według poz. 1002 p. 4 litery odpowiedniej taryfy celnej.

Przywożone razem z uchwytami uniwersalnymi samocentrującymi: 1 zmienny komplet szczęk, odmiennych od znajdujących się w uchwycie oraz specjalny klucz sztorcowy, bez których to przedmiotów dane uchwyty nie mogą spełniać swego zadania i być racjonalnie wykorzystane, należy clić razem z odnośnymi uchwytami jako całość według poz. 1002 p. 7 litery odpowiedniej taryfy celnej, w zależności od wagi całości.

poz. 1005.

Hartowane świdry do obróbki drewna, posiadające na trzpieniu ponad właściwym świdrem nacięcia dla poszerzania wyświdrowanego otworu, należy clić według poz. 1005 p. 2 litery odpowiedniej taryfy celnej.

Hartowane stalowe narzędzie do obróbki w postaci tarczy naciętej na krawędzi w sposób podobny do nacięć pilnika należy clić według poz. 1005 punktu 3 litery odpowiedniej taryfy celnej.

Matryce i stemple stalowe do wytłaczania (prasowania) guzików z mączki rogowej, mas plastycznych lub innych temu podobnych materiałów należy clić według poz. 1005 p. 4 taryfy celnej.

poz. 1011.

Wkładki zamkowe (bezpieczniki) żelazne, wstawiane do wewnątrz zamków drzwiowych zwykłych w celu uniemożliwienia otworzenia zamka zwykłym kluczem, stanowią odmianę zamków tak zwanych „zapadkowych" („cughaltowych") i podlegają cłu według poz. 1011 punktu 1 litery odpowiedniej taryfy celnej.

poz. 1013.

Igły do szycia ręcznego (poz. 1013) nadsyłane w opakowaniu składającym się z dwóch pa-

pierków-bibułki wewnętrznej i papierka zewnętrznego — należy clić łącznie z obydwoma papierkami.

poz. 1015.

Wszelkie wyroby wyciskane z blachy żelaznej lub z innych nieszlachetnych metali, pod postacią kółek z odciągniętą rurką o kształcie i wielkości kółek do obuwia, chociażby przeznaczone do innych celów, jak na przykład do ochrony brzegów dziurek w gorsetach, wyrobach kartonażowych itp. oraz do łączenia (spajania) różnych materiałów, należy clić według poz. 1015 taryfy celnej.

poz. 1016.

Szprychy żelazne do kołowców z nałożonymi niplami mosiężnymi należy clić według poz. 1016 p. 1 litery „b" taryfy celnej.

Wyroby składające się z dwóch równolegle biegnących łańcuchów z drutu żelaznego, połączonych w pewnych odstępach drucianymi pętlami, należy clić według poz. 1016 p. 1 lit. odpowiedniej taryfy celnej, jako wyroby z drutu żelaznego.

poz. 1018.

Noże składane z urządzeniem sprężynowym przeciwdziałającym samowolnemu zamykaniu się noża, chociażby wyposażone w uchwyt do wyciągania z dubeltówki łusek od naboi, należy clić jako noże składane inne według poz. 1018 p. 4 lit. „b" taryfy celnej.

Nożyczki chirurgiczne należy clić według poz. 1018 p. 9 taryfy celnej.

poz. 1027.

Grzejniki wody do instalacyj ogrzewań centralnych, wykonane z blachy z metali nieszlachetnych, typu Junkersa itp. należy clić według poz. 1027 p. 3 taryfy celnej.

Grzejniki te posiadają podwójne ścianki z blachy i zaopatrzone są w armaturę do regulowania temperatury, dopływu wody i paliwa oraz odpływu gazów spalinowych. Grzejniki te są urządzone na paliwo płynne lub gazowe.

Przyrządy do ogrzewania przepływającej wody, urządzone na paliwo gazowe, systemu „Askania", „Junkers" itp., zwane w mowie potocznej piecami kąpielowymi, należy clić według poz. 1027 p. 3 taryfy celnej, jako grzejniki.

Nadchodzące jednocześnie z grzejnikami kąpielowymi typu Junkersa itp. komplety armatur, nawet w stanie nie zmontowanym, lecz w ilości stanowiącej razem jeden komplet na jeden grzejnik, winny być clone łącznie z grzejnikami według poz. 1027 p. 3 taryfy celnej.

Nadchodzące razem z kuchniami (poz. 1027) brytwanny, patelnie, rondle itp. naczynia do pieczenia i smażenia, jako dodatkowe wyposażenie kuchen, pomimo, iż są specjalnie przystosowane do tych kuchen, podlegają ocleniu oddzielnie według odnośnych pozycyj taryfy celnej; natomiast kraty (półeczki) do suszenia talerzów, o ile nadchodzą razem, podlegają ocleniu łącznie z kuchniami.

poz. 1034.

Węże giętkie metalowe z uszczelnieniem, pokryte gumą i nadto materiałami włóknistymi, należy clić według poz. 1034 punktu odpowiedniego taryfy celnej z zastosowaniem uwagi do tej pozycji.

poz. 1035.

Jako taśmy hamulcowe, wymienione w poz. 1035 taryfy celnej, należy clić taśmy z azbestu lub materiałów włóknistych, wyrobione na wzór pasów napędnych i wzmocnione drutem lub siatką drucianą, względnie inną wkładką metalową.

Przesycenie taśm hamulcowych, wymienionych w poz. 1035 taryfy celnej, bakelitem lub inną masą plastyczną nie zmienia ich taryfowej przynależności.

Grupa 67.

poz. 1050.

Maszyny, wymienione w pozycji 1050 taryfy celnej, z wbudowanymi silnikami nieelektrycznymi, za pomocą których są wprowadzane w ruch, należy clić łącznie z tymi silnikami.

poz. 1051.

Pompy i sprężarki-rotacyjne należy clić według poz. 1051 p. 3 lit. odpowiedniej taryfy celnej.

poz. 1056.

Małe obrabiarki używane przez zegarmistrzów do szlifowania, czyli tzw. rolowania, drobnych osi stalowych, należy clić według poz. 1056 p. 1 taryfy celnej.

Maszyny do wyrobu guzików z metali, pracujące za pomocą skrawania wióra, należy clić według poz. 1056 p. 1 taryfy celnej.

Maszyny do wyrobu wiórków stalowych z taśm stalowych należy clić według poz. 1056 p. 1 taryfy celnej.

Maszyny powyższe zbudowane są w ten sposób, że na masywnym korpusie z dwu przeciwnych stron są umieszczone suporty z imakami do noży tokarskich; prostopadle do osi imaków i symetrycznie między suportami jest umieszczona na wale tarcza obrotowa, służąca do nawijania (naciągania) skrawanej taśmy stalowej.

Zespół maszyn do zamykania puszek metalowych, składający się z właściwej maszyny do zamykania puszek, pompy powietrznej do niej, aparatu do zgęszczonego powietrza, należy clić według poz. 1056 p. 2 taryfy celnej.

poz. 1059.

Maszyny do owijania guzików przędzą należy clić według poz. 1059 taryfy celnej.

poz. 1061.

Maszyny włókiennicze do farbowania z urządzeniem do rozprowadzania farby za pomocą szczotek należy clić jako farbiarki według poz. 1061 p. 1 taryfy celnej.

Maszynę do woskowania pluszu (tzw. „wachsmaschine") należy clić według poz. 1061 p. 3 taryfy celnej.

poz. 1064.

Maszyny włókiennicze do wyrobu imitacji zamszu za pomocą pokrywania tkanin pyłkiem bawełnianym, wełnianym itp., należy clić według poz. 1064 taryfy celnej.

Maszyny te zbudowane są z szeregu komór związanych konstrukcyjnie w całość, z urządzeniami (o wspólnym napędzie) służącym do pokrywania tkanin kleidłem, następnie pyłkiem i wreszcie do suszenia.

poz. 1066.

Maszyny do zaszywania worków należy clić według poz. 1066 p. 2 taryfy celnej.

Maszyny te składają się z podstawy z umieszczoną na niej pionową kolumienką, na której jest umocowana główka maszyny do szycia.

Pod główką na odległość wysokości worka jest umieszczony transporter związany konstrukcyjnie z całością w celu automatycznego przesuwania worków w czasie szycia.

poz. 1067.

Maszyna młynarska do zgniatania i następnie rozcierania kaszek i miałów, tak zwany „wymielacz Fanal", składająca się z jednej pary gładkich, z utwardzanego żeliwa, walców gniotących, wbudowanych w górnej części maszyny i dwóch płaskich kamiennych tarcz, osadzonych pionowo na poziomej osi i wbudowanych w dolnej części maszyny, z których jedna jest nieruchoma, druga ruchoma, należy clić według poz. 1067 p. 3 taryfy celnej, jako maszyna młynarska osobno nie wymieniona. Tarcze tej maszyny są wykonane z mieszaniny szmerglu i porcelanowej glinki, posiadają szorstkie powierzchnie i są ząbkowane w kierunku promienia tarczy; oś, na której są osadzone tarcze, zakończona jest regulatorem z podziałkami mikromilimetrowymi do regulowania odległości pomiędzy tarczami.

poz. 1071.

Pozycja 1071 p. 2 i 3 taryfy celnej obejmuje maszyny graficzne, czyli drukarskie, tj. takie, które służą bezpośrednio do drukowania.

Wszelkiego rodzaju maszyny i aparaty, które chociaż pośrednio są związane z przemysłem graficznym, jednak nie są przeznaczone bezpośrednio do drukowania, należy clić według odpowiednich pozycji taryfy celnej, w zależności od rodzaju pracy, wykonywanej przez taką maszynę lub aparat. Do kategorii pomocniczych i pośrednio tylko związanych z przemysłem graficznym aparatów odnosi się, między innymi, aparat do odlewu płyt stereotypowych, który ze względów wyżej przytoczonych, należy clić według poz. 1083 punktu odpowiedniego taryfy celnej, obejmującej wszelkiego rodzaju aparaty osobno nie wymienione.

poz. 1072.

Maszynę do wyrobu kopert z papieru, nawet poprzednio naciętego przez inną maszynę, z urządzeniem do wykonywania innych dodatkowych czynności jak segregowanie, wsuwanie podszewki, naddruk itp. należy traktować na równi z maszynami automatami kartonażowymi i clić według poz. 1072 p. 2 taryfy celnej.

poz. 1082.

Wrębówki do węgla typów: Sullivan, Eickhoff itp., poruszane za pomocą wbudowanego pośrodku silnika powietrznego, należy traktować jako maszyny osobno nie wymienione i clić według poz. 1082 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Maszyny do oczyszczania i gatunkowania ziarn kawy należy clić według poz. 1082 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Maszynę używaną do wykańczania obuwia, tak zwaną „oczyszczarkę" należy clić według poz. 1082 punktu odpowiedniego taryfy celnej. Maszyna ta posiada na obracającym się poziomym wale szereg tarcz do szlifowania, polerowania, gładzenia, wyciskania wgłębień.

Maszyny do mierzenia powierzchni skór należy clić według poz. 1082 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Maszynki służące do skośnego ścinania pasów skórzanych, w celu zwiększenia powierzchni przekroju, należy clić według poz. 1082 punktu odpowiedniego taryfy celnej jako maszyny osobno nie wymienione.

Maszyny do zrównoważania dynamicznego wirujących części maszyn należy clić według poz. 1082 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Maszyny te zbudowane są w ten sposób, że na wspólnej płycie umieszczone są dwie podstawki zaopatrzone w górnej swojej części w obrotowe rolki do ustawiania na nich badanej części maszyny. Badaną część maszyny wprawia się w ruch od silnika za pomocą dolnej zewnętrznej powierzchni pasa bez końca. Na omawianej maszynie umieszczony jest przyrząd rejestrujący rozłożenie mas w stosunku do osi badanej części maszyny.

Maszyny hydrauliczne do pomiaru mocy silników, zwane hamulcami hydraulicznymi Junkersa, należy clić według poz. 1082 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Hamulec ten ma kształt masywnego bębna ze wszystkich stron zamkniętego z otworem do napełniania wodą i przechodzącym przez środek poziomu wałem; na zewnątrz bębna poziomo i prostopadle do osi wału wystają końce dźwigni, które służą do obciążania ciężarkami (odważnikami) dla zrównoważenia momentu siły

badanego silnika na wale hamulca połączonego z tym silnikiem.

Maszyny te sprzężone na stałe z probierczym silnikiem spalinowym mogą służyć do badania wydajności paliwa używanego przez podobne silniki.

Wiertarkę (Bor-maszynę) z napędem nożnym, używaną przez dentystów do borowania zębów, należy clić według poz. 1082 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Maszyny do strzyżenia zwierząt, składające się z ręcznego mechanizmu napędowego, połączonego za pomocą giętkiego metalowego rdzenia umieszczonego w ochronnym pancerzu, z przyrządem strzygącym, należy clić według poz. 1082 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Maszynę do oczyszczania wody morskiej z ciał stałych, składającą się z szeregu ruchomych sit, prowodnic, napędu sit, urządzenia do oczyszczania sit, wskaźnika spadku ciśnienia na sitach, klapy bezpieczeństwa i zasuwy zamykającej, należy clić według poz. 1082 punktu odpowiedniego taryfy celnej, jako maszynę osobno nie wymienioną.

poz. 1083.

Aparaty, znane w handlu pod nazwą „Express", „Perfecta" itp., do naparzania kawy, herbaty itp. napojów, składające się z kociołka do wytwarzania pary, ogrzewanego paliwem gazowym lub płynnym i urządzeń do naparzania, należy clić jako aparaty osobno nie wymienione według odpowiednich punktów i liter poz. 1083 taryfy celnej.

Takież aparaty ogrzewane za pomocą prądu elektrycznego należy clić według poz. 1114 taryfy celnej.

Aparat służący do odparowywania płynów (wyparka) za pomocą pary wodnej, doprowadzanej z kotła parowego, należy clić według poz. 1083 taryfy celnej.

Aparat powyższy zbudowany jest jako zamknięty zbiornik z odpowiednią armaturą, wewnątrz którego znajdują się rury, przez które przepływa ogrzewająca para.

Aparaty do odpowietrzania kondensatorów i innych podobnych zbiorników należy clić według poz. 1083 punktu odpowiedniego taryfy celnej, jako aparaty osobno nie wymienione.

Lodownie pokojowe z urządzeniem chłodniczym należy clić według poz. 1083 punktu odpowiedniego taryfy celnej; wchodzące w skład urządzenia chłodniczego silnik elektryczny lub elektrokompresor, należy clić osobno według pozycyj przewidujących te wyroby (1099).

Aparaty do wytwarzania gazowanego napoju mlecznego, tzw. „Szampana mlecznego", należy clić według poz. 1083 punktu odpowiedniego taryfy celnej, jako aparaty osobno nie wymienione.

poz. 1084.

Koła napędne zapasowe i zamienne przywożone razem z maszynami należy clić oddzielnie według poz. 1084 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Koła linowe, żeliwne, żelazne, stalowe, prasowane z blachy żelaznej, używane w zespołach płużnych linowych do nawijania liny ciągnącej pługi, jeżeli są przywożone oddzielnie od lokomobili, podlegają ocleniu według poz. 1084 punktu 2 taryfy celnej.

Giętkie metalowe rdzenie, umieszczone w ochronnym pancerzu, zakończone z jednej strony rodzajem sprzęgła do łączenia tego rdzenia z silnikiem, a z drugiej strony — uchwytem do osadzania świderka lub innego tp. narzędzia, należy clić według poz. 1084 p. 7 taryfy celnej.

Koła zębate niezależnie od użytku, a więc koła zębate do samochodów, do maszyn rolniczych, do mechanizmów zegarowych itp., podlegają ocleniu według poz. 1084 p. 8 litery odpowiedniej taryfy celnej, gdyż ta pozycja obejmuje wszelkie koła zębate z materiałów w niej wymienionych.

Tarcze zębate dla przekładni kołowcowej podlegają ocleniu według poz. 1084 p. 8 lit. odpowiedniej taryfy celnej, jako koła zębate.

poz. 1085.

Trzpienie wrzecionowe żelazne, stalowe, chociażby z zawartością do 10% metali i stopów objętych poz. poz. 977 — 981, jako stanowiące istotną część wrzecion, należy clić według poz. 1085 p. 1 taryfy celnej.

Żelazne trzpienie o długości około 1 metra i średnicy 12—15 mm do nawijania na nich wątku z przędzy jutowej, które zakłada się następnie do odpowiednich czółenek, należy clić według poz. 1085 p. 10 lit. „a" taryfy celnej.

Oczka do nicielnic z blachy żelaznej lub stalowej należy clić według poz. 1085 p. 10 lit. „a" taryfy celnej.

poz. 1086.

Drewniane listwy z żelaznymi sztyftami, które służą do rozczesywania lnu i konopi, należy clić według poz. 1086 p. 3 taryfy celnej, jako drewniane części maszyn osobno nie wymienione; oddzielnie nadchodzące sztyfty należy clić według poz. 951 p. 3 litery odpowiedniej taryfy celnej, jako sztyfty żelazne osobno nie wymienione.

Grupa 68.

poz. 1094.

Aparat do odmierzania mleka typu „Alfa Laval" itp. należy clić według poz. 1094 p. 8 taryfy celnej. Aparat powyższy posiada kształt naczynia cylindrycznego zaopatrzonego w dolnej części w kurek wypustowy; w naczyniu tym jest osadzony szczelnie dopasowany ruchomy pływak z drążkiem i umieszczoną na tym drążku nieruchomo strzałką; strzałka ta wskazuje objętość odmierzanego mleka na odpowiednio skonstruowanej skali.

Filtry do mleka z urządzeniem do nasadzania tych filtrów na konewki celem oczyszczania zlewanego mleka, zaopatrzone w komplet specjalnych dziurkowanych sit, należy clić według poz. 1094 punktu 8 taryfy celnej, na równi z maszynami mleczarskimi osobno nie wymienionymi.

poz. 1095.

Przyrządy ręczne używane do przytapiania woskiem sztucznych woszczyn (węz) do ramek w ulach pszczelnych, przy równoczesnym topieniu tegoż wosku, należy clić według poz. 1095 p. 7 taryfy celnej. Przyrządy powyższe składają się ze zwykłego palnika spirytusowego z umieszczoną nad nim wydłużoną łyżeczką z dziobkiem.

poz. 1097.

Żniwiarko-młocarki, stanowiące maszyny, które jednocześnie mogą żąć i młócić, należy clić według poz. 1097 taryfy celnej.

Grupa 69.

poz. 1099.

Prądnice prądu zmiennego ze wzbudnicą, nadbudowaną na jej kadłubie, należy clić jako dwie odrębne maszyny elektryczne według poz. 1099 taryfy celnej, każdą według jej właściwej wagi.

poz. 1101.

Cewki indukcyjne do samochodowej instalacji zapłonowej, składające się z dwóch uzwojeń (pierwotnego i wtórnego), zamkniętych we wspólnej obudowie, służące do podwyższenia napięcia prądu doprowadzanego do świec silnika spalinowego, należy clić według poz. 1101 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Rdzenie ferromagnetyczne marki „Draloperm", „Sirufer", „Ferrokart" itp., używane w radiotechnice do budowy cewek i transformatorów wysokiej częstotliwości, należy clić według punktu odpowiedniego poz. 1101 taryfy celnej, jako części cewek, transformatorów.

Rdzenie te wykonane są przez sprasowanie mieszaniny sproszkowanego żelaza z niewielką ilością specjalnej substancji wiążącej i posiadają różne kształty jak np. kształt liter H, E, I, wkrętek z gwintem, pierścieni z rowkiem do umieszczenia uzwojenia itp.

poz. 1107.

Przyrządy stosowane w elektrycznych instalacjach samochodowych do samoczynnego przerywania połączenia pomiędzy prądnicą i akumulatorem należy clić według poz. 1107 p. 2 lit. odpowiedniej taryfy celnej, jako wyłączniki samoczynne.

Przyrządy te zapobiegają wyładowywaniu się akumulatora na prądnicę wówczas, gdy wskutek zwolnionych obrotów silnika samochodowego, względnie podczas jego unieruchomienia, napięcie na zaciskach prądnicy spada poniżej napięcia akumulatora.

Aparaty elektryczne z mechanizmami zegarowymi do automatycznego włączania i wyłączania o nastawionym czasie oświetlenia, grzejników, radioodbiorników itp. urządzeń elektrycznych, należy clić według poz. 1107 p. 2 litery odpowiedniej taryfy celnej.

Wyłączniki automatyczne marki „Elfa" itp., używane w instalacjach elektrycznych zamiast bezpieczników topikowych, należy clić według poz. 1107 p. 2 lit. odpowiedniej taryfy celnej, jako wyłączniki samoczynne.

Wyłączniki te wykonane są w formie nadającej się do wkręcania w zwykłe gniazda bezpiecznikowe, względnie przystosowane są do umocowania na tablicy rozdzielczej.

Wyłączenie automatyczne następuje przy zwarciach i przeciążeniach w linii elektrycznej za pomocą wbudowanego i niewidocznego na zewnątrz wyzwalacza magnetycznego, włączenia zaś dokonuje się przez wciśnięcie wystającego na zewnątrz guzika; wyłączniki te często posiadają drugi mniejszy guzik, służący do ręcznego wyłączania.

poz. 1109.

Przyrządy pomiarowe elektryczne, używane w rentgenologii, tak zwane „Präzisions dosimeter", należy clić według poz. 1109 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

poz. 1112.

Wszelkie lampki elektryczne, których budowa polega na umieszczeniu w balonie szklanym próżniowym lub wypełnionym gazem nitki węglowej lub metalowej, która wskutek stawianego oporu żarzy się pod wpływem przepływającego prądu, używane do oświetlenia, sygnalizacji itp., a także jako opór w obwodach elektrycznych, należy clić według poz. 1112 taryfy celnej, jako żarówki elektryczne.

poz. 1120.

Aparaty elektrodentystyczne marki „Ultradent I", służące do zabiegów leczniczych, stosowanych przez lekarzy-dentystów, należy clić według poz. 1120 p. 4 taryfy celnej, silnik zaś wchodzący w skład aparatu, stosownie do postanowień uwagi do tej pozycji, należy clić oddzielnie według poz. 1099 taryfy celnej.

Aparat „Ultradent I" przedstawia szafkę na kółkach z wbudowaną sprężarką oraz szeregiem przyborów elektromedycznych, jak urządzenie na prąd wysokiej częstotliwości, elektrycznie ogrzewane żegadło (termokauter), elektryczny automatyczny podgrzewacz płynów do temperatury krwi itp.

poz. 1121.

Aparaty do dezynfekcji i odświeżania powietrza w lokalach zamkniętych, tzw. „Lampy Vidala", składające się ze szklanego rezerwuaru do napełniania perfumowanym alkoholem metylowym, knota włóknistego oraz głowicy z regulatorem i wbudowanym grzejnikiem elek-

trycznym, przyłączanym za pomocą wtyczki do sieci oświetleniowej, należy clić według poz. 1121 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Grupa 70.

poz. 1127.

Przewodnik używany w radiotechnice do wyrobu cewek, tak zwaną „licę wysokiej częstotliwości", należy clić według poz. 1127 p. 5 taryfy celnej, jako przewodnik radiowy z szychu, o ile druciki z których jest wykonany odpowiadają pojęciu szychu.

Lica wysokiej częstotliwości stanowi izolowany jedwabiem skręt cienkich drucików miedzianych ciągnionych (szychu) pokrytych każdy z osobna emalią.

Pojedyncze druty pokryte emalią lub inną masą izolacyjną, a następnie owinięte oprzędem z materiałów włóknistych, należy clić według poz. 1127 p. 3 litery odpowiedniej taryfy celnej z uwzględnieniem postanowień uwagi 1 do tej pozycji.

poz. 1131.

Wszelkie wyłączniki i przełączniki — pokrętne, również z odejmowanym kluczem (pokrętką) niezależnie od wielkości, przeznaczenia i mocy, na jaką zostały zbudowane, należy clić według poz. 1131 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Wszelkie inne wyłączniki i przełączniki elektryczne, jak np. przyciskowe (za wyjątkiem przycisków dzwonkowych wymienionych w poz. 1116 taryfy celnej), hebelkowe, drążkowe itp., niezależnie od wielkości, przeznaczenia i mocy, na jaką zostały zbudowane, należy clić według poz. 1107 p. 2 taryfy celnej, jako wyłączniki, przełączniki — oprócz osobno wymienionych.

Grupa 71.

poz. 1136, 1138 i 1139.

Do wyposażenia gotowych samochodów (poz. 1136 i 1139), podlegającego ocleniu łącznie z samochodami, należy zaliczać wszelkie urządzenia wmontowane lub przymocowane na stałe i dostosowane do danego samochodu, jak: wmontowany aparat radiowy, zapalniczkę, lusterka, flakoniki do kwiatów, termometr itp., również specjalny dostosowany do wozu kufer samochodowy.

Nadto podlegają cleniu łącznie z samochodami i podwoziami: 1. narzędzia ręczne, chociażby w futerale, jak komplet kluczy, oliwiarki, pompka, dźwig itp. wszystko w ilości do 20 kg; 2. zapasowe koła identyczne z kołami danego samochodu względnie podwozia w ilości do 2 sztuk, również z pokrowcami lub metalowymi futerałami.

Aparaty radiowe zmontowane z podwoziami należy clić osobno według poz. 1118 taryfy celnej.

poz. 1136, 1139.

Samochody osobowe niekompletne, posiadające zamiast zwykłej ramy podwoziowej, specjalne ramy, które są jednocześnie szkieletem karoserii — wszystko nie obite blachą, bez wykończenia tapicerskiego itp. należy clić według poz. 1136 p. 1 lit. odpow. względnie według poz. 1139 taryfy celnej o ile przy odprawie celnej nie został przedłożony wymagany uwagą 1 do poz. 1136, 1137, 1138 certyfikat.

poz. 1138, 1139.

Podwozia samochodowe ciężarowe z nadbudowaną budką dla kierowcy należy clić jako podwozia.

poz. 1141.

Przyczepy samochodowe, chociażby bez nałożonych na koła opon, podlegają ocleniu według poz. 1141 taryfy celnej.

poz. 1145.

Zespół zmontowany kierownicy samochodowej składa się z następujących części: 1. trzona kierownicy ze ślimakiem, 2. drążka do wyłącznika oświetleniowego, 3. przycisku do trąbki lub buczka sygnałowego, 4. koła kierownicy, 5. pochwy do ślimaka i ramienia kierowniczego, 6. segmentu, nasady, klamry itp.

Taki zespół podlega ocleniu według poz. 1145 punktu 7 taryfy celnej, jak tam wymieniony.

Natomiast oddzielne metalowe części tego zespołu, jak trzon kierownicy ze ślimakiem, koło kierownicy, pochwa do ślimaka itp., o ile nadchodzą oddzielnie, podlegają ocleniu według poz. 1145 punktu 14 taryfy celnej, jako części samochodów metalowe osobno nie wymienione.

poz. 1146.

Wózki peronowe i fabryczne do jazdy nie po szynach z silnikiem elektrycznym należy clić według poz. 1146 taryfy celnej, niezależnie od tego, czy wózki te nadchodzą bez baterii akumulatorów, czy też łącznie z przynależnymi do nich bateriami akumulatorów.

poz. 1148.

Tarcze zębate do przekładni kołowcowej ze zmontowanymi jednym albo dwoma ramiączkami pedałowymi, jak również i oddzielne ramiączka pedałowe należy clić według poz. 1148 taryfy celnej.

Reflektorki tylne do kołowców, składające się z rodzaju soczewki ze szkła czerwonego lub pomarańczowego w oprawie z metali nieszlachetnych, należy clić według poz. 1148 taryfy celnej.

Tak zwane „miseczki", stanowiące podstawową część garniturów widełkowych i suportów, używane w kołowcach w miejsce pierścieni do kulek łożyskowych, względnie tychże kulek, osadzonych w wieńcach, należy clić według poz. 1148 taryfy celnej.

Koła zębate, posiadające wbudowane wewnątrz specjalne urządzenie, tak zwany „wolny bieg" — używane przy budowie kołowców, należy traktować jako części kołowców osobno nie wymienione i przydzielać do poz. 1148 taryfy celnej.

Grupa 72.

poz. 1154.

Przedmioty, stanowiące wyposażenie (osprzęt) łodzi motorowych (poz. 1154), niezbędne dla prawidłowego i bezpiecznego pływania, przywożone z zagranicy łącznie z tymi łodziami i odpowiadające pod względem ilości i jakości rozmiarom i przeznaczeniu tych łodzi, podlegają cłu razem z łodziami według poz. 1154 p. 7 litery odpowiedniej taryfy celnej przywozowej. Jako wyposażenie (osprzęt) łodzi motorowych, podlegające cleniu w sposób ustalony wyżej, uważa się:

a) wmontowane radio, zegar, termometr itp., wmontowane lub przytwierdzone przedmioty, dostosowane do gotowej łodzi,
b) komplet narzędzi o łącznej wadze do 20 kg włącznie,
c) buda brezentowa, pokrycie brezentowe,
d) flagi, drzewce do flag,
e) kotwice, liny, odbijacze, bosaki, pasy i koła ratunkowe, wiosła itp. osprzęt żeglarski,
f) zapasowe: wał i śruba,
g) specjalne poduszki nie przytwierdzone do siedzenia, zaopatrzone w paski, klamry itp. zapięcia w celu użycia tych poduszek w razie potrzeby zamiast osprzętu ratunkowego.

Grupa 73.

poz. 1159.

Automaty do gry zręcznościowej o wadze sztuki około 200 kg, z wewnętrznym urządzeniem analogicznym do urządzenia wag osobowych z automatem do wyrzucania kartek, należy clić według poz. 1159 p. 1 lit. „d" taryfy celnej.

poz. 1161.

Bębenki cyfrowe wykonane ze stopów cyny, mające zastosowanie w różnych aparatach i przyrządach, jak licznikach energii elektrycznej, samochodowych licznikach opłat, licznikach obrotów itp. należy clić według p. 5 poz. 1161 taryfy celnej na równi z bębenkami cyfrowymi do przepływomierzy.

poz. 1162.

Termometry o rozpiętości skali w granicach od 0 do 65° C i podziałce skali na całe stopnie Celsjusza (bez podziałek dziesiętnych), oparte na własności podnoszenia się w kapilarze przy wzroście temperatury słupka rtęci lub spirytusu, umieszczone w oprawę drewnianą, zakończoną rączką, jak również bez oprawy, lecz zaopatrzone w napisy lub litery, świadczące o przeznaczeniu ich jako termometrów kąpielowych, należy clić według poz. 1162 p. 3 lit. „b" taryfy celnej, jako termometry kąpielowe.

Przyrząd do sprawdzania numerów przędzy (motowidło) należy clić według poz. 1162 p. 5 taryfy celnej.

Aparat do automatycznego odmierzania niedużych ilości płynów o wadze 2—3 kg, składający się ze szklanego naczynia miarowego, szklanego cylindra i gumowej pompki, należy clić według poz. 1162 p. 5 taryfy celnej.

Aparat do chlorowania wody w rurociągach, ściekach fabrycznych itp. składający się z drewnianej oszklonej szafki z wbudowaną wewnątrz aparaturą, w skład której wchodzą szklane naczynia, szklane rurki łączeniowe, manometr, termometr itp. o łącznej wadze około 15 kg, należy clić według pozycji 1162 p. 5 taryfy celnej.

poz. 1164.

Świdry (wiertła) dentystyczne należy traktować jako narzędzia dentystyczne osobno nie wymienione i clić według poz. 1164 p. 4 lit. odpow. taryfy celnej.

Świdry te, nadchodzące w specjalnych opakowaniach drewnianych, zawierających do 12 sztuk włącznie świdrów umieszczonych w wyżłobionych gniazdkach, należy clić łącznie z tym opakowaniem.

poz. 1165.

Odzież przeciwgazową, sporządzoną z materiałów pokrytych gumą i nadto skrojoną i uszytą w ten sposób, że uniemożliwia przedostawanie się gazów do ciała (np. odzież połączona z obuwiem, rękawicami i kapuzą na głowę) należy clić według poz. 1165 taryfy celnej jako sprzęt przeciwgazowy.

poz. 1167.

Mikroskopy monokularowe oraz binokularowe w tym stereoskopowe, tj. przyrządy do powiększeń, oparte na systemie szkieł optycznych zwanych okularem i obiektywem, bez względu na skalę powiększeń i przeznaczenia, należy clić według poz. 1167 p. 6 taryfy celnej.

Okulary w oprawach okularowych z metali nieszlachetnych, z rogu, celuloidu lub innych mas plastycznych z wstawionymi szkłami nieoptycznymi ze szkła, celuloidu, acetocelulozy itp.— należy clić według poz. 1167 p. 4 taryfy celnej.

Ochraniacze do oczów w oprawach innych niż okularowe, używane zazwyczaj przy pracy przez pracowników zawodowych lub sportowców dla ochrony oczów od pyłu, odprysków szkła, kamieni, metali, od naporu powietrza itp., wykonane z metali nieszlachetnych, z celuloidu lub innych mas plastycznych, ze skóry, tkaniny itp. materiałów pospolitych, z wstawionymi szkłami nieoptycznymi ze szkła, z celuloidu lub z innych mas plastycznych, siatki, blachy dziurkowanej itp., należy clić według przeważającego materiału z uwzględnieniem jego wykończenia.

poz. 1168.

Aparaty kinematograficzne do wyświetlań z wbudowanym silnikiem elektrycznym należy clić według poz. 1168 p. 3 taryfy celnej.

Tak zwane „wężyki" do przyrządów migawkowych do obiektywów fotograficznych, jako stanowiące część składową przyrządów migawkowych, a w taryfie osobno nie wymienione, należy clić według poz. 1168 p. 6 taryfy celnej.

Wstęgi z celuloidu lub innych podobnych mas plastycznych o szerokości od 12 do 35 mm z perforowanymi brzegami, pokryte emulsją światłoczułą, w rulonach, nadchodzące w odcinkach o długości 5 metrów i więcej — należy uważać za wstęgi kinematograficzne nienaświetlone i clić według poz. 1168 p. 7 lit. „d" taryfy celnej.

Takież wstęgi, lecz w odcinkach o długości poniżej 5 metrów, które są zwykle używane do małych aparatów fotograficznych, jak „Leica" i inne, należy traktować jako błony fotograficzne nienaświetlone i clić według poz. 1168 p. 7 lit. „b" taryfy celnej.

Błony z celuloidu lub innych podobnych mas plastycznych, pokryte emulsją światłoczułą obustronnie, należy clić według poz. 1168 p. 7 lit. „c" taryfy celnej, jako błony rentgenologiczne.

Wstęgi kinematograficzne nienaświetlone, nadchodzące w pudełkach blaszanych, stanowiących nieodzowne opakowanie, zabezpieczające wstęgi te od działania światła, należy clić według poz. 1168 p. 7 lit. „d" taryfy celnej łącznie z wagą tych blaszanek.

Grupa 74.

poz. 1172.

Zegarki bransoletkowe, objęte p. 1 poz. 1172 taryfy celnej, z bransoletkami z metali nieszlachetnych o wykończeniu takim jak i koperta, jak również z bransoletkami (paseczkami) ze skóry, materiałów włóknistych należy clić według odpowiednich liter punktu 1 poz. 1172 taryfy celnej zależnie od wykończenia koperty zegarka.

Zegarki, objęte p. 1 poz. 1172 taryfy celnej, z bransoletkami z metali nieszlachetnych posrebrzanymi, pozłacanymi, emaliowanymi lub z ozdobami srebrnymi, złotymi, z emalii — należy clić według odpowiednich liter punktu 1 poz. 1172 taryfy celnej, przewidzianych dla zegarków posrebrzanych, pozłacanych, emaliowanych lub z ozdobami srebrnymi, złotymi, z emalii, chociażby same zegarki nie były pokryte szlachetnymi metalami, emalią i nie posiadały ozdób z metali szlachetnych, emalii.

Zegarki bransoletkowe, objęte p. 1 poz. 1172 taryfy celnej, z bransoletką z metali szlachetnych należy clić osobno — zegarki według punktu 1 tej pozycji zależnie od wykończenia koperty, bransoletki zaś według pozycyj, przewidujących wyroby osobno nie wymienione z odnośnego metalu szlachetnego.

Zegarki bransoletkowe, objęte pp. 2, 3, 4 i 6 poz. 1172 taryfy celnej, z bransoletkami z takiego samego materiału co i koperta lub z bransoletkami z metali nieszlachetnych, jak również z bransoletkami (paseczkami) ze skóry, materiałów włóknistych należy clić według odpowiednich punktów i liter poz. 1172 taryfy celnej, zależnie od materiału koperty i jej wykończenia.

Zegarki bransoletkowe, objęte p. 2 poz. 1172 taryfy celnej, z bransoletką złotą lub platynową należy clić osobno — zegarki według p. 2 poz. 1172, bransoletki według poz. 1266 p. 4 taryfy celnej.

Zegarki objęte lit. „a" punktu 5 poz. 1172 taryfy celnej, z bransoletką inną niż z metali szlachetnych należy clić jako zegarki bez bransoletki.

Bransoletkowe zegarki, posiadające dodatkową dużą wskazówkę sekundową dla obliczania ułamków minuty, tzw. zegarki-stopery, należy clić według poz. 1172 odpow. taryfy celnej.

Grupa 81.

poz. 1211.

Aparaturę do krystalizowania salmiaku, składającą się z dwóch zbiorników połączonych wzajemnie rurą, wykonanych z masy bakelitowej, tj. z materiału odpornego na działanie salmiaku, nawet wzmocnionych bandażami z żelaza lanego, należy clić według poz. 1211 taryfy celnej, jako wyroby ze sztucznych mas plastycznych — do celów technicznych.

Grupa 82.

poz. 1226.

Zatrzaski metalowe, nadchodzące w stanie rozłożonym, tak, że poszczególne części zatrzasków umieszczone są w oddzielnych przedziałkach pudełka, należy clić według jakości poszczególnych części, a więc:

a) metalowe części zatrzasków bez dodatków innych materiałów, — według poz. 1226 p. 1 taryfy celnej,

b) metalowe części zatrzasków z dodatkiem pospolitych materiałów, — według poz. 1226 p. 2 taryfy celnej.

Części zatrzasków metalowych, objętych poz. 1226 taryfy celnej, wykonane z metali i mas plastycznych, należy clić według poz. 1226 p. 2 taryfy celnej nawet wtedy, gdy waga masy plastycznej jest większa niż waga metalu.

Części zatrzasków, wykonane z mas plastycznych i nie połączone z częściami metalowymi zatrzasków, należy clić, jako wyroby z mas plastycznych, według poz. 1210 taryfy celnej.

Grupa 84.

poz. 1248.

Samochody dziecięce z napędem nożnym, naśladujące zewnętrznym wyglądem samochody osobowe, należy clić według poz. 1248 p. 4 litery odpowiedniej taryfy celnej.

Grupa 85.

poz. 1249.

Obsadki szklane do piór do pisania ze szklanym piórem, w postaci szklanej pałeczki z odpowiednio rowkowanym zakończeniem, należy clić według poz. 1249 p. 1 lit. „c" taryfy celnej.

Obsadki do napełniania z piórami szklanymi należy clić według poz. 1249 p. 3, na równi z obsadkami do napełniania z piórem z metali pospolitych.

Obsadki do napełniania pozłacane, posrebrzane lub z takimi ozdobami należy clić według poz. 1249 p. 3 litery „a" cyfry rzymskiej odpowiedniej taryfy celnej.

Obsadki do napełniania z częściami lub z ozdobami z metali szlachetnych, o ile te części, względnie ozdoby, nie stanowią o istotnej wartości przedmiotu, należy clić według poz. 1249 p. 3 lit. „b" taryfy celnej.

Pióra do pisania (stalówki) szklane, należy clić według poz. 1249 p. 4 lit. „b" taryfy celnej.

poz. 1250.

Datowniki, wykonane w połączeniu z pieczęciami lub bez, należy clić według poz. 1250 p. 9 taryfy celnej, jako wyroby kancelaryjne osobno nie wymienione.

poz. 1251.

Mechanizmy do automatycznych ołówków, jako stanowiące zasadnicze części automatycznych ołówków, powinny być clone według poz. 1251 p. 7 lit. odpow. taryfy celnej.

Inne części automatycznych ołówków, sprowadzane oddzielnie, jak oprawki z plastycznych czy innych materiałów, sprężynki, skówki itp. należy clić według materiału z jakiego są wykonane i stopnia obrobienia.

Grupa 86.

poz. 1254.

Sieczka szklana i paciorki szklane — nieszlifowane, nierżnięte, chociażby różnej wielkości, kształtu i barwy — nie nanizane, jak również nanizane na nitki, lecz jednakowego kształtu, wielkości i barwy, należy clić według poz. 1254 taryfy celnej.

poz. 1256.

Paciorki, sieczkę, nanizane na nitki—szklane, nieszlifowane, nierżnięte, różne co do kształtu, wielkości, barwy należy clić według poz. 1256 taryfy celnej, jako wyroby z paciorków, względnie sieczki.

poz. 1258.

Kolie (naszyjniki) z nanizanych na nitki szlifowanych wyrobów szklanych kształtu sieczki lub paciorków, należy clić według p. 1 poz. 1258 taryfy celnej, jako biżuterię nieprawdziwą.

Grupa 88.

poz. 1263, 1265.

Złoto, srebro, platyna i platynowce: ruten, rod, pallad, osm i iryd — nadchodzące w postaci proszku, w którym to stanie wymienione metale nie są przewidziane w taryfie celnej, należy odprawiać według następujących pozycji taryfy celnej:

a) srebro w proszku — według poz. 1263 p. 1 na równi ze srebrem w ziarnach,

b) złoto, platyna, ruten i rod w proszku — według poz. 1265 p. 1, na równi ze złotem, platyną, rutenem i rodem w ziarnach,

c) osm, iryd i pallad w proszku — według poz. 295 p. 11 — jako pierwiastki wymienione w tej pozycji.

Według materiału.

Klamerki ze szkła, materiałów plastycznych, chociażby z dodatkiem metali, należy clić według materiału i stopnia wykończenia.

Lichtarzyki choinkowe z drutu lub blaszane nawet z blaszaną wysztancowaną profitką, służące wyłącznie do umieszczania w nich świeczek, należy traktować jako wyroby osobno nie wymienione z blachy, względnie z drutu, i clić według jakości materiału i stopnia wykończenia.

Karbówki (szczypce do karbowania włosów) blaszane, żelazne lub druciane należy clić jako wyroby z tych materiałów, zależnie od wykończenia.

Klucze z drutu żelaznego do otwierania pudełek z sardynkami lub innymi konserwami, znajdujące się razem z tymi konserwami w jednej skrzyni i w odpowiedniej do pudełek ilości, należy clić razem z tymi konserwami według odpowiednich dla konserw pozycji taryfy celnej, doliczając wagę kluczy do wagi konserw.

Puszki do konserw z blachy z metali nieszlachetnych, w pokrywie których jest wstawiona szybka z białego prasowanego szkła, uszczelniona gumowym pierścieniem, podlegają ocleniu jako wyroby z blachy według odpowiednich pozycyj taryfy celnej, chociażby waga szkła była większa niż waga blachy.

Klucze do nakręcania zegarów ściennych, do rozsuwania szczęk, uchwytów uniwersalnych przywożone osobno — należy clić według materiału i stopnia obrobienia.

Przybory do regulowania przeciągu w przewodach kominowych, składające się z ruchomej zasłony, osadzonej w ramie, podlegają ocleniu według materiału, z którego są wykonane i stopnia obróbki.

Kule bilardowe (bile) należy clić według pozycyj taryfy celnej, przewidujących osobno nie wymienione wyroby z odpowiednich materiałów.

Fajki, poza wymienionymi w pozycjach 1210 p. 2, 1270 p. 2 i 1274 p. 2 taryfy celnej, należy clić według materiału i stopnia obrobienia, jako osobno nie wymienione wyroby z danych materiałów.

Przy taryfikacji fajek, sporządzonych z różnych materiałów, należy przy ustalaniu pozycji taryfy celnej kierować się postanowieniami punktu 2 art. 4 rozporządzenia z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 85, poz. 732).

5

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 grudnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o obniżeniu ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) oraz § 3 ust. 2 umowy między Rzecząpospolitą Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem o zastosowaniu ceł wywozowych, podpisanej w Gdańsku dnia 12 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr 14, poz. 123), a zatwierdzonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 81), zarządzam co następuje:

§ 1. Ustala się następującą listę kontyngentów, na której podstawie wytwory gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa mogą być w czasie od 1 kwietnia 1938 r. do 31 marca 1939 r. wywiezione za granicę, w ilościach i według ulgowych stawek w liście tej podanych.

Poz. tar. cel. wywozowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 96, poz. 873) w brzmieniu obowiązującym	Nazwa towaru	Kontyngent za czas od 1 IV. 1938 r. do 31. III. 1939 r.	Ulgowa stawka celna
	Żużle, zendra, popioły:		
2 p. 3	zawierające ołów w ilości 3% i wyżej	30 ton	bez cła
2 p. 4	zawierające miedź w ilości 1% i wyżej	80 „	„ „
2 p. 5	zawierające cynę w ilości 1% i wyżej	40 „	„ „
z poz. 3	Stare żeliwo, żelastwo; odpadki żeliwne, żelazne, stalowe — z wyjątkiem odpadków blachy białej	1000 „	„ „
4 p. 2	Miedź w wiórkach, opiłkach, złomkach, miedź cementowa w proszku i brykietach	25 „	„ „
5 p. 2	Aluminium w wiórkach, opiłkach, złomkach	2,8 tony	10 zł
7 p. 2	Nikiel w wiórkach, opiłkach, złomkach	0,2 „	10 „
z poz. 8 z p. 1	Miedź fosforowa w gąskach, blokach i płytach lanych . .	170 ton	bez cła
z poz. 8 z p. 1	inne stopy w gąskach, blokach i płytach lanych . . .	15 „	10 zł
8 p. 2	Mosiądz, tombak, spiż, brąz fosforowy, miedź fosforowa, argentyn (nowe srebro) — w wiórkach, opiłkach, złomkach	20 „	10 „
z poz. 9	Odpadki staniolu	7 „	50 „
22	Gęsi domowe żywe	200 sztuk	bez cła
23	Gęsi domowe bite - świeże, chłodzone lub mrożone . .	2000 „	„ „
z poz. 24	Mięso końskie	85 ton	„ „
31a	Konie żywe	850 sztuk	„ „
31b p. 2	Grzyby jadalne: solone, marynowane — we wszelkim opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem	64 tony	„ „
31c	Konserwy rybne w hermetycznym opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem	28 ton	„ „
31d	Ogórki, z wyjątkiem świeżych, we wszelkim opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem	200 „	„ „
32	Pierze wszelkie	3 tony	„ „
34	Włosie i odpadki włosia wszelkie	1,9 „	„ „
z poz. 35	Sierść królicza	39,2 „	„ „
z poz. 35	Sierść inna oprócz króliczej	0,8 „	„ „
36	Szczecina i odpadki szczeciny wszelkie	14 ton	„ „
43	Szmaty, skrawki tkanin, materii i wyrobów dzianych . .	180 „	„ „

§ 2. Wymienione w § 1 ilości towarów mogą być, z zachowaniem powyższych warunków, wywiezione za granicę jedynie na podstawie świadectw pochodzenia, wystawionych według wzoru zamieszczonego poniżej.

Świadectwa takie, wystawiane przez Izbę Przemysłowo - Handlową lub Izbę Rzemieślniczą W. M. Gdańska, powinny być uznawane przez wszystkie urzędy celne.

Rozdziału ustanowionych kontyngentów dokonywa Gdański Urząd dla Handlu Zagranicznego.

§ 3. Kontrolę wywozu uskuteczniają urzędy celne według ogólnych zasad.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1938 r. Nr 102, poz. 676).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 19 grudnia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z 1939 r., poz. 5).

Wzór do § 2.

ŚWIADECTWO POCHODZENIA

ważne dla zastosowania ulg celnych w dziedzinie ceł wywozowych.

Zaświadcza się niniejszym, że wymienione poniżej przez . . . .
i zgłoszone do wywozu towary . . . .
. . . . są wytworem gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł, gdańskiego rolnictwa.

Zaświadczenie to jest ważne na przeciąg 3 (trzech) miesięcy od daty jego wystawienia.

Gdańsk, dnia 193 r.

L. S.

(oznaczenie wystawiającej instytucji).

6

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1938 r.

o zmianie w organizacji terytorialnej urzędów i posterunków celnych w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się drogowy graniczny urząd celny w Oranach przy drodze kołowej Ejszyszki — Orany — Varena — Alytus.

§ 2. Utworzonemu w myśl § 1 urzędowi celnemu nadaje się uprawnienia urzędów celnych drugiej klasy.

§ 3. Znosi się Posterunek Celny w Oranach.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 grudnia 1938 r. Nr 103, poz. 682).

7

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1938 r.

w sprawie utworzenia podurzędu celnego w siedzibie przedsiębiorstwa „Górnicza i Hutnicza Spółka Akcyjna" w Trzyńcu.

Na podstawie art. 8 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach tworzy się w siedzibie przedsiębiorstwa „Górnicza i Hutnicza Spółka Akcyjna" w Trzyńcu podurząd celny pod nazwą „Podurząd Celny w Trzyńcu — Huta Żelaza Trzyniec".

Urzędem macierzystym tego podurzędu jest Urząd Celny w Cieszynie.

§ 2. Do zakresu działania utworzonego w myśl § 1 podurzędu należy w przywozie odprawa celna towarów, stanowiących surowce i półfabrykaty, przeznaczone do przerobu i zu-

życia w hucie przedsiębiorstwa „Górnicza i Hutnicza Spółka Akcyjna" w Trzyńcu, oraz materiały niezbędne do utrzymania jej w ruchu, w wywozie zaś odprawa celna towarów, wyprodukowanych w hucie wymienionego przedsiębiorstwa i wysyłanych przez nie za granicę.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1938 r. Nr 104, poz. 683).

8

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 grudnia 1938 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1935 r. w sprawie zwalniania od zamknięcia celnego niektórych składów celnych, przeznaczonych do przechowywania pewnego rodzaju towarów.

Na podstawie art. 62 ust. 7 i 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Paragraf 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1935 r. w sprawie zwalniania od zamknięcia celnego niektórych składów celnych, przeznaczonych do przechowywania pewnego rodzaju towarów (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58) zmieniony rozporządzeniem z dnia 27 października 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 578) otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 1. Od zamknięcia celnego mogą być zwalniane poszczególne składy celne przeznaczone do przechowywania pszenicy, żyta, jęczmienia, owsa, gryki, tatarki, prosa, kukurydzy, końskiego zęba, zbóż osobno nie wymienionych, grochu, fasoli, bobu jadalnego, soczewicy, łubinu, wyki, peluszki, seradeli, bobiku, strączkowych osobno nie wymienionych, nasion i owoców oleistych, oprócz osobno w taryfie wymienionych, kopry, ryżu surowego, słodu, kalafonii, drobiu bitego, śledzi solonych przywożonych w opakowaniu beczkowym, jaj, masła, bloków piaskowych, kostki brukowej, bloków granitowych, rud wszelkiego rodzaju, antracytu, smoły, asfaltu, tłuszczów i olejów roślinnych, tłuszczów z wszelkich zwierząt morskich, olejów z wszelkich zwierząt morskich, mąki skażonej, śrutów skażonych, otrąb, makuchów, wysłodków buraczanych wszelkich, żużli Thomasa, drewna, beczek próżnych, skrzyń próżnych, łomu żeliwnego i żelaznego oraz przedmiotów, które ze względu na rodzaj, wagę i rozmiar nie mogą być umieszczone w zamkniętych składach celnych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1938 r. Nr 104, poz. 684).

9

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 grudnia 1938 r.

o utworzeniu w Zakopanem oddziału Urzędu Celnego w Krakowie.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie ustanawia się w Zakopanem na czas od dnia 15 stycznia 1939 r. do dnia 1 marca 1939 r. oddział Urzędu Celnego w Krakowie pod nazwą „Oddział Urzędu Celnego w Krakowie — Zakopane".

§ 2. Do zakresu działania oddziału Urzędu Celnego w Krakowie — Zakopane należy odprawa celna przywozowa i wywozowa bagaży i innych przesyłek zagranicznych, stanowiących własność osób, przybywających do Zakopanego na Narciarskie Mistrzostwa Świata („F. I. S.").

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 stycznia 1939 r. Nr 2, poz. 6).

10

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1938 r.

o zmianie taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) zarządzam co następuje:

§ 1. Punkt II cennika załączonego do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 978) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 6 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 470) i z dnia 13 grudnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 636) otrzymuje brzmienie następujące:

II. Wyroby Francuskiego Monopolu Tytoniowego.

1) Papierosy:	cena za 1 sztukę
Gitanes-Maryland	8 gr
Balto	7,5 „
Week-End	7 „
Gitanes-Vizir	7 „
2) Tytoń do fajki:	cena za 1 kg
Scaferlati-Virginia	50 zł

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1939 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 stycznia 1939 r. Nr 2, poz. 7).

11

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 grudnia 1938 r.

o zmianie czasu urzędowania niektórych urzędów i posterunków celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610), zarządzam co następuje:

§ 1. Dla Urzędu Celnego w Oranach w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie ustala się na okres zimowy następujące godziny urzędowe:

a) w dni powszednie od godz. 8 do 15,

b) w niedziele i dni świąteczne od godz. 10 do 12.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w z. Ministra Skarbu:
(—) *J. Kożuchowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 stycznia 1939 r. Nr 5, poz. 4).

12

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 12 października 1938 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 14 marca 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 246) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr 115, poz. 980) z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów oraz z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych powołaną wyżej ustawą, rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 629), ustawą z dnia 3 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 111), dekretem Prezydenta Rzeczypospoli-

tej z dnia 24 listopada 1937 r. (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 5, poz. 32) i wynikających z ustawy z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294).

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 stycznia 1939 r. Nr 2, poz. 8).

Załącznik do obw. Prezesa Rady Min. z dnia 12 października 1938 r. (Dz. Urz. Min Sk., poz. 12).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 13 grudnia 1927 r.

o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach i pieczęciach.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji oraz ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

TYTUŁ I.

Godła i barwy państwowe.

Art. 1.

Godłami państwowymi są:

1) herb państwowy tj. wizerunek orła białego z głową zwróconą w prawo (dla patrzącego w lewo), ze skrzydłami rozwiniętymi, z koroną i dziobem oraz szponami złotymi (orzeł państwowy) na prostokątnej tarczy w polu czerwonym (wzór Nr 1),

2) chorągiew Rzeczypospolitej, przysługująca wyłącznie Prezydentowi Rzeczypospolitej, tj. chorągiew barwy czerwonej z wizerunkiem orła państwowego pośrodku i z obramieniem dookoła. Stosunek szerokości do długości chorągwi wynosi 5 : 6, wysokość wizerunku orła państwowego w stosunku do szerokości chorągwi 3 : 5 (wzór Nr 2).

Art. 2.

Barwami państwowymi są kolory biały i czerwony w dwóch poziomych równoległych pasach o równej szerokości i długości, z których górny jest biały, dolny zaś czerwony. Kolor czerwony odpowiada barwie cynobru.

TYTUŁ II.

Oznaki władz, urzędów, zakładów, instytucji, przedsiębiorstw i korporacji publicznych.

Art. 3.

Dla władz i urzędów państwowych w kraju i za granicą oraz dla zakładów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych ustanawia się oznaki, złożone z herbu państwowego i napisu, odpowiadającego ich nazwie.

Art. 4.

Dla władz i urzędów, zakładów, instytucji i przedsiębiorstw samorządu terytorialnego ustanawia się oznaki, złożone z herbu województwa, do którego należą, i z napisu odpowiadającego ich nazwie.

Związki samorządu terytorialnego mogą w oznakach swych władz i urzędów oraz zakładów, instytucji i przedsiębiorstw w miejscu, przewidzianym dla herbu wojewódzkiego, umieścić swój własny herb, nadany względnie zatwierdzony w myśl przepisu ustępu następnego.

Miastom, odznaczonym orderem, oraz województwom nadaje herby, względnie zatwierdza je Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Prezesa Rady Ministrów, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Poza tym herby związków samorządu terytorialnego zatwierdza względnie nadaje według swobodnego uznania Minister Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek organu zarządzającego i organu stanowiącego odnośnego związku samorządu terytorialnego.

Prezydenci miast i burmistrzowie, wójtowie, sołtysi oraz w razie powzięcia odpowiedniej uchwały przez organ stanowiący związku samorządowego, zatwierdzonej przez władzę nadzorczą, inne organa związków samorządowych mogą przy wykonywaniu czynności służbowych i przy wystąpieniach reprezentacyjnych nosić specjalne oznaki, ustanowione przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Prezydenci miast oraz burmistrzowie będą mogli nadal używać dotychczas przez nich używanych oznak innego rodzaju, o ile uzyskają na to zezwolenie państwowej władzy nadzorczej.

Oznaki dla związków samorządu gospodarczego i zawodowego oraz innych instytucji prawnopublicznych zatwierdza właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

TYTUŁ III.

Flagi i bandery.

Art. 5.

Flagą państwową jest płachta o barwach państwowych.

Władze, urzędy i instytucje państwowe za granicą używają flagi państwowej z herbem państwowym w środku białego pasa. Wysokość herbu państwowego w stosunku do szerokości flagi wynosi 2 : 5.

Art. 6.

Banderą handlową morską jest płachta o barwach państwowych.

W środku białego pasa umieszczony jest herb państwowy. Stosunek szerokości do długości wynosi 5 : 8, wysokość herbu państwowego w stosunku do szerokości bandery 2 : 5 (wzór Nr 3).

Statki handlowe morskie, przewożące pocztę, wywieszają na przednim maszcie polski znak pocztowy, mianowicie płachtę o barwach państwowych w kształcie trójkąta równoramiennego, na której w pośrodku umieszczona jest trąbka pocztowa, przecięta strzałką błyskawicy, w kolorze żółtym. Stosunek podstawy trójkąta do jego wysokości wynosi 1: $1^{1}/_{2}$.

Art. 7.

Dla wszelkich niewojennych statków państwowych ustanawia się taką samą banderę, jak w art. 6, a nadto osobną białą flagę, zakładaną w czasie pełnienia służby, z godłem ministerstwa, w dyspozycji którego statek się znajduje. Godła ministerstw względnie poszczególnych ich działów ustanawia Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 8.

Flagą statków handlowych żeglugi śródlądowej jest płachta o barwach państwowych. Stosunek szerokości do długości wynosi 5 : 8.

Art. 9.

W miastach posiadających w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia własne flagi miejskie, używanie tych flag będzie nadal dopuszczalne po uzyskaniu na to zgody państwowej władzy nadzorczej, która decyduje według swego swobodnego uznania.

TYTUŁ IV.

Pieczęcie.

Art. 10.

Pieczęcią państwową jest tłoczona pieczęć okrągła średnicy 77 mm z wyobrażeniem orła państwowego pośrodku na tle heraldycznym i napisem „Rzeczpospolita Polska" w otoku (wzór Nr 4).

Art. 11.

Pieczęcią Prezydenta Rzeczypospolitej jest pieczęć okrągła średnicy 62 mm z wyobrażeniem orła państwowego pośrodku i napisem „Prezydent Rzeczypospolitej" w otoku.

Art. 12.

Pieczęcią urzędową Marszałków Sejmu i Senatu jest pieczęć okrągła średnicy 50 mm z wyobrażeniem orła państwowego pośrodku i napisem „Marszałek Sejmu" względnie „Marszałek Senatu" w otoku.

Art. 13.

Pieczęcią urzędową władz i urzędów oraz zakładów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych jest pieczęć okrągła z wyobrażeniem orła państwowego pośrodku i napisem, odpowiadającym nazwie danej władzy (urzędu, zakładu, instytucji, przedsiębiorstwa), w otoku.

Art. 14.

Pieczęcią urzędową władz i urzędów oraz zakładów, instytucji i przedsiębiorstw samorządu terytorialnego jest pieczęć owalna z dłuższą osią owalu pionową.

W pieczęciach urzędowych władz i urzędów samorządowych znajduje się orzeł państwowy oraz pod nim napis, odpowiadający nazwie danej władzy względnie urzędu.

W pieczęciach zakładów, instytucji i przedsiębiorstw samorządu terytorialnego znajduje się herb województwa, do którego należą, oraz pod herbem napis, odpowiadający nazwie danego zakładu, instytucji lub przedsiębiorstwa.

Związki samorządu terytorialnego mogą w pieczęciach swych zakładów, instytucji i przedsiębiorstw w miejscu, przewidzianym dla herbu wojewódzkiego, umieścić swój własny herb, nadany względnie zatwierdzony w myśl przepisów art. 4 ust. 3. Miasta, posiadające historycznie uzasadnione herby, zatwierdzone na podstawie art. 4 ust. 3, mogą w pieczęciach władz i urzędów miejskich używać tych herbów zamiast orła państwowego.

Pieczęcie dla związków samorządu gospodarczego i zawodowego oraz innych instytucji prawnopublicznych zatwierdza właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

TYTUŁ V.

Zezwolenie na używanie herbów.

Art. 15.

Osobom i instytucjom prywatnym nie wolno używać pieczęci z orłem państwowym ani też nie wolno im używać w celach handlowych oraz na blankietach i szyldach herbu państwowego.

Przepis ustępu pierwszego stosuje się także do herbów wojewódzkich oraz do herbów powiatowych lub gminnych związków samorządu terytorialnego.

Właściwe związki samorządowe mogą za zgodą wojewody, a m. st. Warszawa za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych — udzielać zezwoleń na używanie swych herbów osobom i instytucjom prywatnym w celach handlowych oraz na blankietach i szyldach.

Zezwolenie można cofnąć, jeżeli wymaga tego interes publiczny.

TYTUŁ VI.

Przepisy karne.

Art. 16.

Kto bezprawnie używa godła państwowego, oznaki władzy państwowej, samorządowej

lub korporacji publicznoprawnej, bandery handlowej morskiej, polskiego znaku pocztowego oraz flagi niewojennych statków państwowych,

podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 3.000 złotych albo jednej z tych kar.

TYTUŁ VII.

Postanowienia końcowe.

Art. 17.

Przepisy szczegółowe w sprawach, unormowanych rozporządzeniem niniejszym, nie wyłączając przepisów, dotyczących pieczęci poszczególnych władz (urzędów, zakładów, instytucji, przedsiębiorstw, korporacji) oraz używania, wyrobu i nadzoru nad wyrobem tych pieczęci, ustali rozporządzenie Rady Ministrów.

Rozporządzenie to może również postanowić, że oznaki i pieczęcie poszczególnych korporacji publicznoprawnych nie będą podlegały przepisom niniejszego rozporządzenia.

Art. 18.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 19.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

Równocześnie tracą moc obowiązującą ustawa z dnia 1 sierpnia 1919 r. o godłach i barwach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 416) oraz wszystkie na jej podstawie wydane rozporządzenia. Obowiązujące przepisy, w myśl których napisy w pieczęciach urzędowych powinny zawierać imię i nazwisko pieczętującego, pozostają w mocy.

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą ważność zezwolenia, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych, względnie w innej drodze uzyskane uprawnienia na używanie przez osoby i instytucje prywatne godeł, chorągwi, bander oraz pieczęci z orłem państwowym.

Władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa samorządu terytorialnego dostosują swe oznaki i pieczęcie do przepisów rozporządzenia niniejszego najpóźniej z końcem roku następującego po roku, w którym herby odnośnych województw lub inne herby związków samorządu terytorialnego będą nadane lub zatwierdzone.

13

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1938 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc styczeń 1939 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Za Ministra Skarbu:

(—) *J. Kożuchowski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 grudnia 1938 r. Nr 299, poz. 695).

14

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 grudnia 1938 r.

w przedmiocie cofnięcia uprawnień agenta dewizowego.

Na podstawie art. 5 ust. (3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584) ogłaszam, że Domowi Bankowemu Sz. Birman i J. Sztybel w Katowicach cofnięte zostały uprawnienia agenta dewizowego.

Za Ministra Skarbu:

(—) *J. Kożuchowski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 grudnia 1938 r. Nr 297, poz. 693).

15

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 stycznia 1939 r.

w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-czesko-słowackiego.

Na podstawie § 48 ust. 11, § 56 ust. 8 i § 62 ust. 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481), podaje się do wiadomości co następuje:

§ 1.

Obrót towarami, pochodzącymi z polskiego obszaru celnego i towarami, pochodzącymi z Czecho-Słowacji, między polskim obszarem celnym a Czecho-Słowacją, podlega kontroli specjalnej, przewidzianej w §§ 48 ust. 11, 56 ust. 8 i 62 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481).

§ 2.

W celu wykonania tej kontroli przy odprawie celnej (ostatecznej, jak i warunkowej, dotyczącej obrotu uszlachetniającego czynnego lub biernego i obrotu reparacyjnego czynnego lub biernego) towarów, pochodzących z Czecho-Słowacji, a przywożonych do polskiego obszaru celnego, jak również towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego, a wywożonych do Czecho-Słowacji, wymagane jest od stron przedstawienie:

a) przy odprawie przywozowej — świadectw rozrachunkowych według załączonego wzoru Nr 1,
b) przy odprawie wywozowej — świadectw rozrachunkowych według załączonego wzoru Nr 2.

§ 3.

Świadectwa rozrachunkowe będą wystawiane na polskim obszarze celnym przez Polski Instytut Rozrachunkowy.

§ 4.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 stycznia 1939 r. Nr 10, poz. 16).

Załącznik Nr 1 do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia

Wzór

POLSKI INSTYTUT ROZRACHUNKOWY
Seria..........................
Nr..................

I.

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na przywóz z Czecho-Słowacji.

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 5 stycznia 1939 r. (Monitor Polski Nr 10, poz. 16) stwierdza się, że firma..
(nazwa i dokładny adres)

sprowadzająca ostatecznie / warunkowo z Czecho-Słowacji

od firmy ....
(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-czesko-słowackiego.

1	2	3	4		5	6
Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk, tuzinów, par itp.	Waga fakturowa w kg		Wartość wg faktury	Warunki płatności
			brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego od daty wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Polski Instytut Rozrachunkowy

....

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia.......................... Nr..................

...., dnia.......................... 19.......... r.
(miejscowość)

M. P.
instytucji
wydającej
świadectwo

Podpis

5 stycznia 1939 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 15).

Nr 1.

II

ODCINEK KONTROLNY

Seria .... dnia ....

Nr ....

Do
Polskiego Instytutu Rozrachunkowego
w Warszawie

Urząd Celny w .... stwierdza, że w dniu .... odprawił ostatecznie[1]/warunkowo w przywozie z Czecho-Słowacji wg zgłoszenia celnego Nr .... wyszczególniony niżej towar:

Pozycja taryfy celnej[2])	Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P. Podpis urzędnika celnego

[1]) Niepotrzebne skreślić.
[2]) Należy podać pozycję i punkt (bez liter i uwag).

Załącznik Nr 2 do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia

Wzór

I.

POLSKI INSTYTUT ROZRACHUNKOWY
Seria ....
Nr..................

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na wywóz do Czecho-Słowacji.

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 5 stycznia 1939 r. (Monitor Polski Nr 10, poz. 16) stwierdza się, że firma ....
(nazwa i dokładny adres)

wywożąca ostatecznie / warunkowo do Czecho-Słowacji

dla firmy ....
(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-czesko-słowackiego.

1	2	3		4	5
Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk	Waga fakturowa w kg		Wartość wg faktury	Warunki płatności
		brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego od daty wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar winien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Polski Instytut Rozrachunkowy

....

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia .... Nr..................

...., dnia ....19............ r.
(miejscowość)

M. P.
instytucji
wydającej
świadectwo

Podpis

Towar wywieziono za granicę dnia ....

5 stycznia 1939 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 15).

Nr 2.

II.

ODCINEK KONTROLNY

............................., dnia ....

Seria ....

Nr ....

Do

POLSKIEGO INSTYTUTU ROZRACHUNKOWEGO

w Warszawie

Urząd Celny w ....

odprawił $\frac{\text{ostatecznie}^{1)}}{\text{warunkowo}}$ w wywozie do Czecho-Słowacji

według zgłoszenia celnego Nr.......... wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego

1) Niepotrzebne skreślić.

III.

ODCINEK DLA EKSPORTERA

............................., dnia ....

Seria ....

Nr ....

Ważne tylko dla celów kontroli obrotu towarowego polsko-czesko-słowackiego.

Urząd Celny w ....

odprawił $\frac{\text{ostatecznie}^{1)}}{\text{warunkowo}}$ w wywozie do Czecho-Słowacji

według zgłoszenia celnego Nr.......... wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego

1) Niepotrzebne skreślić.

16

OBWIESZCZENIE ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 3 stycznia 1939 r.

w sprawie umorzenia 24-ej raty 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej z 1926 r.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1927 r. w sprawie umorzenia obligacji 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 491) zostały umorzone w dniu 2 stycznia 1939 r. w drodze wykupu obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej z 1926 r. na łączną sumę nominalną 354990 zł o numeracji następującej:

po 1.200 zł

od nr	do nr	szt.
10550	—	1
10806	—	1
11260	11263	4
11452	—	1
11521	—	1
11607	—	1
11614	11615	2
11642	—	1
11646	—	1
11660	11666	7
11672	11675	4
11684	—	1
11850	—	1
11907	11910	4
11915	11916	2
11944	—	1
12217	—	1
12832	12833	2
12896	—	1
13032	—	1
13035	—	1
	razem	39

po 600 zł

od nr	do nr	szt.
743	789	47
795	814	20
816	864	49
887	—	1
965	—	1
979	—	1
994	—	1
1058	—	1
1099	—	1
1238	—	1
1251	—	1
1340	1343	4
1541	1564	24
2097	—	1
2128	2140	13
3444	3456	13
5612	5619	8
5621	—	1
5651	5693	43
5815	5821	7
5828	—	1
5831	5832	2
5834	5839	6
5841	—	1
5850	5851	2
6224	6225	2
6674	—	1
6677	6678	2
6680	—	1
6684	6685	2
6831	—	1
6833	6834	2
6935	6936	2
6996	6999	4
7092	7093	2
7184	—	1
7253	7255	3
7325	—	1
7383	—	1
7459	7462	4
7501	7502	2
7504	7510	7
7551	7558	8
7561	—	1
7690	—	1
7728	7736	9
7789	7798	10
7803	—	1
7809	—	1
7923	7924	2
7979	—	1
7983	7992	10
8016	8017	2
8064	—	1
8068	—	1
8071	—	1
8073	—	1
8513	8555	43
8558	8580	23
8584	8587	4
8606	8636	31
8638	8639	2
8641	8643	3
8715	8738	24
8775	8778	4
8819	8821	3
8836	8838	3
8973	—	1
10006	—	1
10008	—	1
10010	10012	3
10047	—	1
10055	—	1
10084	—	1
10089	—	1
10093	—	1
10186	—	1
10188	—	1
10204	—	1
10229	—	1
10233	10234	2
10241	—	1
10249	—	1
10251	—	1
10273	—	1
10277	—	1
10282	—	1
10289	—	1
10317	—	1
10326	—	1
10357	—	1
10506	—	1
10563	—	1
10575	—	1
10614	—	1
10709	—	1
10755	—	1
10775	—	1
	razem	512

po 120 zł

od nr	do nr	szt.
35486	—	1
37921	—	1
38204	—	1
	razem	3

po 30 zł

od nr	do nr	szt.
24066	24067	2
24693	24694	2
24980	24983	4
25732	25733	2
26480	—	1
26546	—	1
28617	28623	7
54583	54584	2
	razem	21

Dyrektor:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 stycznia 1939 r. Nr 7, poz. 7).

17

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 24 grudnia 1938 r.

o utraceniu przez rewidentów prawa do przeprowadzania rewizji spółdzielni.

Na podstawie § 15 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 września 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817) ogłaszam, iż prawo rewizji utracili rewidenci:

w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych R. P. w Warszawie:

1. Mieczysław Banaszkiewicz,
2. Eugeniusz Bogdanowicz,
3. Eryk Materny,
4. Kazimierz Szostakowski,
5. Jan Sadlicki.

w „Społem" Związku Spółdzielni Spożywców R. P. w Warszawie:

1. Tadeusz Ilczuk,
2. Edward Konopa,
3. Aleksander Marczyński,
4. Antoni Piątkowski,
5. Stanisław Pieczyński,
6. Michał Ziemiański.

w Związku Spółdzielni i Zrzeszeń Pracowniczych R. P. w Warszawie:

1. Jan Połczyński.

w Związku Rewizyjnym Ruskich Spółdzielni we Lwowie:

1. Jerzy Kopystjański.

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *Dr Całkosiński.*

18

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 24 grudnia 1938 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

Lista 28.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15, ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817 z 1934 r.), ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni:

w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych R. P. w Warszawie:

1. Kazimierz Dudrak,
2. Szymon Gawarkiewicz,
3. Zygmunt Zawadzki,
4. Julian Tryczyński,
5. Mateusz Pucia.

w „Społem" Związku Spółdzielni Spożywców R. P. w Warszawie:

1. Franciszek Henryk Puźniakowski,
2. Stanisław Piskorz,
3. Jan Szczepański.

w Związku Wiejskich Spółdzielni woj. Pomorskiego w Grudziądzu:

1. Ryszard Pintscher.

w Związku Żydowskich Spółdzielni w Polsce w Warszawie:

1. Izrael Icek Himmel.

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *Dr Całkosiński.*

19

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1938 r.

L. D. I. 6877/4/38

w sprawie sporządzania wykazów spraw karnych skarbowych.

Do

izb skarbowych, Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach, dyrekcyj ceł, urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych, urzędów celnych (orzekających).

W kwestii sporządzania wykazów spraw karnych, przewidzianych w instrukcji Min. Skarbu z dnia 29 grudnia 1937 r. o ewidencji przestępstw objętych prawem karnym skarbowym (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 33, poz. 949), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Wykazy roczne spraw karnych:

1. rubryki 3—6 wykazu rocznego przeznaczone są do zapisywania t. zw. zaległości tj. spraw, które wszczęto w latach poprzedzających rok sprawozdawczy i które do końca roku sprawozdawczego nie zostały całkowicie zakończone i wykreślone z rejestrów. Nie należy więc w tych rubrykach notować spraw wszczętych w ciągu roku sprawozdawczego;

2. w rubr. 8—15 notuje się ilość poszczególnych rozstrzygnięć i zarządzeń, a nie ilość spraw karnych, w których te rozstrzygnięcia i zarządzenia wydano;

3. w rubr. 8 obok ogólnej ilości umorzeń wykazać należy oddzielnie ilość umorzeń na podstawie art. 270 § 2 p. k. s. (sprawy małej wagi);

4. w rubr. 12 notuje się ilość prawomocnych orzeczeń karnych, wydanych przez urzędy celne i urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych oraz przez izby skarbowe (Wydział Skarbowy) i dyrekcje ceł w I instancji:

5. w rubr. 13 i 14 notuje się ogólną ilość orzeczeń, wydanych w I instancji, które nie uprawomocniły się wskutek wniesienia środków obrony. Orzeczenia te należy wykazać bez względu na to, czy środki obrony zostały już rozpoznane;

6. w rubr. 15 notuje się tę ilość orzeczeń z rubr. 14, co do których odwołania zostały już rozstrzygnięte w II instancji;

7. w rubr. 16 notuje się ilość spraw, w których w ciągu roku sprawozdawczego nie wydano żadnego z rozstrzygnięć lub zarządzeń wymienionych w rubr. 8—15;

8. rubr. 17—19 odnoszą się nie tylko do spraw wszczętych w roku sprawozdawczym, ale i do spraw z lat poprzednich, przy czym w rubr. 18 i 19 notuje się ilość osób prawomocnie skazanych zarówno przez władze skarbowe, jak i przez sądy;

9. wszystkie rubryki wykazów rocznych sporządzanych przez izby skarbowe (Wydział Skarbowy) i dyrekcje ceł powinny być podsumowane.

Wykazy miesięczne spraw karnych akc.-monopolowych:

1. w rubr. 29 tego wykazu należy notować jedynie sprawy karne o uszczuplenie podatku od zapalniczek złotych i srebrnych. Sprawy karne dotyczące innych zapalniczek notować należy w rubr. 21;

2. sprawy karne dotyczące opłat patentowych notować należy w rubr. 35, a nie w rubr. 10.

Wszystkie wykazy spraw karnych, sporządzane na podstawie powołanej na wstępie instrukcji, należy przedstawiać w przewidzianych terminach Ministerstwu Skarbu — Departament I Wydział Karny Skarbowy.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths,*
Naczelnik Wydziału.

20

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 stycznia 1939 r.

L. D. III. 18067/4/38

w sprawie oprocentowania nadpłat, przerachowywanych na bieżące należności podatkowe.

Do

Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do urzędów skarbowych (opłat stemplowych).

Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że postanowieniami okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 13 sierpnia 1938 r. L. D. III. 7781/4/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz .585) zostało unormowane postępowanie przy przerachowywaniu nadpłat na **zaległości podatkowe, powstałe przed dniem ujawnienia podlegającej przerachowaniu nadpłaty,** a nie na przyszłe należności podatkowe, których termin płatności zapadł po dniu ujawnienia wspomnianej nadpłaty.

W przypadkach zaś przerachowywania nadpłat na należności podatkowe, których termin płatności zapadł po ujawnieniu podlegającej przerachowaniu nadpłaty — oprocentowanie z art. 125 § 2 Ordynacji Podatkowej oblicza się **za okres od ostatnio dokonanych uiszczeń, które spowodowały daną nadpłatę do terminu płatności powyższych należności.**

W związku z tym od tych należności nie oblicza się żadnych odsetek w razie dokonywania przerachowania nadpłaty po upływie terminu płatności pokrywanych nadpłatą należności podatkowych.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr Bielak*
Naczelnik Wydziału:

21

OKÓLNIK T 15 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 grudnia 1938 r.

L. D. IV. 33348/2/38

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 469 i 470 taryfy celnej).

Do

dyrekcyj ceł, urzędów celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Kleje stałe z kości, skór i innych odpadków zwierzęcych, których 2%-wy roztwór wodny nie ścina się na galaretę, podlegają ocleniu według poz. 469 p. 2 taryfy celnej.

2) Kleje stałe z kości, skór i innych odpadków zwierzęcych, których 2%-wy roztwór wodny ścina się na galaretę, należy uważać za żelatynę, podlegającą ocleniu według poz. 470 taryfy celnej.

Poniżej podaje się sposób badania tych klejów:

2,0 g dobrze rozdrobnionego kleju zalewa się w kolbie Erlenmeyer'a 98 g wody, zamyka kolbę korkiem i mieszając kilka razy pozostawia na przeciąg 5—6 godzin. Po tym zanurza się kolbę z próbą do łaźni wodnej o t. 80—85° na przeciąg 20 minut, przy czym należy roztwór kleju kilka razy dobrze zamieszać.

Po wyjęciu z wody próbę odstawia się na czas 24 godzin (nie dłużej niż 48 godz.). Na ewent. małe pozostałości nierozpuszczone (zanieczyszczenia), nie należy zważać.

Jeżeli po 24 godzinach przy powolnym przechyleniu kolby Erlenmeyer'a zawartość jej odrywa się od bocznej ściany kolby, zachowując kształt zbliżony do formy ściany naczynia, należy uważać, że badany towar ściął się na galaretę.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika okólnik T. 18 z dnia 18 marca 1937 r. L. D. IV. 6076/2/37 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 8, poz. 251 z 1937 r.) traci moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

22

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 grudnia 1938 r.

L. D. V. 8947/1/38

w sprawie zasad opodatkowania katolickich zakonów i zgromadzeń zakonnych.

Do

izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu w uzupełnieniu okólników: 1) z dnia 15.XII. 1933 r. L. D. V. 52697/3/33, 2) z dnia 9.I. 1935 r. L. D. V. 46603/2/34 podaje do wiadomości i stosowania zasady prawne przy opodatkowaniu katolickich zakonów i zgromadzeń zakonnych:

I. wedle art. XV Konkordatu,

II. wedle poszczególnych przepisów ustaw podatkowych.

I. Obowiązek podatkowy według Konkordatu.

Art. XV Konkordatu brzmi:

„Duchowni, ich majątek oraz majątek osób prawnych, kościelnych i zakonnych podlegać będą opodatkowaniu na równi z osobami i majątkami obywateli Rzeczypospolitej oraz osób prawnych świeckich, z wyjątkiem wszakże budynków, poświęconych służbie bożej, seminariów duchownych, domów przygotowawczych dla zakonników i zakonnic, domów mieszkalnych zakonników i zakonnic, składających śluby ubóstwa, oraz dóbr i praw majątkowych, których dochody są przeznaczone na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do dochodów osobistych beneficjariuszów. Pomieszczenia biskupów i duchowieństwa parafialnego, oraz ich lokale urzędowe będą traktowane przez Skarb na równi z pomieszczeniami urzędowymi funkcjonariuszów i lokalami instytucyj państwowych".

Wprzepisie tym mieszczą się dwie różnorodne dziedziny prawne:

Jedna z nich obraca się w ramach uprawnień podatkowych Rzeczypospolitej, jako jednego z kontrahentów Konkordatu, w stosunku do podmiotów i przedmiotów podatkowych, podlegających z mocy prawa kanonicznego i organizacji Kościoła Katolickiego zwierzchnictwu Stolicy Apostolskiej, czyli drugiego kontrahenta. W tej to wstępnej części artykułu uznaje drugi kontrahent, t.j. Stolica Apostolska, suwerenne prawo Rzeczypospolitej opodatkowania duchownych, ich majątku oraz majątku osób prawnych kościelnych i zakonnych, ale z zastrzeżeniem równości podatkowej w porównaniu z innymi osobami i majątkiem obywateli Rzeczypospolitej oraz osób prawnych świeckich. Przepis ten ma zatem zapobiec mniej korzystnemu traktowaniu Kościoła Katolickiego i duchowieństwa katolickiego oraz ich majątku w polskim ustawodawstwie podatkowym, niż innych obywateli i świeckich osób prawnych.

Drugą dziedziną prawną objętą art. XV Konkordatu jest kwestia ulg podatkowych, jako wyjątek od podanej wyżej zasady wstępnej.

Postanowienia art. XV Konkordatu zawierają jedynie zwolnienia o charakterze rzeczowym, a nie osobowym, na co wskazuje treść tegoż artykułu, który określa wyłącznie przedmioty zwolnień podatkowych według ich celu lub przeznaczenia, a nie według osoby właściciela, stanowiąc — jak to już wyżej podkreślono — zasadę, że ze względu na osobę właściciela żadne ulgi podatkowe osobom duchownym i zakonnym nie przysługują. Przez wyrażenie „seminaria duchowne" należy więc rozumieć nie budynki będące własnością seminariów, lecz budynki na seminaria zajęte.

Również przewidziane w tym artykule zwolnienia od opodatkowania „dóbr i praw majątkowych, których dochody są przeznaczone na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do dochodów osobistych beneficjariuszów". noszą charakter zwolnień rzeczowych. Przez wyrażenie „dobra i prawa majątkowe" — osób prawnych kościelnych i zakonnych — należy rozumieć grunty, budynki, przedsiębiorstwa, kapitały i inne prawa majątkowe, należące do tych osób.

Judykatura Najwyższego Trybunału Administracyjnego (wyroki z dnia 29.X. 1934 r L. Rej. 7253/31, z dnia 24.X. 1928 r. L. Rej. 4404/26 oraz z dnia 4.X. 1933 r. L. Rej. 8778/31)

ustaliła, że warunek, od którego art. XV Konkordatu uzależnia zwolnienie, będzie spełniony, o ile:

a) dochody z owych źródeł będą przeznaczone wyłącznie na cele kultu religijnego w ścisłym tego słowa znaczeniu,

b) a dochody te nie przyczyniają się do osobistych dochodów beneficjariuszów.

Przez wyrażenie „na cele kultu religijnego" należy rozumieć przeznaczenie dochodów na majątek zwany „pro fabrica ecclesiae" (c 1182, 1183), tj. majątek przeznaczony na utrzymanie w dobrym stanie budynku kościelnego i na wydatki połączone z odprawianiem nabożeństwa (c 717 § 2, 1183, 1356, 1475, 1481; patrz również ks. dr I. Grabowski — Prawo kanoniczne 1927, str. 482—483).

Zużycie choćby części dochodu przez duchownych bądź osoby prawne kościelne i zakonne na osobiste potrzeby beneficjariuszów, a więc np. utrzymanie osób duchownych lub zakonnych, utrzymanie młodzieży zakonnej — nie jest zużyciem dochodu na cele kultu religijnego w rozumieniu art. XV Konkordatu i w swej konsekwencji nie powoduje zwolnienia dochodów z dóbr i praw majątkowych osób prawnych kościelnych lub zakonnych.

Zasadę tę potwierdza wyrok N. T. A. z dnia 30 maja 1938 r. L. Rej. 900/36, (ok. Min. Sk. z dnia 11 sierpnia 1938 r. L. D. V. 20719/3/38 Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 588) stanowiący, że cel kształcenia przyszłych kapłanów lub cel prowadzenia seminarium duchownego, na który są obracane dochody, nie jest celem kultu religijnego w sensie art XV Konkordatu i nie uzasadnia zwolnienia podatkowego, oraz wyrok z dnia 12 maja 1938 r. L. Rej. 5947/36 (ok. Min. Sk. z dnia 14 czerwca 1938 r. L. D. V. 14204/3/38, Dz. Urz. Min. Sk. Nr 18, poz. 452).

Warunkiem uzyskania zwolnienia podatkowego poszczególnych dóbr i praw majątkowych jest, aby dochód z tych dóbr i praw majątkowych, t.j. z poszczególnych źródeł, odpowiadał podanym wyżej pod a) i b) warunkom zwolnienia. Każde zatem dobro i prawo materialne lub zespół dóbr i praw majątkowych należy traktować dla oceny warunków zwolnienia oddzielnie.

Jeśli zatem zgromadzenie zakonne lub zakon posiada kilka dóbr i praw majątkowych (źródeł dochodu), zwolnienie podatkowe powinno być rozpatrywane pod kątem każdego poszczególnego dobra lub prawa majątkowego (źródła dochodu) oddzielnie i spełniania przez to dobro lub prawo majątkowe (źródło dochodu) warunków powyżej pod a) i b) podanych. Niespełnienie warunków co do jednego dobra lub prawa majątkowego (źródła dochodu) nie pozbawia zwolnienia innych dóbr lub praw majątkowych (źródeł dochodu), odpowiadających podanym pod a) i b) warunkom. Naprzykład: zgromadzenie zakonne posiada majątek ziemski oraz dom czynszowy. Dochód z majątku ziemskiego nie jest zużytkowany wyłącznie na cele kultu religijnego w podanym wyżej znaczeniu, lecz również na utrzymanie zakonników poświęcających się służbie bożej oraz młodzieży zakonnej; natomiast dochód z domu zużywany jest wyłącznie na cele kultu religijnego w ścisłym tego słowa znaczeniu. W tym przypadku tylko budynek będzie korzystał ze zwolnienia podatkowego, natomiast majątek ziemski nie będzie korzystał z tego zwolnienia.

Przeprowadzenie dowodu na spełnienie warunków stawianych przez art. XV Konkordatu ciąży na płatnikach, a więc osobach prawnych kościelnych i zakonnych. Obowiązkiem zaś władz skarbowych jest ofiarowane środki dowodowe na okoliczności dopełnienia warunków zwolnienia, stawianych przez art. XV Konkordatu, rozpoznać i ocenić.

Ponieważ treść art. XV Konkordatu w niczym nie znamionuje charakteru ramowego, lecz zawiera postanowienia na tyle dokładne, aby mogły być bezpośrednio stosowane w praktyce, nie zawiera też żadnych zastrzeżeń specjalnych, uzależniających wykonanie tego artykułu od jakichkolwiek dalszych uzupełnień, należy dojść do wniosku, że powyższy artykuł jest wykonalny niezależnie od wydania jakichkolwiek dalszych aktów prawnopaństwowych. Przepis art. XV Konkordatu, jako przepis ustawy specjalnej, z samego prawa uchyla w swoim zakresie działanie odmiennych ogólnych przepisów ustawowych (wyrok N. T. A. z dnia 4.X. 1933 r. L. Rej. 8778/31 podany do wiadomości i stosowania przez Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 15 grudnia 1933 r. L. D. V. 52697/3/33).

Interpretację tę należy stosować tylko wówczas, o ile istniejące w dniu wejścia w życie Konkordatu przepisy ustawowe przewidywały zwolnienie węższe niżli sam Konkordat. Natomiast o ile dotychczasowe zwolnienia podatkowe, opierające się na mocy przepisów prawnych, obowiązujących przed wejściem w życie Konkordatu, były szersze niżli zakres zwolnień z art. XV Konkordatu, to tenże przepis daje Państwu jedynie prawo uchylania takich uwolnień podatkowych. Jednakowoż przepisy te tak długo obowiązują, jak długo nie zostaną uchylone nowym przepisem prawnym (wyrok N. T. A. z dnia 24.II. 1937 r. L. Rej. 3165-3166/36, 3168-3182/36 — OPA z r. 1937 poz. 1831 oraz wyrok N. T. A. z dnia 19.IV. 1929 r. L. Rej. 2223/27).

II. Obowiązek podatkowy według poszczególnych ustaw podatkowych.

Przedstawiwszy zasadnicze założenia art. XV Konkordatu z kolei należy omówić obowiązek podatkowy zakonów i zgromadzeń zakonnych:

A) w podatku gruntowym,
B) w podatku dochodowym,
C) w podatku od nieruchomości,

D) w podatku od lokali,
E) w podatku przemysłowym.

A. Podatek gruntowy.

Art. 2 pkt. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593) — zwalnia od państwowego podatku gruntowego:

„2) grunty należące do wyznań przez Państwo uznanych, z których dochody przeznaczone są stale i wyłącznie na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych osób".

W myśl § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250):

„(1) Za dochody, przeznaczone na cele kultu religijnego, uważa się dochody, które zostały przeznaczone na nabycie i utrzymanie przedmiotów majątkowych, użytkowanych wyłącznie przy spełnianiu czynności, należących do objawów kultu religijnego.

(2) Grunty, z których dochody są przeznaczone w części na cele kultu religijnego i w części na inne cele (utrzymanie osób duchownych, zakonnych, służby, zakładów naukowych itp.), nie korzystają ze zwolnienia od państwowego podatku gruntowego".

Zwolnienie z art. 2 pkt 2 dekretu zachodzi, gdy:

1) grunty według obowiązującego prawa stanowiły własność zakonów i zgromadzeń zakonnych, uznanych przez właściwą władzę kościelną za osoby prawne (moralne) w myśl prawa kanonicznego dekretem erekcyjnym,

2) dochody z gruntów zostały przeznaczone stale i wyłącznie na cele kultu religijnego w ścisłym tego słowa znaczeniu,

3) dochody te nie przyczyniały się do osobistych dochodów uczestników zakonów lub zgromadzeń zakonnych.

Wszystkie te trzy warunki muszą zachodzić łącznie.

Zużycie dochodów z gruntów choćby w części na inne cele, wymienione przykładowo w § 5 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 31.III. 1937 r., wyklucza zastosowanie zwolnienia z art. 2 pkt 2 dekretu.

Zwolnienie w podatku gruntowym gruntów z art. XV Konkordatu „jako dóbr i praw majątkowych, których dochody są przeznaczone na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do dochodów osobistych beneficjariuszów" — noszące charakter zwolnienia rzeczowego — pokrywa się ze zwolnieniami przewidzianymi w art. 2 pkt 2 dekretu.

Inne zwolnienia przewidziane w art. XV Konkordatu „.... budynków poświęconych służbie bożej, seminariów duchownych, domów przygotowawczych dla zakonników i zakonnic składających śluby ubóstwa......" noszą charakter zwolnień rzeczowych i dotyczą zatem jedynie budynków.

Zwolnienie od podatku gruntowego z § 4 lit. e ustawy pruskiej z dnia 21.V. 1861, przysługujące gruntom należącym do kościoła rzymsko-katolickiego, zostało uchylone art. 20 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4.XI. 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593) — z dniem 1.I. 1937 r.

B. Podatek dochodowy.

Art. 5 pkt 8 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 2, poz. 6) — zwalnia od podatku dochodowego:

„osoby prawne, których dochody są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe i dobroczynne".

Zwolnienie z art. 5 p. 8 ustawy o podatku dochodowym zachodzi, gdy:

1) osoby korzystające ze zwolnienia są osobami prawnymi,

2) dochody osiągnięte przez te osoby w całości obracane są na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe i dobroczynne.

Zakony i zgromadzenia zakonne czynią zadość powyższym warunkom, o ile:

ad 1) są osobami prawnymi zgodnie z art. I i XVI Konkordatu oraz przepisami prawa kanonicznego (c 100 § 1 i c 536 § 1),

ad 2) całkowicie zużywają osiągnięte dochody na cele wyznaniowe w ścisłym tego słowa znaczeniu, na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne i dobroczynne.

Co należy rozumieć przez cele: 1) ogólnej użyteczności, 2) naukowe, 3) oświatowe, 4) kulturalne, 5) dobroczynne oraz 6) wyznaniowe?

ad 1) Obowiązujące ustawodawstwo oraz judykatura sądów najwyższych nie ustaliła pojęcia „celów ogólnie użytecznych".

Wobec powyższego przy zdefiniowaniu tego pojęcia należy posługiwać się znaczeniem potocznym, mając na względzie intencję ustawodawcy, zawartą w art. 5 pkt 8 ustawy. Otóż „cele ogólnie użyteczne" są to cele, które mają na widoku dobro społeczne w najszerszym tego słowa znaczeniu. Celami takimi będą zatem np. popieranie obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej, budowa floty narodowej, popieranie szkolnictwa, popieranie pewnych kierunków wiedzy, higieny, eugeniki, wychowania fizycznego itd. Możnaby nawet twierdzić, że gdyby ustawa mówiła tylko o celach ogólnie użytecznych, to i tak pod to pojęcie można by podciągnąć wszystkie niżej wymienione cele.

ad 2) Przez „cele naukowe" należy rozumieć cele spełniane przez instytucje, zajmujące się działalnością, polegającą na samej twórczości naukowej, a nie działalnością rozpowszech-

niania jej objawów (wyroki N. T. A.: z 4.V. 1936 r. L. Rej. 939/34 oraz z dnia 11.V. 1938 r. L. Rej. 2824/36).

ad 3) Przez „cele oświatowe" należy rozumieć cele spełniane przez instytucje oświatowe w ścisłym tego słowa znaczeniu, których zadaniem jest nie rozpowszechnianie wiedzy w ogóle, ale rozpowszechnianie tejże wiedzy wedle programu, którego zadaniem jest zasadniczo wykształcenie umysłowe (wyroki N. T. A.: z 4.V. 1936 r. L. Rej. 939/34 oraz z dnia 11.V. 1938 r. L. Rej. 2824/36).

ad 4) Ponieważ obowiązujące ustawodawstwo, jak i judykatura sądów najwyższych nie określiła pojęcia „celów kulturalnych", należy przy zdefiniowaniu tego pojęcia posługiwać się znaczeniem potocznym, mając tu na względzie intencję ustawodawcy, zawartą w art. 5 pkt 8 ustawy. Otóż przez „cele kulturalne" należy rozumieć — wobec wyeliminowania z nich elementu naukowego i oświatowego, wymienionych w art. 5 pkt 8 odrębnie — zakres działalności pewnych instytucji w kierunku rozpowszechniania wiedzy, podniesienia etyki, estetyki itp. Będzie tu należała zatem m. in. akcja odczytowa, działalność polegająca na walce z alkoholizmem, na podniesieniu obyczajności, szerzeniu kultury scenicznej, muzycznej oraz sztuk pięknych, popieraniu objawów regionalizmu itd. Oczywiście wiele z tych celów kulturalnych może się pokrywać z pojęciem celów ogólnie użytecznych, a ścisłe rozgraniczenie tych pojęć jest praktycznie niemożliwe.

ad 5) Za „cele dobroczynne" w ogólnie przyjętym tego słowa znaczeniu oraz zgodnie z intencją art. 5 pkt 8 ustawy należy uważać cele takich instytucyj, które z pobudek charytatywnych postawiły sobie dobrowolnie za zadanie dopomagać cierpiącej ludzkości (wyrok N. T. A. z 21.I. 1929 r. L. Rej. 4107/26 zb. wyrok. N. T. A. z r. 1929 Nr 14/S.).

ad 6) Za „cele wyznaniowe" należy uważać przeznaczenie dochodów na cele kultu religijnego w ścisłym tego słowa znaczeniu, tj. na nabycie i utrzymanie przedmiotów majątkowych, użytkowanych wyłącznie przy spełnianiu czynności należących do objawów kultu religijnego.

Najwyższy Trybunał Administracyjny w wyroku z dnia 29 października 1934 r. L. Rej. 7253/31 ustalił zasadę prawną, wpisaną do księgi zasad prawnych, „że okoliczność, iż dochody konwentu używane są częściowo na utrzymanie jego członków, wyklucza uznanie ich za obracane w całości na cele wyznaniowe (art. 5 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym poz. 411/25 Dz. Ust.)".

W motywach wyroku N. T. A. powołał się na rozstrzygnięcie analogicznego zagadnienia, o ile chodzi o podatek majątkowy, kiedy ustalił wyrokiem z dnia 24 października 1928 r. L. Rej. 4404/26 i 1183/27 (Zb. wyr. Nr 1542) zasadę prawną, iż majątek, którego dochody są obracane na utrzymanie osób duchownych, nie jest zwolniony od podatku majątkowego. W uzasadnieniu tego ostatniego wyroku N. T. A. położył nacisk na to, iż wymogiem zwolnienia od podatku jest użytkowanie przedmiotów majątkowych przy samym spełnianiu czynności należących do objawów kultu religijnego, względnie używanie dochodów majątku bezpośrednio na te cele, tj. na koszty nabycia i utrzymania tychże przedmiotów. W tych granicach obraca się art. XV Konkordatu, stanowiący ściśle — o ile chodzi o rozstrzygnięte przez N. T. A. zagadnienie — że zwolnienie podatkowe przysługuje duchownym, ich majątkom i majątkom osób prawnych kościelnych i zakonnych tylko w odniesieniu do dóbr i praw majątkowych, których dochody są przeznaczone na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do dochodów osobistych beneficjariuszów. Otóż N. T. A. uznał, iż te same granice winny być zakreślone przy stosowaniu art. 5 pkt 8 ustawy o państwowym podatku dochodowym, który to punkt wprawdzie wymienia ogólnikowo „cele wyznaniowe", jednak wymienienie równocześnie celów naukowych, oświatowych, kulturalnych, dobroczynnych, którym służą także poszczególne instytucje wyznaniowe, wskazuje na to, iż słowo „wyznaniowe" musi być interpretowane w znaczeniu ściślejszym, tj. w znaczeniu kultu religijnego. Inaczej interpretowany ten przepis doprowadziłby — zdaniem N. T. A. — do zwolnienia od podatku dochodowego instytucyj służących celom administracji wyznaniowej, jak również dostarczających dochodów beneficjatom, co zupełnie widocznie nie odpowiadałoby intencjom ustawodawcy.

W tym stanie rzeczy Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał, że — o ile chodzi o zwolnienie od podatku dochodowego osób prawnych z tytułu używania dochodów w całości na cele wyznaniowe — za zużycie takie uznać należy wyłącznie zużycie na cele kultu religijnego w granicach zakreślonych w zacytowanym wyżej wyroku N. T. A. w przedmiocie zwolnienia od podatku majątkowego, zaczem używanie choćby części dochodów na utrzymanie osób duchownych lub zakonnych nie może być uznane za zużycie dochodów na cele wyznaniowe w rozumieniu art. 5 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym. Gdy stan faktyczny wykazał w rozważanym przez N. T. A. wypadku, że z dochodów konwentu utrzymywano zakonników pełniących funkcje duszpasterskie oraz młodzież zakonną— N. T. A. skargę oddalił, jako nieuzasadnioną. Wyrok powyższy został podany do wiadomości i stosowania okólnikiem z dnia 9 stycznia 1935 r. L. D. V. 46603/2/34. Powyższe stanowisko prawne potwierdził N. T. A. ostatnio w wyroku swym z dnia 19.I. 1938 r. L. Rej. 3696/36.

Rozważając zakres zwolnień w podatku dochodowym w płaszczyźnie postanowień art. XV Konkordatu, należy stwierdzić, że ulgi z art. 5 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym są:

a) z jednej strony szersze,

b) z drugiej strony węższe — aniżeli zwolnienia wynikające z art. XV Konkordatu.

ad a) Gdy art. XV Konkordatu przyznaje zwolnienia dochodów z dóbr i praw majątkowych, przeznaczonych wyłącznie na cele kultu religijnego w ścisłym tego słowa znaczeniu, to art. 5 p. 8 zwalnia również dochody zakonów i zgromadzeń zakonnych, przeznaczone nie tylko wyłącznie na cele wyznaniowe, ale również na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne i dobroczynne.

ad b) Z drugiej strony zwolnienia przyznane na podstawie art. 5 p. 8 ustawy są węższe aniżeli zwolnienia na podstawie art. XV Konkordatu, bowiem gdy art. 5 pkt 8 ustawy zwalnia ogólny dochód osiągnięty przez daną osobę prawną, bez względu na źródła jej dochodu, o ile dochody te przeznaczone są wyłącznie na podane wyżej cele, to art. XV Konkordatu przyznaje zwolnienia oddzielnie poszczególnym dobrom i prawom majątkowym (źródłom dochodu). A zatem gdy wśród pewnej ilości dóbr i praw majątkowych (źródeł dochodu), tworzących pewien zespół dóbr lub praw majątkowych, jedne będą odpowiadały wymogom stawianym przez art. XV Konkordatu drugie zaś im nie będą odpowiadały, wówczas ze zwolnienia nie korzystałyby drugie dobra lub prawa majątkowe (źródła dochodu), co jednak nie powodowałoby nie przyznania zwolnienia dla pierwszych.

Ponieważ w tym przypadku art. XV Konkordatu, stanowiący wobec przepisu art. 5 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym przepis specjalny, przyznaje szersze zwolnienia, należy — celem zrealizowania tych szerszych zwolnień podatkowych przy ustalaniu podstaw wymiaru podatku dochodowego — traktować oddzielnie poszczególne źródła dochodu, badając czy odpowiadają one wymogom zwolnienia, stawianym przez art. XV Konkordatu. Po stwierdzeniu tych warunków w odniesieniu do poszczególnego źródła dochodu, należy dochód z odnośnego źródła dochodu wyeliminować z ogólnych podstaw wymiaru podatku dochodowego.

Reasumując Ministerstwo Skarbu stwierdza, że w świetle powyższych rozważań dochody uzyskiwane przez zakony i zgromadzenia zakonne z dóbr i praw majątkowych są zwolnione od podatku dochodowego w dwóch przypadkach:

1) gdy dochody danego zgromadzenia lub zakonu, jako osoby prawnej, są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, dobroczynne i wyznaniowe, wymienione w art. 5 pkt 8 ustawy — wtedy dany zakon lub zgromadzenie zakonne korzysta z całkowitego zwolnienia od podatku dochodowego;

2) gdy dochód z poszczególnego dobra obracany jest, zgodnie z art. XV Konkordatu, wyłącznie na cele kultu religijnego w ścisłym tego słowa znaczeniu, a dochody z tegoż dobra nie przyczyniają się do osobistych dochodów beneficjariuszów — dochód ten wolny jest od podatku dochodowego. Zwolnienie dla dochodu z tego dobra przysługuje zgodnie z Konkordatem nawet wówczas, gdy zakon nie odpowiada wymogom art. 5 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym.

C. Podatek od nieruchomości.

W myśl art. 2 p. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) — wolne są od podatku od nieruchomości — „nieruchomości, stanowiące własność . . . . prawnie uznanych związków i gmin wyznaniowych i ich instytucyj, zakładów opiekuńczych oraz instytucyj naukowych, oświatowych i dobroczynnych, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa wymienionych związków i instytucyj".

Zgromadzenia zakonne oraz zakony podpadają pod pojęcie instytucyj prawnie uznanych związków wyznaniowych, tj. instytucyj kościoła rzymsko-katolickiego.

Art. 2 pkt 2 powołanego wyżej dekretu stawia następujące warunki zwolnienia od podatku od nieruchomości:

1) aby nieruchomości stanowiły według obowiązującego prawa własność zakonów i zgromadzeń zakonnych, uznanych przez właściwą władzę kościelną za osoby prawne (moralne) w myśl prawa kanonicznego dekretem erekcyjnym,

2) aby nieruchomości te lub ich części nie przynosiły dochodów przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz

3) aby nie były zajęte przez przedsiębiorstwa zakonów i zgromadzeń zakonnych.

Wszystkie te trzy warunki muszą zachodzić łącznie.

Wynajęcie lub wydzierżawienie nieruchomości w całości wyklucza zastosowanie zwolnienia. Częściowe wynajęcie lub wydzierżawienie nie powoduje obciążenia podatkiem od nieruchomości całego obiektu (nieruchomości), lecz obciążenie podatkiem tylko części wynajętej lub wydzierżawionej.

Pod pojęcie „przedsiębiorstwa" w rozumieniu art. 2 pkt 2 dekretu podpadają pracownie rzemieślnicze, zakłady przemysłowe i zakłady handlowe.

Ani dekret Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości, ani rozporządzenie wykonawcze do tegoż dekretu z dnia 20 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259) nie podają określenia przedsiębiorstwa.

O ile chodzi o szkoły i internaty należy je uważać jedynie wówczas za przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 pkt 2 dekretu o podatku od nieruchomości, gdy prowadzone są z zamiarem osiągnięcia zysku. W tym przypadku nieruchomości lub ich części, zajęte przez szkoły lub internaty, podlegają obowiązkowi opłacania podatku od nieruchomości.

Z ulg w podatku od nieruchomości w płaszczyźnie art. XV Konkordatu korzystają:

1) budynki poświęcone służbie bożej,

2) budynki mieszczące seminaria duchowne,

3) domy przygotowawcze dla zakonników i zakonnic,

4) domy mieszkalne zakonników i zakonnic, składających śluby ubóstwa,

5) inne budynki osób prawnych kościelnych i zakonnych, atoli pod łącznymi warunkami, że dochody z tych budynków są przeznaczone na cele kultu religijnego w ścisłym tego słowa znaczeniu i nie przyczyniają się do dochodów osobistych beneficjariuszów.

Zwolnienia z art. XV Konkordatu, podane pod 1) — 4), pokrywają się ze zwolnieniami, przewidzianymi w art. 2 pkt 2 dekretu. Tylko zwolnienia, podane pod 5), oparte na przepisie art. XV Konkordatu jako „lex specialis" są szersze od zwolnień ustawowych. A więc nieruchomości, stanowiące własność osób prawnych kościelnych i zakonnych, korzystają z wymienionego pod 5) zwolnienia z art. XV Konkordatu, o ile dochody z każdej poszczególnej nieruchomości, będącej jednostką podatkową, odpowiadają warunkom w tymże przepisie przewidzianym (wyroki N. T. A.: z 4/X. 1933 r. L. Rej. 8778/31 oraz z dnia 12.V. 1938 r. L. Rej. 5947/36).

Wedle wyroku N. T. A. z dnia 30 maja 1938 r. L. Rej. 900/36 (ok. Min. Sk. z dnia 11 sierpnia 1938 r. L. D. V. 20719/3/38) samo należenie nieruchomości do seminarium duchownego nie jest dostatecznym warunkiem wolności podatkowej przewidzianej w art. XV Konkordatu, bowiem przepis ten określa przedmioty zwolnień podatkowych wg. ich celu wzgl. przeznaczenia a nie osobę właściciela.

Pozostaje jeszcze do rozstrzygnięcia sprawa nie wyjaśniona w art. XV Konkordatu, czy budynki zajęte jedynie w części na cele podane pod 1) do 4) również korzystają ze zwolnienia od podatku od nieruchomości. Biorąc pod uwagę intencję stron układających się oraz stosując interpretację art. 2 pkt 2 dekretu o podatku od nieruchomości, należy przyjść do wniosku, że części nieruchomości zajęte na wyżej wskazane cele, również ze zwolnienia korzystają.

D. Podatek od lokali.

Wedle art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505):

„Podatkowi od lokali nie podlegają:

1) kościoły, świątynie i lokale, przeznaczone wyłącznie na stałe domy modlitwy, należące do uznanych w Państwie wyznań religijnych;

2) lokale zajmowane przez . . . . . . instytucje naukowe, wyznaniowe, oświatowe i dobroczynne oraz szpitale, z wyjątkiem części tych lokali, odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim".

Wedle § 6 rozporządzenia wykonawczego z dnia 20 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 258):

„(1) Lokale . . . . . . instytucji uznanych prawnie wyznań religijnych, jak również pomieszczenia seminariów duchownych, domy przygotowawcze dla zakonników i zakonnic oraz pomieszczenia mieszkalne zakonników i zakonnic, składających śluby ubóstwa, wolne są od podatku.

(2) Natomiast podlegają podatkowi lokale mieszkalne duchowieństwa, z wyjątkiem części lokali zajętych na cele urzędowe (np. kancelarię stanu cywilnego)".

Paragraf 7 podanego rozporządzenia stanowi:

„(1) Za lokale zajmowane przez instytucje naukowe, oświatowe i dobroczynne uważa się lokale zajęte przez zakłady służące wyłącznie celom naukowym, oświatowym i dobroczynnym.

(2) Lokale zajmowane przez związki, stowarzyszenia i inne organizacje, które w statutach mają wskazane między innymi cele naukowe, oświatowe i dobroczynne — nie korzystają ze zwolnienia od podatków".

Zgromadzenia zakonne oraz zakony podpadają pod pojęcie instytucji wyznaniowych. W świetle art. 2 p. 1 i 2 dekretu oraz §§ 6 i 7 rozporządzenia wykonawczego:

1) pomieszczenia na kościoły, świątynie, pomieszczenia seminariów duchownych, domów przygotowawczych dla zakonników i zakonnic oraz pomieszczenia mieszkalne zakonników i zakonnic — wolne są od podatku bez jakichkolwiek zastrzeżeń;

2) natomiast z innych pomieszczeń, zajmowanych przez instytucje wyznaniowe, a więc zakony i zgromadzenia zakonne, korzystają ze zwolnienia lokale zajęte na zakłady naukowe.

Lokale w miastach, zajęte na internaty oraz t. zw. konwikty lub służące tymże, nie korzystają ze zwolnienia od podatku od lokali, bowiem oddane są do użytkowania osobom trzecim, korzystającym z internatów i konwiktów — co do których to lokali art. 2 p. 2 w części końcowej zwolnienie od podatku wyraźnie wyklucza.

Zwolnienia od podatku od lokali przewidziane w art. 2 p. 2 dekretu są szersze od przewidzianych w art. XV Konkordatu, obejmują bowiem wszystkie instytucje wyznaniowe kościoła rzymsko-katolickiego.

E. Podatek przemysłowy.

Rozważając kwestię zasadności obciążenia podatkiem przemysłowym zakładów naukowych i internatów, prowadzonych przez zakony i zgromadzenia zakonne:

1) w płaszczyźnie zwolnienia w myśl art. 3 ust. (1) p. 6 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339),

2) w płaszczyźnie art. 1 powołanej ustawy, a mianowicie czy internaty są przedsiębiorstwami obliczonymi na zysk,

3) w płaszczyźnie zwolnienia w myśl art. 3 ust. (1) p. 7 tejże ustawy,

4) wreszcie w płaszczyźnie ulg, przyznanych w art. XV Konkordatu,

— Ministerstwo Skarbu stwierdza co następuje:

Ad 1).

Wszelkie zakłady naukowe tak publiczne jak i prywatne zwolnione są w myśl art. 3 ust. (1) p. 6 ustawy o państwowym podatku przemysłowym — od podatku przemysłowego.

Pojęcie zakładu naukowego publicznego oraz prywatnego określa § 11 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 93, poz. 649) w ten sposób:

„(1) Za publiczne zakłady naukowe uważa się zakłady naukowe państwowe oraz publiczne w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389).

(2) Za prywatne zakłady naukowe uważa się zakłady naukowe, prowadzone na podstawie właściwych orzeczeń państwowych władz szkolnych . . . .”

Ad 2).

Art. 1 ustawy o państwowym podatku przemysłowym brzmi:

„Państwowemu podatkowi przemysłowemu podlegają:

a) handlowe, przemysłowe i inne na zysk obliczone przedsiębiorstwa, ...”

Analizując powyższy przepis ustawy, należy stwierdzić, że przez wyrażenie „obliczone na zysk” rozumie się prowadzenie przedsiębiorstwa z zamiarem uzyskiwania nadwyżek ponad koszty prowadzenia przedsiębiorstwa.

Czy dany internat (nie wymieniony w taryfie do art. 23 ustawy, jako przedsiębiorstwo) jest obliczony na zysk, czy też nie, o tym decydować będą konkretnie w każdym przypadku okoliczności, które muszą być ustalone drogą prawidłowego postępowania przy współudziale danego zakonu lub zgromadzenia. Stawianie jakiejś teoretycznej reguły nie może mieć tu zatem miejsca. Na zakonie lub zgromadzeniu zakonnym ciążyć będzie obowiązek udowodnienia wszelkich okoliczności faktycznych, mających dla uzyskania zwolnienia znaczenie. O ile więc dowód taki zostanie przeprowadzony, internat nie będzie podlegał obowiązkowi podatkowemu.

Jeżeli przychód z internatu przewyższa koszty jego prowadzenia, a osiągnięta w ten sposób nadwyżka konsumowana jest przez osoby zakonne, nie zatrudnione w internacie, lub zużywana w inny sposób, to nadwyżka ta stanowi zysk z internatu jako źródła dochodu i powoduje obowiązek podatkowy w podatku przemysłowym. Jednakże nawet internaty zakonne obliczone na zysk korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego, o ile zachodzą w stosunkach do nich warunki z art. 3 ust. 3 pkt 7) ustawy o państwowym podatku przemysłowym lub art. XV Konkordatu.

Ad 3).

Wedle art. 3 ust. (1) p. 7 ustawy o państwowym podatku przemysłowym zwolnione są od podatku przemysłowego:

„7) zakładane lub utrzymywane przy pomocy Państwa, związków samorządowych lub instytucyj społecznych, oświatowych i dobroczynnych, zakłady wychowawcze i poprawcze, ...”

W tym kierunku ujmuje również sprawę rozporządzenie wykonawcze do ustawy o państwowym podatku przemysłowym w § 11 ust. (4), który brzmi:

„(4) Internaty przy zakładach naukowych, z wyjątkiem utrzymywanych na koszt Państwa i związków samorządowych oraz instytucyj społecznych, oświatowych i dobroczynnych, o ile nie podpadają pod ulgę przewidzianą w art. 3 ust. (1) p. 12 ustawy, podlegają podatkowi przemysłowemu”.

Z treści tych przepisów wynika, że nie zostały w nich wymienione „instytucje wyznaniowe”, które np. w art. 2 p. 2 dekretu o podatku od lokali lub w art. 2 p. 2 dekretu o podatku od nieruchomości — zostały wymienione obok instytucyj oświatowych i dobroczynnych. Interpretacja omawianego artykułu ustawy, jako przepisu o charakterze przywileju, nie może iść rozszerzająco w ten sposób, aby rozciągać we wszystkich przypadkach zwolnienia, przysługujące z mocy cytowanego przepisu, również na zakłady należące do instytucji wyznaniowych.

Pojęcie „zakładu wychowawczego” nie jest ustawowo określone. Przyjmując, że pojęcie „internatu przy zakładzie naukowym” pokrywa się z pojęciem używanym przez art. 3 pkt 7 „zakładu wychowawczego” — zachodzi pytanie, czy internaty obliczone na zysk przy zakładach naukowych, utrzymywane przez zgromadzenia zakonne i zakony, korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego, jako utrzymywane przez instytucje oświatowe, dobroczynne lub społeczne.

Utrzymywany przez zakon lub zgromadzenie zakonne internat przy zakładzie naukowym, obliczony na zysk, korzysta ze zwolnienia przewidzianego w art. 3 ust. (1) pkt 7 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, gdy dany zakon lub zgromadzenie zakonne jak i instytucja wyznaniowa, ze względu na rodzaj swej działalności, jest zarazem instytucją oświatową lub dobroczynną. Charakter taki uzyskuje zakon lub zgromadzenie zakonne wówczas, o ile ich konstytucje przewidują, jako dominujący cel istnie-

nia i działalności, cele oświatowe i dobroczynne, a cele te są praktycznie realizowane.

Oczywiście zakonu lub zgromadzenia zakonnego, utrzymującego internat obliczony na zysk, nie można uważać za instytucję społeczną, bowiem za takie instytucje w ogólnie przyjętym tego słowa znaczeniu uznaje się tylko instytucje, które nie będąc Państwem ani samorządem, lecz wolnym zrzeszeniem osób, dla których udział w zrzeszeniu ma charakter uboczny w stosunku do innych zadań życiowych, przejawiają działalność mającą na celu nie korzyść jednostek, lecz społeczeństwa lub jego grup w węższym lub szerszym zakresie. Zadania instytucji społecznych mogą być różnorodne, np. popieranie obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej, wzmocnienie floty narodowej, popieranie szkolnictwa, popieranie pewnych kierunków wiedzy itp.

Ad 4).

Rozpatrując kwestię zwolnienia od podatku przemysłowego internatów w świetle postanowień art. XV Konkordatu, należy stwierdzić, że prowadzenie internatu albo innego przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego przez zakon lub zgromadzenie zakonne podpada pod pojęcie „dóbr majątkowych".

Zwolnienie z art. XV Konkordatu, jako „legis specialis", przysługiwałoby wówczas, gdyby zostały spełnione warunki w tym artykule określone, a to: gdyby dochody z internatu, należącego do zakonu oraz zgromadzenia zakonnego zostały przeznaczone na cele kultu religijnego w ścisłym tego słowa znaczeniu, poza tym gdyby te dochody nie przyczyniały się do dochodów osobistych beneficjariuszów.

W końcu należy podkreślić, że w myśl art. 3 p. 15 ustawy z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 292) poczynając od roku 1939 wolne są od podatku obrotowego odpłatne świadczenia burs i internatów, prowadzonych i utrzymywanych przez zakony i zgromadzenia zakonne prawnie uznanych wyznań religijnych, spełniane przez te zakłady na rzecz swych wychowanków, natomiast podlegają podatkowi świadczenia wspomnianych zakładów na rzecz osób trzecich, jak np. sprzedaż wyrobów, wytworzonych przez wychowanków bursy bądź internatu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

23

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 grudnia 1938 r.

L. D. V. 30908/2/38

w sprawie niepodlegania opodatkowaniu przychodu ze sprzedaży prawa do wynalazku.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 28 października 1938 r. L. Rej. 5748/36.

— — — — — — — — — — — —

Nie ma co do tego sporu, że kwota 31.200 zł pochodzi ze sprzedaży tajemnicy fabrykacji oraz prawa do wyłącznej fabrykacji preparatu arsenobenzolowego węgierskiej firmie Dr Leo Egger i I. Egger. Skarga dowodzi, że prawo wynalazcy należy do rzędu praw majątkowych, które mogą być spieniężone na równi z innymi przedmiotami majątkowymi zależnie od woli wynalazcy, a osiągnięty przychód nie podlega opodatkowaniu w myśl art. 7 ustawy o podatku dochodowym. To stanowisko skargi Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał w zasadzie za trafne. Nie ulega bowiem wątpliwości, że prawo wynalazcy, wynikające z wynalezienia sposobu produkcji przedmiotu, służącego do zaspokojenia pewnych potrzeb i mającego zapewniony zbyt, stanowi u wynalazcy źródło dochodu, a ten jego charakter jako źródła dochodu uzewnętrznia się wyraziście w szczególności wówczas, gdy wynalazca, nie wyzbywając się swego wynalazku, zezwala na jego eksploatację osobie trzeciej za periodycznym wynagrodzeniem. To też jak z jednej strony wydatek na nabycie takiego prawa nie podlega w myśl art. 8 p. 1 ustawy o podatku dochodowym u nabywcy potrąceniu od dochodu, tak znowu z drugiej strony wyzbycie się tego prawa, jako prawa majątkowego, nie stanowi według art. 7 ustawy dochodu podlegającego opodatkowaniu (por. wyroki N. T. A. z 29 stycznia 1936 r. L. Rej. 7468/33, OPA 1469/36 i z 24 kwietnia 1936 r. L. Rej. 9444/33 i 9445/33, O. P. A. 1558/36).

W powyższym oświetleniu przedstawia się stanowisko, zajęte przez władzę w zaskarżonym orzeczeniu, jako nieuzasadnione, wobec tego Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylił to orzeczenie jako niezgodne z prawem.

— — — — — — — — — — — —

Izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz urzędom skarbowym
Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

24

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1938 r.

L. D. V. 30846/4/38

w sprawie braku obowiązku władzy skarbowej do uwzględnienia przedawnienia z urzędu.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 13 października 1938 r. L. Rej. 3657/36.

— — — — — — — — — — — — — —

Skarga zarzuca wadliwość postępowania z tego powodu, że władza w ogóle nie rozpoznała zarzutu przedawnienia, przy czym skarga twierdzi, że zarzut taki podlegał rozpoznaniu z urzędu ze względu na istotę przedawnienia. Trybunał nie podzielił jednak zapatrywania skargi, jakoby z istoty instytucji przedawnienia wypływał obowiązek władzy skarbowej uwzględnienia przedawnienia z urzędu. Wobec tego zaś, że zarzut odnośny podniesiony został przez skarżącego dopiero w piśmie, nazwanym uzupełnieniem odwołania a wniesionym po terminie odwoławczym oraz na posiedzeniu Komisji z dnia 24 kwietnia 1936 r., władza pozwana miała prawo zarzut ten pominąć, jako spóźniony.

Wprawdzie Komisja wbrew twierdzeniu odpowiedzi na skargę była obowiązana wyjaśnić dlaczego ten zarzut pomija, ale wadliwość tę uznał Trybunał za nieistotną, gdyż skoro wymiar pierwotny został dokonany w dniu 13 kwietnia 1932 r., to, gdyby nawet termin przedawnienia liczyć najkorzystniej dla skarżącego według ust. 2 art. 84 ustawy o p. p. p. poz. 110/32, termin przedawnienia nie upłynął, ponieważ nakaz na wymiar dodatkowy doręczono skarżącemu według jego przyznania dnia 17 stycznia 1935 r.

Wobec tego Trybunał skargę oddalił jako nieuzasadnioną.

— — — — — — — — — — — — — —

Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

25

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 stycznia 1939 r.

L. D. V. 27277/2/38

w sprawie wykazu przedmiotów majątkowych podlegających przyśpieszonej amortyzacji.

Do
izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz urzędów skarbowych.

W związku z przepisami art. 6 ust. 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2 z 1936 r., poz. 6 i § 14 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy (Dz. U. R. P. Nr 40 z 1936 r., poz. 301), zezwalającymi na jednorazowe odpisanie wartości przedmiotów, których okres zużycia nie przekracza lat pięciu, Ministerstwo Skarbu podaje poniższy wykaz przedmiotów, które w myśl powołanych przepisów mogą być przez płatników prowadzących prawidłowe księgi jednorazowo spisane na straty w tym roku operacyjnym, w którym zostały nabyte.

Ponieważ jednak z natury rzeczy wykaz nie obejmuje wszystkich przedmiotów, wchodzących pod tym względem w rachubę, przeto Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować jednorazowego odpisania wartości przedmiotów nie objętych niniejszym wykazem, o ile całkowita wartość przedmiotu nie przewyższa kwoty 200 złotych. W razie wątpliwości co do okresu używalności przedmiotów, niewymienionych w wykazie względnie, jeżeli całkowita wartość tego rodzaju przedmiotu przekracza 200 złotych, należy zasięgnąć opinii biegłych.

Celem przeprowadzenia kontroli przedmiotów spisywanych odrazu na straty winny władze wymienione w wezwaniach sporządzanych na zasadzie art. 83 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 14 z 1936 r., poz. 134) według wzoru druku przewidzianego w § 242 instrukcji podatkowej, żądać od płatników korzystających z ulg z art. 6 ust. 2 powołanej ustawy specyfikacji przedmiotów, spisanych jednorazowo w danym roku operacyjnym na straty. Specyfikacja ta powinna zawierać nazwę przedmiotu oraz jego wartość i rachunek wynikowy, przez który wartość przedmiotu została odpisana na straty.

Wykaz przedmiotów, których okres zużycia nie przekracza pięciu lat.

A. Maszyny i aparaty.

1. Agitatory kwasowe dla rafinerii olejów i tłuszczów.
2. Akumulatory elektryczne wszelkie.

3. Aparaty i przyrządy przenośne do cięcia i spawania metali gazami przemysłowymi.
4. Aparaty i maszyny elektryczne jako to: prostowniki, przetworniki, oporniki, rozruszniki i wyłączniki wszelkiego rodzaju pracujące w kopaniach pod ziemią.
5. Aparaty do natryskowego malowania i pokrywania metali.
6. Aparaty do zamykania skrzyń.
7. Aparaty elektryczne:
   bezpieczniki paskowe i korkowe wraz z gniazdami, sworzniami i kapami,
   bezpieczniki rurowe wysokiego napięcia,
   gniazda wtykowe,
   odłączniki wysokiego napięcia,
   przełączniki — trójkąt-gwiazda,
   przełączniki zmiany kierunku obrotów,
   przełączniki i wyłączniki do aparatów pomiarowych,
   skrzynki automatyczne suche i olejowe,
   skrzynki przyłączowe zwykłe,
   skrzynki przyłączowe z bezpiecznikami,
   wyłączniki i przełączniki drążkowe zwykłe, z kapami do zmontowania ztyłu tablic,
   wyłączniki olejowe wysokiego napięcia,
   wyłączniki słupowe.
8. Aparaty do projekcji filmów (nieme) z przynależnymi częściami i instalacją.
9. Aparaty do projekcji filmów (dźwiękowe) z przynależnymi częściami i instalacją.
10. Aparaty do nagrywania dźwięków na taśmie filmowej z przynależnymi częściami i instalacją (stałe).
11. Aparaty do nagrywania dźwięków na taśmie filmowej z przynależnymi częściami i instalacją (ruchome).
12. Aparaty do nagrywania dźwięku podkładanego (dubbing).
13. Aparaty do zdjęć filmowych na taśmie (statywowe) z przynależnymi częściami.
14. Aparaty do zdjęć filmowych na taśmie (sprężynowe, ręczne) z przynależnymi częściami.
15. Aparaty redukcyjne do redukcji filmów szerokości 35 mm. na szerokość taśmy 16 mm. z przynależnymi częściami i instalacją.
16. Aparaty fotograficzne z przynależnymi częściami.
17. Aparaty do wytwarzania siarczanu miedzi.
18. Aparaty do wytwarzania materiałów wybuchowych inicjujących, jak piorunian rtęci, azotek ołowiu, acetylenek miedzi i tp.
19. Aparaty do wytwarzania żywic sztucznych.
20. Aparaty do nitrowania, sulfonacji, bromowania i chlorowania (retorty, autoklawy, dublofondy fredenking i tp.).
21. Aparaty służące do przerobu kwasów: azotowego, siarkowego, bromowego, solnego, salicylowego i benzeosowego oraz ługu sodowego i potasowego.
22. Aparaty do wytwarzania nitrogliceryny, tetrylu i tp.
23. Aparaty zawierające części szklane, w przemyśle chemicznym.
24. Aparaty porcelanowe, kamionkowe i emaliowane (kotły, wyparniki i tp.), w przemyśle chemicznym i farbiarskim.
25. Aparaty do fabrykacji chlorku potasu, jak rynny, ślimaki.
26. Aparaty do koncetracji roztworu kwasu siarkowego.
27. Aparaty do odwadniania soli glauberskiej i otrzymywania siarczanu sodu.
28. Aparaty do mycia koksu.
29. Aparaty farbiarskie, we włókiennictwie.
30. Aparaty gazowe do prasowania, we włókiennictwie.
31. Aparaty miernicze do kotłów i pras.
32. Aparaty do wyświetlania beczek, w browarnictwie.
33. Betoniarki.
34. Bębny i kalibry sortownicze.
35. Bębny w przemyśle garbarskim.
36. Bębny rozdzielcze z napędem pasowym, do kamieni.
37. Chłodnice dla kwasów i gazów żrących żeliwne, ołowiane, kamionkowe.
38. Deflegmatory, w rafineriach olejów i tłuszczów.
39. Desintegratory.
40. Desintegratory do mycia gazów na mokro, w gazowniach.
41. Dźwigi budowlane i montażowe (przenośne lub przewoźne).
42. Elektrofiltry Cotrella w hutnictwie cynku.
43. Elektroobrabiarki ręczne, jak to: elektrowiertarki, elektroszlifierki, elektropiły, elektromłotki itd. do węgla, drzewa, metali itp.
44. Filtry wszelkie (ssące, azbestowe, do kurzu itd.).
45. Folusze we włókiennictwie
46. Froterki elektryczne.
47. Grzejniki elektryczne i piecyki, przenośne.
48. Kadzie z rurami i mieszadłami mechanicznymi do rozpuszczania garbnika.
49. Kołowrotki linowe i łańcuchowe elektryczne, powietrzne i ręczne pod ziemią.
50. Kopiarki filmów.
51. Korkownice.
52. Kotły krackowe w rafineriach nafty.
53. Krystalizatory żelazne i drewniane wyłożone ołowiem.
54. Kufy farbiarskie, kadzie do karbonozowania, „Jigery", we włókiennictwie.
55. Kuźnie polowe.
56. Łamacze węgla i koksu.
57. Maszyny żniwne: kosiarki żniwiarki, wiązałki oraz kopaczki do ziemniaków.
58. Maszynki do czyszczenia rur i kotłów.
59. Maszynki do wiązania worków.
60. Maszynki do wyciągania korków.

61. Maszynki do zapalania ładunków wybuchowych w górnictwie.
62. Maszyny do cięcia gazami.
63. Maszyny do czyszczenia białych blach.
64. Maszyny do mycia butelek i do mycia antałków.
65. Maszyny do piłowania drzewa przewoźne, z napędem mechanicznym.
66. Maszyny do odlewów natryskowych lub prasowanych.
67. Maszyny do składania linotypy i monotypy.
68. Maszyny do terkretowania.
69. Maszyny do trzepania dywanów, elektryczne.
70. Maszyny do wywoływania taśmy filmowej z przynależnymi częściami i instalacją.
71. Maszyny odlewnicze pneumatyczne i elektryczne: do formowania, wytrząsania, przesiewania itd.
72. Maszyny podsadzkowe, w kopalnictwie.
73. Maszyny specjalne do lutowania.
74. Młynki do mielenia ołowiu.
75. Młyny do mielenia soli.
76. Młyny do pirytów w przemyśle papierniczym.
77. Młyny kulowe do przemiału soli lub innych materiałów żrących.
78. Młyny odśrodkowe.
79. Montejuse do kwasów.
80. Motocykle.
81. Nitownice pneumatyczne, elektryczne i mechaniczne.
82. Obrabiarki precyzyjne do metali.
83. Odkurzacze elektryczne.
84. Opory elektryczne.
85. Opryskiwacze.
86. Piaskownice.
87. Piece do topienia i rafinerii ołowiu i metali.
88. Piece do wypalania tarcz szlifierskich przy białym żarze.
89. Piece elektryczne laboratoryjne.
90. Piece o temperaturze powyżej 1200^0.
91. Piece przenośne.
92. Piecyki do ogrzewania wagonów do piwa.
93. Płuczniki benzolu i naftalenu.
94. Płuczniki (skrubery) do absorbcji gazów żrących.
95. Pneumatyczne młotki, nitownice, wiertarki itd.
96. Podgrzewacze elektryczne nitów.
97. Podnośniki do naftalenu i siarczanu amonu, do pirytów.
98. Pompy do kwasów, ługów i cieczy żrących.
99. Pompy do płynów gorących.
100. Pompy do szlaki (piaskowe) do odpopielania urządzeń kotłowych.
101. Pompy kopalniane, szybowe.
102. Pompy przenośne i przewoźne.
103. Pompy studzienne, odśrodkowe.
104. Pompy ściekowe do wykopów, do szlamu i mułu.
105. Przegrzewacze gazów.
106. Przesiewacze i sita mechaniczne.
107. Przewijaczki filmów z przynależnymi częściami i instalacją.
108. Przyczepki do samochodów ciężarowych.
109. Reflektory świetlne do atelier z przynależnymi częściami.
110. Retorty żelazne, żeliwne, w przemyśle chemicznym.
111. Rowery osobowe i towarowe.
112. Rozlewaczki butelkowe.
113. Ruszty i sita sortownicze żelazne i metalowe.
114. Samochody ciężarowe.
115. Samochody osobowe.
116. Spawarki elektryczne przewoźne i przenośne.
117. Sikawki strażackie motorowe, przenośne.
118. Silniki elektryczne pracujące w działach o zawartości w powietrzu wilgoci, kwasów żrących lub pyłów.
119. Silniki pneumatyczne do rynien, w kopalnictwie.
120. Silniki spalinowe szybkobieżne (powyżej 600 obrotów na minutę) do 10 KM. i przenośne.
121. Sprężarki powietrza przewoźne i ręczne.
122. Stoły dźwiękowe montażowe z przynależnymi częściami i instalacją (do montowania filmów dźwiękowych).
123. Stoły montażowe do montowania filmów (niemych) z przynależnymi częściami i instalacją.
124. Stoły trickowe do zdjęć filmowych rysowanych, napisów i tricków filmowych z przynależnymi częściami i instalacją.
125. Traktory.
126. Urządzenia akustyczne, w kinematografice.
127. Urządzenia do badania wytrzymałości brykietów.
128. Urządzenia do badania wytrzymałości opon samochodowych.
129. Wagi stołowe i dziesiętne z odważnikami.
130. Wentylatory gazowe i pracujące powietrzem z zawartością par kwasów lub pyłów żrących.
131. Wiertarki elektryczne szybkoobrotowe.
132. Windy rabunkowe, w górnictwie.
133. Wirówki do kwasów i ługów.
134. Wózki akumulatorowe.
135. Wózki silnikowe.
136. Wrębówki elektyczne i powietrzne.
137. Wytwórnice acetylenowe i wodorowe, przewoźne.
138. Wywroty obrotowe, w kopalnictwie i hutnictwie.
139. Zamykarki puszek blaszanych.

B. Narzędzia, przyrządy, przybory, instrumenty, części maszyn:

1. Armatura elektyczna oświetleniowa i energetyczna: gniazda wtykowe, kontakty, wyłączniki i przełączniki.

2. Armatura wszelka do kotłów, palenisk, przewodów rurowych.
3. Formy do wyrobu czekolady i do marmeladek.
4. Gaśnice.
5. Imadła.
6. Instrumenty i przyrządy pomiarowe: szablony, toromierze, głębokomierze, kreślarki, termometry, liczniki: urządzeń wodnych, parowych, gazowych i elektrycznych itd., cyrkle, libelle, śruby, mikrometry, calówki, kompasy, kątowniki, pirometry, ciągomierze, pulsometry, czujniki, domiary stołowe, gwintomierze, kątomierze precyzyjne i uniwersalne, miary zwijane elastyczne, sprawdziany, szubiery, tachometry, aerometry, cukromierze, hydrometry itp.
7. Lampy i latarki ręczne, również i górnicze: karbidowe, elektryczne, pneumoelektryczne, gazowe, benzynowe, spirytusowe i naftowe.
8. Lampy i latarnie sygnałowe.
9. Matryce i proformy aluminiowe.
10. Modele drewniane, z żelaza i innych metali.
11. Narzędzia maszynowe jako to: frezy, gwintowniki, narzynki i oprawki do nich, noże do tokarek, matryce, stemple i sztance, piły taśmowe i tarczowe, przecinaki, przebijaki, rozwiertaki itp.
12. Narzędzia ręczne jako to: noże zwykłe i talerzowe, siekiery, ośniki, dłuta, strugi, piły, świdry, młoty i młotki metalowe i kauczukowe, kielnie, pilniki, gwintowniki, żłobiarki, kleszcze, narzynki i oprawki do nich, obcinarki do rur, dziurniki, nożyce, wygładniki, łomy, haki, obcęgi wszelkie, piły do drzewa, pazury do wyciągania gwoździ, grace do wapna, alfabety, cykliny stolarskie, heble, kleszcze kowalskie, klucze francuskie, szwedzkie itp., kolby i lampy do lutowania, przecinaki, przebijaki, rozwiertaki, stemple, szpachle malarskie, ściągacze, śrubokręty, wiertła, wybijaki do nitów, żabki, numeratory, skrobaki, rębacze, plombownice itd.
13. Narzędzia i przybory odlewnicze: łyżki, tygle, łopatki i łopaty formierskie, widły formierskie, formy, narzędzia do obsługi pieców: haki, skrobaki, zgrzebła, przebijaki, kielnie, czerpaki lejnicze, wlewnice, przechylniki wlewnic, kokile, skrzynie ramy fornierskie, płyty odlewnicze itp.
14. Narzędzia do prac ziemnych i brukarskich: łopaty, szufle, rydle, szpadle, widły, grabie, ubijaki, kilofy, oskardy, grabie do betonu, ubijaczki itp.
15. Narzedzia wiertnicze: świdry, koronki, dłuta, flaszki do obciążników, klucze żerdziowe i fajkowe do rur pompowych, kluki, korony instrumentacyjne, kozy do rur, nożyce wiertnicze, odciski, pasterki, pętaczki do rur pompowych, rozszerzacze, świdry wiertnicze do wierceń systemów: kanadyjskiego, pensylwańskiego, rotary, werble, widełki liściaste, łyżki do czerpania mułu z otworów wiertniczych itp.
16. Narzędzia do uprawy roli: pługi jednoskibowe, pogłębiacze, radła drewniane, brony, znaczniki itp.
17. Narzędzia rzemieślnicze: kowalskie, ciesielskie, stolarskie, rymarskie itp. używane w gospodarstwach rolnych.
18. Narzędzia i sprzęty ogrodnicze, jak: pielniki, spryskiwacze, rozpylacze, skrzynie inspektowe, grace, piłki, sekatory itp.
19. Narzędzia leśne, jak: lancety, numeratory, cechy, siekiery itp.
20. Narzędzia i sprzęty pszczelarskie.
21. Narzędzia używane przy grzaniu asfaltu.
22. Narzędzia rymarskie, futrzarskie i stosowane w garbarstwie.
23. Numeratory do maszyn biletowych i inne mechaniczne.
24. Odwadniacze do rur dla powietrza sprężonego.
25. Okulary do aparatów Covpera.
26. Obicia do zgrzeblarek.
27. Palniki gazowe przy kotłach parowych i destylacyjnych do pieców hutniczych.
28. Pistolety do lakierowania natryskowego.
29. Pompki blaszane do olejów.
30. Przybory drukarskie: klisze, końcówki, kliny wyzwalające do kaszt, odlewy drukarskie, linie, czcionki drukarskie metalowe i drewniane, wszelkich rodzajów, linie mosiężne, ornamety mosiężne i z metalu czcionkowego, matryce do maszyn do składania (do linotypów itp.), koryta metalowe (rotograwiura), kuwety porcelanowe, metalowe, krzemiankowe — dla chemigrafii — rakle do maszyn drukarskich, szablony do drukarń itp.
31. Przybory laboratoryjne metalowe.
32. Przybory tkackie: karty papierowe do krosien, karty do żakardów, cewki: papierowe, drewniane, metalowe, czółenka tkackie, gary do przędzy fibrowe i blaszane.
33. Przyrządy dla ochrony przeciwgazowej.
34. Płyty wolantowe (gremple).
35. Przyrządy do pakowania (do ściągania bednarki).
36. Przyrządy ratownicze dla straży pożarnych: hydranty, drabiny, bosaki, haki, topory itp.
37. Przyrządy, wszelkiego rodzaju osłony i zabezpieczenia wprowadzone w celu zapewnienia bezpieczeństwa przy pracy.
38. Rozpylacze (pulweryzatory) dla kwasów, ołowiane i inne.
39. Sita włosiane i metalowe zwyczajne.
40. Słupołazy.
41. Sprzęt do lutowania.
42. Szczotki metalowe.
43. Taśmy zgrzebne (gremple).
44. Uchwyty do tokarek, wiertarek itp.
45. Walce do wyrobu cukierków.
46. Zegary sprężynowe w halach fabrycznych.

C. Urządzenia:

1. Balony do wody sodowej.
2. Bańki na oliwę.
3. Beczki transportowe, żelazne i blaszane.
4. Beczki z mieszadłem blaszane.
5. Bębny z kablem gumowym do reflektorów.
6. Czerpaki żelazne, emaliowane, z blachy cynkowanej i aluminiowej.
7. Drabiny szybowe.
8. Drezyny do transportu drzewa i meteriałów.
9. Garnki do odwęglania.
10. Garnki emaliowane.
11. Głośniki.
12. Instalacje akumulatorowe.
13. Instalacje ogrzewcze w wagonach do przewozu piasku.
14. Kable do lamp ręcznych i maszyn spawalniczych.
15. Kable przełącznikowe dla kompresorów.
16. Kadzie do surówki płynnej i płynnej stali.
17. Kierowniki szybowe i linowe, drewniane.
18. Kominki odciągające przy młynkach soli.
19. Kominki przy urządzeniach do odbioru gazu.
20. Konewki.
21. Kontrola cieplna kotłowni.
22. Kontrola świetlna fabrykacji.
23. Koryta wsadowe do stalowni.
24. Kosze dla węgla i smoły.
25. Kosze do blach do trawienia.
26. Kosze i piece paleniskowe używane w budownictwie.
27. Kosze żelazne do balonów szklanych.
28. Kotły: do gotowania i grzania smoły i asfaltu (podgrzewacze), do malakserów, pieców do ocynkowania i ocynowania, kociołki do topienia kopali, żelazne do gotowania bezpośrednio na ogniu.
29. Kubły ocynkowane i emaliowane.
30. Kadzie drewniane i metalowe, zarówno wyłożone ołowiem, jak i niewyłożone, z mieszadłami lub bez mieszadeł, do produkcji barwników syntetycznych.
31. Lodówki.
32. Lutnie blaszane i inne.
33. Materiały pisemne: numeratory i datowniki, cyrkle, dziurkacze, wagi redukcyjne do papieru.
34. Metal czcionkowy przy wszystkich typach maszyn do składania.
35. Miski emaliowane używane w przemyśle spożywczym.
36. Misy blaszane używane w piekarniach.
37. Misy wież i komór ołowianych.
38. Naczynia do transportu płynnego powietrza.
39. Naczynia na karbid.
40. Naczynia transportowe dla materiałów wybuchowych wewnątrz fabryk (konwie, wiadra).
41. Naczynia z blachy stalowej, pokrytej ołowiem, ocynkowanej, z metali kwasoodpornych itp.
42. Nucze drewniane lub metalowe względnie wykładane ołowiem, do produkcji barwników syntetycznych.
43. Naczynia i narzędzia mleczarskie np. konwie, bańki, formy do serów itp.
44. Obciągaczki do wód gazowych.
45. Obciągaczki piwne.
46. Obręcze przeznaczone do ręcznej konfekcji opon.
47. Ogniska kowalskie.
48. Okapy drewniane, żelazne i z blachy ocynkowanej.
49. Okładziny komór ołowianych.
50. Oliwiarki.
51. Paleniska kotłowe.
52. Pasy stalowe do transportu cukru.
53. Płyty żelazne dla stołów rozdzielczych węgla i smoły.
54. Płyty żeliwne dla podłogi do wozu gaśnicowego w koksowniach i przed piecami.
55. Pokrycia do stołów laboratoryjnych: ołów, cyna.
56. Polewaczki blaszane.
57 Przewody rurowe i rurociągi do łuków, kwasów i płynów żrących.
58. Pudła do wózków koksowych.
59. Rdzenie aluminiowe i żelazne do dętek samochodowych i rowerowych.
60. Rozdzielniki gazu w amoniakalni.
61. Rury do zraszania wodą robót górniczych i podsadzkowe.
62. Rynny do ługów, kwasów i płynów żrących.
63. Sita wodne, nurniki.
64. Skrzynie do fabrykacji lodu.
65. Sprzęt kuchenny (naczynia i przyrządy).
66. Stemple żelazne dla obudowy wyrobisk kopalnianych.
67. Stojaki do balotów z kordem.
68. Sygnalizacja szybowa i dołowa elektryczna.
69. Sygnalizacja szybowa ręczna.
70. Szpryce do mycia antałków i butelek.
71. Tablice ostrzegawcze mechaniczne.
72. Tacki emaliowane i aluminiowe.
73. Taczki żelazne.
74. Telefony pod ziemią.
75. Tory lekkie z podkładami używane na budowach.
76. Wagonetki na odpadki chemikalii.
77. Wagoniki drewniane do przewożenia kamienia.
78. Wagoniki wywrotowe.
79. Wanny do niklowania.
80. Wanny do rozpuszczania żelaza.
81. Wanny metalowe i drewniane do płóczek węglowych i rudzianych.
82. Warsztaty przenośne ślusarskie.
83. Wiadra emaliowane i cynkowane.
84. Wózki do koksu.
85. Wózki do suszarni.

86. Wózki elektrycznych kolejek linowych.
87. Wózki na gorące bloki i gorący żużel.
88. Wózki ogniotrwałe do pieców emalierni.
89. Wózki platformowe.
90. Wózki rusztowe dla maszyn Dwigth Lioyd.
91. Wózki wywrotowe.
92. Wywrotki do robót ziemnych.
93. Zawiesia do lin.
94. Zbiorniki i kadzie na kwasy, ługi i ciecze żrące, żelazne i metalowe.
95. Żerdzie wiertnicze z łącznikami.
96. Żyrandole i żarowki.

D. Różne oraz niemetalowe:

1. Aparaty i przyrządy dla ochrony przeciwgazowej.
2. Aparaty i przyrządy oddechowe ratunkowe wszelkich typów.
3. Balie.
4. Balony szklane.
5. Balony i skrzynie do osadzania pyłu cynkowego.
6. Baraki drewniane.
7. Beczki drewniane wszelkie.
8. Bielizna stołowa, pościelowa i kuchenna, restauracyjna i hotelowa.
9. Budki budowlane.
10. Butelki.
11. Cebry.
12. Chodniki, dywaniki, dywany itp. w restauracjach, hotelach, sklepach.
13. Cholewy skórzane do zgrzeblarek.
14. Czapy dla spawaczy.
15. Dachy papowe.
16. Dachy z blachy falistej nad paleniskami w rafineriach nafty.
17. Drabiny drewniane.
18. Drewniane nadstawki kotłów do gotowania mydła.
19. Drzewo na okłady walców i nożowisk halendrowych.
20. Ekrany z przynależnymi częściami.
21. Fartuchy gumowe.
22. Fartuchy, płaszcze.
23. Fartuchy skórzane dla robotników.
24. Filce wszelkie.
25. Filmy (negatywy, kopie, materiał reklamowy t.j. fotosy, plakaty, diafolie, ulotki, broszury itp.).
26. Formy i głowy kapeluszowe drewniane.
27. Gaza jedwabna młyńska.
28. Hełmy skórzane i z innych odpornych materiałów.
29. Izolacje kotłów, pieców, kadzi i rurociągów.
30. Kadzie do wypłukiwania chmielu.
31. Kadzie i koryta drewniane.
32. Kamienie litograficzne.
33. Kloce do prasowania odzieży.
34. Kosze trzcinowe, wiklinowe i skórzane do wełny, przędzy, węgla itp.
35. Kotły do topienia i rafinerii ołowiu.
36. Kadzie drewniane z mieszadłami drewnianymi lub bez.
37. Krążki szlifierskie filcowe.
38. Liny i linki: manilla, konopne, bawełniane, skórzane, gumowe, wielbłądzie.
39. Lejki szklane.
40. Listwy drewniane do elektrod.
41. Markizy nad oknami wystawowymi.
42. Maski gazowe i do pyłów.
43. Materiały do wypełniania filtrów („Zealit").
44. Materiały pisemne: stemple kauczukowe, skoroszyty, teczki i teki skórzane, walizy wojażerskie.
45. Mieszadła drewniane.
46. Mundury, płaszcze i futra dla służby pojazdowej i dla straży pożarnej.
47. Naczynia drewniane, kamionkowe, fajansowe, porcelanowe, szklane.
48. Nosze do cegły.
49. Nucze drewniane do produkcji barwników syntetycznych.
50. Odzież ochronna dla robotników.
51. Ogrodzenia z drzewa.
52. Okapy drewniane.
53. Okłady papierowe walców kalandra.
54. Okłady walców gumowe, papierowe, azbestowe itp.
55. Okulary i maski ochronne warsztatowe dla spawaczy, szlifierzy, giserów itp.
56. Parniki drewniane do parzenia kloców.
57. Paski skórzane rozdziecze do zgrzeblarek.
58. Paski ze skóry i z korka prasowanego do obciągania rolek.
59. Pasy napędowe i transportowe: manilla, konopne, bawełniane, wielbłądzie, skórzane, Balata, gumowe.
60. Pendzle.
61. Plandeki.
62. Płótna filtracyjne.
63. Płyty drewniane do przenoszenia surowców i wyrobów.
64. Płyty gumowe do drukarek, satyniarek.
65. Płyty koszykowe i drewniane do aparatów farbiarskich.
66. Podesty drewniane.
67. Podłogi drewniane.
68. Poduszki, podkłady i płótna do prasowania.
69. Pomosty drewniane.
70. Portiery i kurtyny.
71. Postumenty szklane i drewniane na wystawach.
72. Powijaki (lapping) do drukarek.
73. Półki.
74. Preszpany i brandpapy do pras.
75. Przedmioty azbestowe, gumowe, kauczukowe itp. (płyty, bufory, węże, sznury, taśmy, opony, koła itp., rękawice, buty, ubrania itp.).
76. Przedmioty do ubierania wystaw, firanek i story.
77. Przedmioty pomocy sanitarnej.
78. Przezrocza.

79. Przyrządy dla Stacji Ratunkowych w górnictwie.
80. Przyrządy drewniane używane jako pomocnicze przy produkcji w postaci stojaków, nawijaczy, prycz, stołków, ram itd. używanych przy łuszczarkach, nożycach, prasach, czyszczarkach, obrzynaczkach, w sortowniach, magazynach itp.
81. Przyrządy i sprzęt laboratoryjny szklany, porcelanowy i drewniany.
82. Przyrządy ratunkowe.
83. Przystanie ładunkowe z drzewa.
84. Regały do gumy (książki konfekcyjne).
85. Regały do przechowywania wódek i win.
86. Regały do suszenia (drabinek).
87. Rusztowania wszelkiego rodzaju drewniane.
88. Rynny drewniane.
89. Sanie do transportu drzewa.
90. Skórki cielęce do maszyn przędzalniczych.
91. Skóry egalizowane.
92. Skrzynie drewniane transportowe do wind.
93. Skrzynie do lasowania wapna.
94. Sprzęty i narzędzia do rybołówstwa: np. sieci, kosze, beczki, łodzie itp.
95. Skrzynie transportowe drewniane.
96. Skrzynie do flaszek i syfonów.
97. Skrzynki murarskie.
98. Sprzęt stołowy (naczynia fajansowe, porcelanowe, karafki, wazony, popielniczki itd.).
99. Sprzęt sypialniany w hotelach (materace, sienniki, pledy, kołdry itp.).
100. Stoły do magazynowania wódek i win.
101 Stoły robocze i laboratoryjne drewniane.
102. Stoły strycharskie.
103. Sukna gumowe do maszyn przędzalniczych.
104. Sukna techniczne, filce, plusze, węże pluszowe.
105. Stoły i krzesła ogrodowe drewniane.
106. Syfony.
107. Szalówki do betonu.
108. Szkło ochronne dla olejarek, wodowskazów, wzierników itp.
109. Szpagaty, sznurki i taśmy wrzecionowe do maszyn przędzalniczych.
110. Szyby do postumentów w oknach wystawowych.
111. Szyby szklane do fotomontażu.
112. Szczeliwo azbestowe, gumowe, tekturowe, klingeryt itp.
113. Tkaniny techniczne do filcarek kapeluszowych.
114. Szczotki wszelkie: do zamiatania, używane przy prasowaniu, do ubrań itp.
115. Taczki drewniane.
116. Tkaniny filtracyjne.
117. Torby narzędziowe.
118. Trójkąty i czworonogi szybowe, drewniane.
119. Ubrania ochronne.
120. Ubrania szybowe.
121. Ubrania służbowe służby rolnej.
122. Uprząż.
123. Urządzenia ambulatorium.
124. Urządzenia reklamowe (instalacje neonowe i inne reklamy świetlne).
125. Wałki drewniane, używane przy kalandrach i stołach konfekcyjnych.
126. Wanny drewniane.
127. Węże włókienne, gumowe i kombinowane dla wody, powietrza i gazów, z armaturą lub bez.
128. Wiadra drewniane.
129. Wieże wiertnicze drewniane wraz z jatą maszynową.
130. Worki filtracyjne.
131. Wózki drewniane.
132. Wózki ręczne do przewożenia skór.
133. Wycieraczki i szczotki.
134. Wyprawa pieców do hartowania.
135. Zbiorniki do kwasów i oleju drewniane.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

26

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1938 r.

L. D. VI. 14254/2/38

w sprawie ilości urzędników przy skażaniu spirytusu.

Do
izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

W związku z podnoszonymi przez niektóre Izby Skarbowe wątpliwościami i zastrzeżeniami co do skuteczności i celowości dotychczasowej praktyki udziału dwóch urzędników kontroli skarbowej przy nadzorze nad skażaniem spirytusu Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Wszelkiego rodzaju skażanie spirytusu (ogólnym lub szczególnymi środkami skażania, wstępne skażanie spirytusu przeznaczonego do odwodniania lub do denaturacji, skażanie spirytusu przeznaczonego do celów lotnictwa wojskowego, dodatkowe skażanie olejkami eterycznymi, skażanie spirytusu powrotnego, skażanie w miejscach poboru tak w zakładach Państwowego Monopolu Spirytusowego jak i w rektyfi-

kacjach prywatnych, w miejscach przerobu, jak również w gorzelniach dla potrzeb własnych gospodarstw gorzelniczych) odbywać się winno z reguły w obecności jednego urzędnika kontroli skarbowej.

W poszczególnych jednak przypadkach, zależnie od konkretnych warunków, w jakich odbywa się skażanie spirytusu (rozmiar czynności przy skażaniu) jak również z uwagi na bezpieczeństwo interesów Skarbu Państwa Izba Skarbowa może zarządzić zwiększenie ilości urzędników nadzorujących skażanie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
w sprawie zatwierdzenia Statutu Komitetów Pożyczkowych inwalidzkiego kredytowego funduszu gospodarczego.

Pan Minister Skarbu zatwierdził Statut Komitetów Pożyczkowych inwalidzkiego kredytowego funduszu gospodarczego w następującym brzmieniu:

1. Inwalidzki kredytowy fundusz gospodarczy, utworzony z kredytu, przewidzianego w części 19 (dział 5) budżetu na rok budżetowy 1928/29, przeznaczony jest na pożyczki zwrotne dla inwalidów wojennych i wojskowych na założenie lub rozbudowę warsztatów pracy w rzemiośle, przemyśle lub handlu, albo też na prowadzenie gospodarstwa rolnego, będącego własnością inwalidy; fundusz ten stanowi kapitał obrotowy, administrowany przez Państwowy Bank Rolny, uzupełniany wpływami ze zwrotu i z oprocentowania udzielanych pożyczek, oraz odsetek za zwłokę i podlegający zwrotowi Skarbowi Państwa najpóźniej w roku 1944.

2. Rozdział kredytu należy do Głównego Komitetu Pożyczkowego przy Państwowym Banku Rolnym, pożyczek udzielają Komitety Pożyczkowe przy oddziałach Państwowego Banku Rolnego w Warszawie, Krakowie, Katowicach i w Poznaniu.

3. Główny Komitet Pożyczkowy stanowią: przedstawiciel Ministra Skarbu, który jest przewodniczącym Komitetu, przedstawiciel Ministra Opieki Społecznej, zastępca przewodniczącego, Przedstawiciel Państwowego Banku Rolnego oraz przedstawiciel inwalidów, wyznaczony przez Ministra Opieki Społecznej po wysłuchaniu opinii organizacji inwalidzkich.

4. Komitety Pożyczkowe składają się: z przedstawiciela Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach) jako przewodniczącego, z przedstawiciela Urzędu Wojewódzkiego, jako zastępcy przewodniczącego, z przedstawiciela Oddziału Państwowego Banku Rolnego, tudzież z przedstawiciela inwalidów, mianowanego przez Wojewodę po wysłuchaniu opinii lokalnych organizacji inwalidzkich.

5. Zasady, na jakich mają być rozpatrywane zgłoszenia o pożyczki, sposób kontroli zużycia udzielonych pożyczek, oraz czynności związane z udzielaniem pożyczek, tudzież terminy, w jakich posiedzenia Komitetów Pożyczkowych mają się odbywać, ustali Główny Komitet Pożyczkowy.

6. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów obecnych na posiedzeniu członków Głównego Komitetu Pożyczkowego (względnie członków Komitetu Pożyczkowego), przy czym do ważności uchwały konieczny jest udział w posiedzeniu 3 członków Komitetu, w tym delegata Ministra Skarbu lub Ministra Opieki Społecznej (Izby Skarbowej lub Urzędu Wojewódzkiego), względnie jego zastępcy. Do ważności uchwał Komitetu Pożyczkowego w Katowicach konieczny jest udział delegata Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego.

7. Przedstawiciele władz państwowych mają prawo zgłoszenia sprzeciwu od uchwał Komitetu Pożyczkowego; w takich przypadkach zapadła uchwała podlega rozpatrzeniu przez Główny Komitet Pożyczkowy, który orzeka w danej sprawie ostatecznie.

8. Wysokość pożyczki dla jednego inwalidy na założenie lub rozbudowę warsztatów pracy w rzemiośle, w przemyśle lub w handlu zasadniczo nie może przekraczać 1.000 zł. Wyjątkowo może Komitet Pożyczkowy udzielać pożyczek do wysokości 2.000 zł, jednak w ramach 10% kredytu, przyznanego danemu Komitetowi przez Główny Komitet Pożyczkowy.

Wysokość pożyczki na prowadzenie gospodarstwa rolnego nie może przekraczać 300 zł dla jednego inwalidy.

9. Pożyczki będą wydawane na weksle, których zabezpieczenie winno się wyrazić w jednej z następujących form:

1) zabezpieczenie hipoteczne,
2) zabezpieczenie towarowe,
3) żyro dwóch osób majątkowo odpowiedzialnych, względnie na skrypty dłużne, przy czym zabezpieczenie winno się wyrażać:
   1) przez zabezpieczenie hipoteczne, bądź też
   2) przez solidarną porękę dwóch majątkowo odpowiedzialnych osób.

Przy udzielaniu pożyczek nie przekraczających 300 zł Państwowy Bank Rolny może zwolnić inwalidów pobierających zaopatrzenie inwalidzkie od obowiązku dostarczenia zabezpieczenia hipotecznego, towarowego lub poręki osób majątkowo odpowiedzialnych.

10. Pożyczki będą oprocentowane w wysokości od 3 do 5% w stosunku rocznym, w zależności od przeznaczenia pożyczki, z czego dla

instytucji administrującej funduszem pożyczkowym przypadnie 2% w stosunku rocznym tytułem kosztów administracyjnych.

11. O terminie zwrotu pożyczki decyduje w każdym poszczególnym przypadku Komitet Pożyczkowy, z zachowaniem jednak następujących zasad:

a) termin płatności pierwszej raty udzielonej pożyczki przypada w 3 miesiące od daty wypłaty pożyczki,

b) najdłuższy dopuszczalny okres czasu między terminami płatności pierwszej i ostatniej raty pożyczki wynosi 4 lata (przy zachowaniu postanowień pkt 1 statutu).

W razie stwierdzenia, że dłużnik znajduje się w b. trudnych warunkach materialnych, może Państwowy Bank Rolny udzielić odroczenia terminu płatności poszczególnych rat pożyczki, oraz przypadającej od niej należności na okres nie przekraczający każdorazowo 6 miesięcy.

Państwowy Bank Rolny upoważniony jest również do udzielania prolongat w spłacie pożyczek udzielonych na gospodarstwa rolne, oraz prolongat spłaty przypadających od nich należności na czas nie przekraczający zasadniczo terminu 31 grudnia 1944 r.

12. W razie nieuiszczenia przez dłużnika w terminie którejkolwiek raty zaciągniętej pożyczki, pobierane będą przez instytucję administrującą funduszem na rzecz funduszu odsetki zwłoki w wysokości pół % miesięcznie od całej zaległej sumy, przy czym każdy rozpoczęty miesiąc liczyć się będzie za cały. Niespłacone odsetki zwłoki należy obliczać od dnia 1 stycznia 1933 r. w wysokości pół % w stosunku miesięcznym.

13. Z sum pobranych od dłużników inwalidzkiego kredytowego funduszu gospodarczego z tytułu odsetek za zwłokę Minister Skarbu może według swego uznania przeznaczyć pewne kwoty na wynagrodzenia dla członków Komitetów Pożyczkowych oraz dla referentów tychże Komitetów.

Szczegółowy podział wspomnianych wynagrodzeń przeprowadzi Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym Głównego Komitetu Pożyczkowego.

14. Państwowy Bank Rolny, jako instytucja administrująca kredytem na cele pomocy kredytowej na dotacje zwrotne dla inwalidów, oraz inwalidzkim kredytowym funduszem gospodarczym, jest upoważniony do umarzania, w przypadkach zasługujących na uwzględnienie, odsetek zwłoki, o ile dłużnik spłaci całkowicie kapitał dłużny, otrzymany tytułem pożyczki, oraz odsetki (pkt 10 statutu).

W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie może Ministerstwo Skarbu umorzyć odsetki zwłoki przed całkowitym spłaceniem przez dłużnika kapitału dłużnego i odsetek (pkt 10 statutu).

15. Statut niniejszy wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski*

Warszawa, dnia 12 grudnia 1938 r.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 stycznia 1939 r. Nr 2).

Komunikat

o sprostowaniu błędu drukarskiego w okólniku z dnia 18 listopada 1938 r. L. D. IV. 29077/2/38.

W okólniku z dnia 18 listopada 1938 r. L. D. IV. 29077/2/38, zamieszczonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z r. 1938 Nr 32, poz. 771 na str. 1047, w zdaniu ostatnim wydrukowano omyłkowo: **„Quabaine Arnaud Solution"**, powinno zaś być: **„Ouabaine Arnaud Solution".**

Komunikat

w sprawie Skorowidza do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu.

Wyszedł już z druku „Skorowidz do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu za rok 1938", zawierający spis wszystkich zarządzeń i okólników wydanych w ciągu ubiegłego roku przez Ministerstwo Skarbu oraz przedrukowanych z Dziennika Ustaw R. P. ważniejszych aktów ustawodawczych i rozporządzeń. Stali prenumeratorzy Dziennika Urzędowego otrzymają skorowidz bezpłatnie.

W pojedyńczej sprzedaży skorowidz jest do nabycia, w cenie 1 zł, z przesyłką pocztową 1,25 zł, w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, ul. Rymarska 5.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 12 stycznia 1939 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,15	89,62
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,26	5,28$^{1}/_{2}$
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,21	5,23½
Floreny holenderskie	100 Fl.	287,20	288,94
Franki francuskie	100 Fr.	13,92	14,02
Franki szwajcarskie	100 Fr.	119,10	119,90
Funty angielskie	1 Ł.	24,67	24,83
Funty palestyńskie	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	99,75	100,25
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	—	—
Korony duńskie	100 K.	110,00	110,85
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	123,80	124,78
Korony szwedzkie	100 K.	126,85	127,84
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	16,40	16,90
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,65	10,95
Marki niemieckie	100 Mk.	—	—
Pengő węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
			Złotych	
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	288,20	287,46	288,94
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,01	213,07
Bruksela	100 Blg.	89,40	89,18	89,62
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	
Gdańsk	100 Gld	—	99,75	100,25
Helsinki	100 Mk.	—	10,89	10,95
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	110,25	110,85
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	24,76	24,69	24,83
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,77	27,91
Montreal	1 Dol.	—	5,23	5,25$^{1}/_{2}$
Nowy Jork	1 Dol.	5,29$^{1}/_{8}$	5,27$^{7}/_{8}$	5,30$^{3}/_{8}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,29$^{1}/_{2}$	5,28$^{1}/_{4}$	5,30$^{3}/_{4}$
Oslo	100 K.	124,45	124,12	124,78
Paryż	100 Fr.	13,98	13,94	14,02
Praga	100 K.	—	18,00	18,10
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	—	127,16	127,84
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	119,60	119,30	119,90
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	81,00	84,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.